

Giới thiệu Trêu Chọc Ác Ma

Thể loại: ngôn tình, đô thị, ngọt ngào

Tác giả là một fan của truyện ngôn tình nên nay muốn thử sức mình nên viết ra câu chuyện này mời các bạn ủng hộ.

Đột nhiên, ông chú tài xế hỏi một câu thế này:

- Cô bé, cháu xài nước hoa gì thế?

Có lẽ biết câu hỏi có hơi tế nhị, ông chú bồi thêm:

- Chú muốn mua cho con gái loại giống cháu.

Kì thực không cần ông chú tài xế nói câu sau Trần Mạn Dao cũng đã hiểu, cô mở ví lấy ra một lọ nước hoa còn mới nguyên nói:

- Đây là nước hoa cháu tự điều chế, trên thị trường chưa có bán, cháu tặng chú một lọ, hy vọng con gái chú sẽ thích. Sau này cháu có thành công mở công ty chú nhớ mua ủng hộ cháu nha.

Hơi sùng sốt một chút, ông chú tài xế tiếp nhận lọ nước hoa hết lời khen ngợi:

- Chắc chắn, cháu còn trẻ đã lợi hại như thế, thật hâm mộ cha mẹ cháu a.

Đối với lời khen ngợi này Trần Mạn Dao chỉ mỉm cười cho qua, cô chưa bao giờ có ý nghĩ mình cao hơn người khác cả, chẳng qua cô được sống và học tập trong điều kiện tốt hơn người khác mà thôi.

Đương nhiên, đây chỉ là suy nghĩ của cô, còn người ngoài luôn cho rằng cô là một thiên tài, đặc biệt là về phương diện hương liệu, trời sinh cô đã rất nhạy cảm với các loại mùi hương, cho nên chưa đầy mười tám tuổi đã có bằng giáo sư về nghiên cứu hương liệu rồi.

Mười tám tuổi có bằng giáo sư, mặc dù chỉ là về một phương diện thiên hướng thẩm mỹ nhưng cũng rất khủng bố rồi a.

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Cảnh Còn Người Mất

Sân bay Air-International là sân bay lớn nhất thành phố X, dòng người qua lại nhiều không kể xiết, nhưng trong đám người vẫn có một bóng hình tương đối nổi bật.

Đó là một cô gái với vóc dáng không khác gì mình tinh, trên người mặc một bộ đầm đơn giản hồng nhạt lộ ra phong thái thanh thuần đáng yêu, đáng tiếc cô đã dùng khẩu trang và kính mắt che mặt nên không ai biết dung mạo cô như thế nào.

Bất quá, chỉ tính riêng dáng người đã làm nhiều người điên đảo, có không ít chàng trai không nhịn được lén nhìn cô mấy lần, trong lòng thầm ước ao bạn gái mình cũng có thân hình như cô, hoặc ít nhất bằng một nửa của cô cũng đủ rồi.

Thậm chí có người còn lớn mật hơn muốn mặt dày mày dạn tới làm quen, nhưng chỉ cần là người có lí trí liền hiểu cô che mặt đồng nghĩa không muốn giao thiệp nhiều nên đành phải từ bỏ ý đồ, dù sao náo loạn tại sân bay Air-International sẽ bị bỏ tù đấy.

Cô gái kéo theo một va-li hành lí, thông qua kính mắt cô ngẩng đầu lên bầu trời ngắm nhìn hoàng hôn, sống mũi cao hít vào một hơi dài như để tận hưởng bầu không khí trong lành đầy mới mẻ, cô nở nụ cười mỉm lâm bầm, “Hai mươi năm xa cách, cha mẹ, hai người có khỏe không”.

Sau đó dường như cô rất phấn khởi lấy tốc độ mau mắn nhất hoàn thành thủ tục nhập cảnh, ra đến bên ngoài sân bay chỉ qua hai phút chờ đợi cô đã bắt một chiếc taxi màu vàng.

Người tài xế là một ông chú trung niên, ông chú thấy cô khá mảnh khảnh liền rất chuyên nghiệp nhảy xuống mở cốp xe ra nói:

- Cô bé, đưa hành lí cho chú, chú giúp cháu mang lên xe.

Cô gái thấy vậy cũng không khách khí rất lễ phép gật đầu:

- Dạ, cháu cảm ơn chú rồi.

Giọng nói của cô lạnh lạnh dễ nghe khiến ông chú hơi thất thần một chút, ông chú tài xế vừa chất đồ vào cốp vừa ngượng ngùng giải thích:

- Xin lỗi, vừa rồi chú nhớ đến con gái chú đang đi học ở xa, có chút thất lễ.

Cô gái không để tâm nhiều lắm mỉm cười nói:

- Không sao đâu chú. À, chú có biết địa chỉ này không?

Nhìn địa chỉ ghi trên mảnh giấy cô gái đưa ra, ông chú đẩy tự hào nói:

- Không phải chú nói quá chứ ở thành phố X này không chỗ nào chú không biết, nơi cháu đến cách đây khoảng hơn một giờ đi đường nếu không kẹt xe, cháu có muốn mua chút gì ăn trên xe trước khi khởi hành không?

Hiện tại đã xế chiều, ông chú lo cô đói giữa đường mới đề nghị như thế, một tiếng đi đường không phải ngắn a.

Tuy nhiên cô gái đã rất nóng lòng muốn gặp cha mẹ, hai người mà cô chưa thấy mặt bao giờ nên đâu còn tâm tư ăn uống nữa, cô nói:

- Trên máy bay cháu có ăn chút đồ rồi, cháu muốn đến đó càng sớm càng tốt.

Nghe vậy ông chú tài xế mở một cánh cửa phía sau ra đợi cô gái bước vào, hai người lập tức lên đường.

Lái xe được một hồi, cũng trao đổi tin tức một hồi ông chú mới biết cô tên là Trần Mạn Dao, cha mẹ cô đều có gốc ở thành phố X nhưng từ nhỏ cô đã sống bên Mỹ, cho tới hôm nay tốt nghiệp xong xuôi cô mới trở về quê nhà thăm cha mẹ, đồng thời cô muốn lập nghiệp ở thành phố X luôn.

Chả trách cô lại nóng lòng đến vậy, một cô con gái sắp sửa được gặp cha mẹ thân sinh sau hơn hai chục năm không gặp mới là lạ.

Có điều ông chú tài xế vẫn hơi khó hiểu, thời đại công nghệ này không gặp mặt trực tiếp vẫn có thể gặp qua video call a, thế nhưng tâm tình cô bé này rất kích động như chưa bao giờ thấy mặt cha mẹ vậy, kì quái.

Đột nhiên, ông chú tài xế hỏi một câu thế này:

- Cô bé, cháu xài nước hoa gì thế?

Có lẽ biết câu hỏi có hơi tẻ nhạt, ông chú bồi thêm:

- Chú muốn mua cho con gái loại giống cháu.

Kì thực không cần ông chú tài xế nói câu sau Trần Mạn Dao cũng đã hiểu, cô mở ví lấy ra một lọ nước hoa còn mới nguyên nói:

- Đây là nước hoa cháu tự điều chế, trên thị trường chưa có bán, cháu tặng chú một lọ, hy vọng con gái chú sẽ thích. Sau này cháu có thành công mở công ty chú nhớ mua ủng hộ cháu nha.

Hơi sùng sốt một chút, ông chú tài xế tiếp nhận lọ nước hoa hết lời khen ngợi:

- Chắc chắn, cháu còn trẻ đã lợi hại như thế, thật hâm mộ cha mẹ cháu a.

Đối với lời khen ngợi này Trần Mạn Dao chỉ mỉm cười cho qua, cô chưa bao giờ có ý nghĩ mình cao hơn người khác cả, chẳng qua cô được sống và học tập trong điều kiện tốt hơn người khác mà thôi.

Đương nhiên, đây chỉ là suy nghĩ của cô, còn người ngoài luôn cho rằng cô là một thiên tài, đặc biệt là về phương diện hương liệu, trời sinh cô đã rất nhạy cảm với các loại mùi hương, cho nên chưa đầy mười tám tuổi đã có bằng giáo sư về nghiên cứu hương liệu rồi.

Mười tám tuổi có bằng giáo sư, mặc dù chỉ là về một phương diện thiên hướng thẩm mỹ nhưng cũng rất khủng bố rồi a.

Sau đó, lại hàn huyên đủ chuyện liên quan tới thành phố X rồi cuộc Trần Mạn Dao đã đến nơi cần đến, khu Hướng Thiên.

Khu Hướng Thiên là một khu căn hộ tương đối cao cấp được xếp vào hàng nhất lưu trong giới trung lưu, người bình thường không ở nổi chứng tỏ gia thế của cô rất khá giả, nếu không có làm sao từ nhỏ đã được đi Mỹ đâu?

Bất quá vì đây là khu căn hộ cao cấp nên taxi không đi vào thẳng được chỉ có thể đi bộ tránh gây ồn ào, Trần Mạn Dao trả tiền xong vẫn phải đi thêm bốn trăm mét nữa mới đến được căn hộ số hai, nơi mà theo cô được biết cha mẹ cô vẫn sinh sống hơn hai mươi năm qua.

Đứng trước căn hộ, Trần Mạn Dao muốn cho cha mẹ một bất ngờ nên chưa tháo khẩu trang ra, cô nhẹ nhàng bấm chuông một cái.

- Reng...reng...reng...

Vài đợt chuông báo vang lên, một người phụ nữ trung niên bước ra mở cửa, dựa vào quần áo có thể thấy bà là một người giúp việc. Thấy Trần Mạn Dao mặt mày kín mít nên bà hơi ngập ngừng hỏi:

- Cô muốn tìm ai?

Tuy bà chỉ là một người giúp việc, Trần Mạn Dao vẫn lễ phép chào hỏi:

- Xin hỏi đây có phải nhà của Trần Minh tiên sinh không ạ?

Người giúp việc hơi trầm ngâm một chút, nghĩ nghĩ một hồi bà chắc chắn ông chủ không phải tên Trần Minh mới nói:

- Có lẽ tiểu thư tìm lộn địa chỉ rồi, ông chủ của tôi họ Lương, không phải họ Trần.

Không hiểu sao nội tâm Trần Mạn Dao nổi lên một tia bất an, cô gắng hỏi lần nữa:

- Vậy thím có biết ở khu này có ai tên Trần Minh không?

Người giúp việc nghe ra sự lo lắng của Trần Mạn Dao liền lắc đầu:

- Tôi chỉ là một người giúp việc nhỏ nhoi làm sao biết tên của những người sống ở đây được? Hay là cô đi hỏi những nhà bên cạnh xem, tôi còn phải vào dọn dẹp không có nhiều thời gian bồi tiếp cô a.

Trần Mạn Dao được ăn học rất tốt cũng không làm khó người giúp việc nữa, cô nhét mấy tờ tiền vào tay bà cảm ơn:

- Cảm ơn thím.

Thất vọng bước ra khỏi phạm vi căn hộ số hai Trần Mạn Dao cũng không đi hỏi những căn hộ khác, hai mươi năm qua cô đã nhiều lần trao đổi thư tín với cha mẹ, cha mẹ cô gửi cho cô địa chỉ này không phải một lần đương nhiên không thể sai lầm được, chỉ có một khả năng duy nhất, cha mẹ cô đã chuyển nhà.

Nhưng mà chuyển nhà sao lại không báo với cô một tiếng cơ chứ, nhớ lại lần cuối cùng trao đổi thư tín đã hơn một năm trong lòng Trần Mạn Dao càng lo lắng hơn, chẳng lẽ... cha mẹ cô gặp chuyện bất trắc rồi?

“Bình tĩnh lại, có khi cha mẹ gặp thời đã chuyển tới nơi tốt hơn. Đúng, chắc chắn là vậy. Cha mẹ không phải hạng vô danh, nhất định trên mạng sẽ có tin tức về họ.”

Tự trấn an bản thân, Trần Mạn Dao lại bắt taxi tìm kiếm một quán net gần nhất, điện thoại của cô vừa về nước vẫn chưa kết nối được mạng.

Mười phút sau, Trần Mạn Dao sắc mặt trắng bệch, cô tựa vào ghế thần thờ trước một bài báo trên mạng.

- Một năm trước, thương nghiệp hương liệu Bách Hợp bán hàng giả dẫn đến ngộ độc hóa chất gây chết người, thương nghiệp phá sản, toàn bộ tài sản bị tịch thu, Trần Minh tổng giám đốc thương nghiệp và Tàn San phó tổng giám đốc thương nghiệp không chịu nổi cú sốc đã tự vẫn.

Tàn San, chính là mẹ của Trần Mạn Dao, cha mẹ cô... đã tự vẫn.

Chẳng trách... trong lá thư cuối cùng cha mẹ có nhắc cô phải chăm sóc bản thân thật tốt, lúc đó cô vẫn vô tư không biết gì nhưng bây giờ cô đã hiểu, những dòng đó chính là lời từ biệt.

Thế nhưng, Trần Mạn Dao hiểu rất rõ cha mẹ không bao giờ làm ra chuyện như trên báo, càng không phải loại người không chịu nổi đã kích mà tự vẫn, với trí thông minh của mình Trần Mạn Dao suy đoán trong đây nhất định có uẩn khúc gì đó.

Thương trường, chính là chiến trường, thậm chí so chiến trường còn tàn khốc hơn, rất có khả năng cha mẹ cô đã bị người chơi xấu đến mức cùng đường tuyệt lộ.

Một giọt nước mắt lăn xuống bị Trần Mạn Dao chặn lại, cô siết chặt bàn tay nhỏ bé thắm thè:

- Cha mẹ, con nhất định sẽ làm sáng tỏ chuyện này giải oan cho cha mẹ. Đồng thời con sẽ để kẻ hãm hại cha mẹ phải chịu dày vò gấp trăm lần những gì hai người đã chịu.

Xóa lịch sử duyệt web, tắt máy, trả tiền, Trần Mạn Dao bắt taxi đến một quán bar gần đó.

Trước giờ cô chưa bao giờ vào bar, nhưng lần này cô cần một thứ gì đó thật mạnh để xóa bỏ nỗi đau mất đi người thân gặm nhấm trái tim mới tìm đến bar.

Bước vào quán bar, ánh đèn chớp nháy loạn mắt, âm thanh xập xình chất chứa sự điên cuồng, mùi thuốc cùng rượu hòa lẫn vào nhau là một liều thuốc thôi bay li trí rất hiệu quả, Trần Mạn Dao lần đầu tiên đi vào bar liền bị choáng váng kém chút trượt chân.

Giống với ở sân bay, cô là một viên minh châu giữa đêm tối hấp dẫn rất nhiều ánh nhìn, chưa kể bộ dáng loạng choạng của cô càng khiến những con sói khát tình hơn bao giờ hết, trong mắt bọn chúng cô chính là cực phẩm trong cực phẩm, và cũng là loại con mồi dễ bắt nhất.

Chưa tới quầy bar cô đã bị một tên thiếu gia phóng đàng, trên người nồng nặc mùi rượu chặn đường.

- Cô em, lần đầu tới bar phải không? Chỉ đi một mình sao, có cần anh đây bồi bạn không?

Tâm tình Trần Mạn Dao bây giờ rất không tốt, cô liếc cũng không thèm liếc một cái lạnh lùng phun ra một từ:

- Cút.

Tên kia đã say, hần cười hắc hắc:

- Nga, tiểu nương tử cứng rắn đấy, ta thích. Mọi người, chiều hôm nay bốn thiếu gia trả hết, cứ thỏa thích ăn uống no say đi.

Những người khác hiển nhiên biết người nọ liền lên tiếng trợ uy:

- Cô em không biết Cao thiếu sao? Cao thiếu là thiếu gia độc nhất của tập đoàn Cao gia, rất nhiều người muốn bồi Cao thiếu một đêm còn không được đấy.

- Đúng vậy, chỉ cần Cao thiếu cao hứng, cô em muốn gì cũng được nha.

- Còn không mau cảm ơn Cao thiếu đi.

Năm lần bảy lượt bị làm phiền, nhưng người ta người đông thế mạnh nên Trần Mạn Dao chỉ có thể giả ngơ giả điếc đi đến quầy kêu một ly rượu:

- Cho một Sling loại mạnh đi.

Người bartender hiển nhiên không ngờ Trần Mạn Dao kêu hần Sling loại mạnh, phải biết Sling vốn đã là tổ hợp của ba loại rượu rồi, mạnh tức là nồng độ cồn cao và không cho thêm các loại hương vị khác, cô gái nhỏ nhắn này chịu được sao?

Bartender vừa tính khuyên nhủ đã thấy ánh mắt Cao thiếu nhìn mình liền nuốt lời tính nói xuống bụng, hần không đắc tội nổi Cao thiếu, chỉ tiếc thương cho cô gái xinh đẹp này, haizzz, tội gì chứ.

Cao thiếu tiếp tục mặt dày mày dạn quán lấy Trần Mạn Dao cười cười nói nói, đương nhiên tất cả Trần Mạn Dao đều không nghe lọt lỗ tai, cũng không có ý tứ đáp lời.

Cô đợi đến lúc Sling vừa ra uống một hớp cả nửa li, có lẽ do không quen uống rượu nên uống xong cô ho sặc sụa, gương mặt nổi lên từng phẩn đỏ hồng mê người.

Rượu vào, buồn bực trôi đi không ít, Trần Mạn Dao nhanh chóng đứng dậy trả tiền kéo va-li ra khỏi bar.

Lúc rời đi không có ai ngăn cản cô, nhưng tất cả đều lắc đầu cô gái quá ngây thơ, cô cho rằng ra khỏi nơi thị phi này là an toàn sao?

Quả nhiên, bước trước Trần Mạn Dao vừa đi, bước sau Cao thiếu đã dẫn theo ba tên đàn em theo đuôi cô.

Bất quá nơi đây tương đối đông người không tiện ra tay nên bốn tên đàn ông chỉ theo dõi Trần Mạn Dao, mãi đến khi Trần Mạn Dao hơi buồn nôn đi vào một góc vắng vẻ bốn tên mới “quan mình chính đại” xuất hiện chặn đường cô.

Dưới ánh trăng mờ ảo, cô càng đẹp hơn bao giờ hết, Cao thiếu khẽ liếm môi cười xảo quyệt:

- Cô em, không ngờ cô em lại có sở thích chơi ở chỗ này a.

Đáng lẽ Cao thiếu phải thấy một gương mặt đầy sợ sệt, nhưng đập vào mắt hần là một con người lạnh lẽo hơn bao giờ hết khiến hần tỉnh cả rượu, bên tai hần vang lên âm thanh vừa dễ nghe vừa rợn người được phát ra từ người con gái như tiên tử kia.

- Tồn nhiều công sức như vậy cũng chỉ có bốn người để bà đây giải khuây?

Sau đó, Cao thiếu và cả ba tên đàn em đột nhiên không hiểu tại sao toàn thân mềm nhũn không có sức lực, bọn chúng chỉ có thể ngây ngốc nhìn Trần Mạn Dao hung ác đánh hết chỗ này đến chỗ khác, cũng may Trần Mạn Dao không quá ác tránh mấy nơi yếu hại rồi.

Không thể chết được, nhưng đau đớn lại nhiều lắm.

Qua một hồi bị hành hung, Cao thiếu khóc không ra nước mắt ú ớ van nài:

- Tiểu thư, không, là tỷ tỷ, không, là đại nhân, ngài tha cho chúng ta đi. Chúng ta là tiểu nhân có mắt không thấy thái son a.

Đánh đám một lúc, tâm trạng Trần Mạn Dao rốt cuộc cũng khá hơn tát thêm một cái nữa nói:

- Sau này còn dám gây hại thiếu nữ nhà lành, bà đây liền cho các người tuyệt tử tuyệt tôn.

Cao thiếu sống lưng lạnh ngắt vội vàng cúi đầu nói:

- Không dám... thực không dám...

.....

Sắc trời đã về khuya, Trần Mạn Dao lo “giải khuây” quên mất việc thuê nhà trọ, đi tới mấy khách sạn lại xui xẻo hết sạch phòng đành phải ra công viên kiếm chỗ ngủ ngốc một đêm, còn may là trong hành lí có rất nhiều áo ấm nếu không cô sẽ bị lạnh chết.

Đang ngủ ngốc trên một cây đại thụ lên kế hoạch làm thế nào để tìm hiểu sự việc cha mẹ, Trần Mạn Dao bỗng nghe một tiếng “ầm”, nếu cô không làm thì đây là âm thanh của một người nặng khoảng 70-80 kg vô lực ngã xuống đất.

- Mùi này là... máu?

Trần Mạn Dao tò mò nhìn xuống, trời quá tối cô không thấy rõ nhưng vẫn thấy được mờ mờ quả thật có một tên đàn ông nằm sấp dưới cái cây cô đang ở, mùi máu tanh toát ra chứng tỏ người đàn ông này bị thương không hề nhẹ.

- Đánh nhau? Không, xen lẫn còn có mùi thuốc súng, chẳng lẽ người này bị bắn?

Con người Trần Mạn Dao không được tính là thánh thiện nhưng cũng không đến nỗi thấy chết không cứu, gần như không chút do dự cô thoát thoát mấy cái đá nháy xuống dưới lật người nọ lên, đập vào mắt cô là một chàng trai chừng hai mươi hai sáu tuổi đẹp trai ngồi ngơ.

Con gái, ai mà không thích đẹp, thế là lại có thêm một động lực cho Trần Mạn Dao cứu người.

Nhìn sơ qua một chút, Trần Mạn Dao thấy trên ngực người đàn ông kia quả thật có một vết đạn, đáng ngạc nhiên là trong vết thương không thấy đầu đạn đâu, có lẽ trước khi chạy đến được đây người này đã được sơ cứu một phen gấp đầu đạn ra.

Không có đầu đạn liền dễ làm, Trần Mạn Dao lấy từ trong túi áo một lọ nước dịch trắng noãn đổ lên vết thương, mặc dù vết thương không thần kì khép lại nhưng được cái nó đã không xuất huyết nữa, càng không thể bị nhiễm trùng nữa.

Tới đây coi như đã cứu được người, nhưng Trần Mạn Dao lại tiếc vẻ đẹp trai kia không nỡ cho hắn nằm trơ trọi giữa đường, chưa kể rất có khả năng sẽ bị người khác hại đành cắn răng kéo hắn vào một bụi cây, lại đắp cho hắn mấy cái áo ấm mới yên lòng.

Sau đó Trần Mạn Dao tiện tay dùng vài loại nước dịch xóa hết dấu vết của máu mới kiếm địa phương khác nghỉ ngơi, cô có thể giúp người chứ không có ngu dốt bán thân vào nguy hiểm, đối phương là bị súng bắn a, cô có chút thân thủ nhưng không đỡ nổi súng a.

*Mọi người thấy thích thì bấm cái ô vuông trái tim bên trái góc dưới màn hình để tăng thêm động lực viết nha ^^!.

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Lên Kế Hoạch

Một đêm không ngủ, Trần Mạn Dao ôn lại rất nhiều thứ.

Mặc dù không biết chính xác thế nào nhưng từ những lần trao đổi thư tín cô được biết từ lúc sinh ra thể trạng cô đã rất yếu ớt nên cha mẹ mới phải ngâm đẳng nướng cay gửi cô qua Mỹ trị liệu, mà cô cũng nhớ hồi nhỏ cô rất yếu, mãi đến lúc cô năm tuổi sức khỏe mới được cải thiện.

Sau đó cô rất muốn về sống cùng cha mẹ nhưng cha mẹ lại khuyên nhủ cô nên ở Mỹ tiếp thu nền giáo dục bên đó cũng như để tiện theo dõi tình hình sức khỏe tránh tình huống bất ngờ, đợi đến lúc trưởng thành có bằng cấp rồi hãy về.

Tất cả thoạt nghe hợp lí vô cùng, nhưng bây giờ ngẫm lại cô liền phát hiện rất nhiều lỗ hổng.

Thứ nhất, cha mẹ chưa một lần nào video call để cô thấy mặt, trước đó bọn họ viện rất nhiều cớ như là chênh lệch múi giờ trong khi cả hai bên đều rất bận rộn không tiện gọi nên mới liên lạc qua thư tín, hay xem hình là được rồi, bọn họ gửi rất nhiều hình qua cho cô cũng như cô thường gửi hình về cho họ.

Giống như... cha mẹ không muốn gặp cô.

Thứ hai, cô tính toán một chút nếu cha mẹ chỉ dựa vào thương nghiệp Bách Hợp dường như không đủ để chi trả năm năm đầu chữa bệnh cho cô, vậy mà suốt mười năm đầu bọn họ vẫn không ngừng chu cấp tiền để cô chữa trị và ăn học, về sau cô liên tiếp nhận được học bổng mới không cho bọn họ gửi tiền.

Mười năm đầu, bọn họ lấy đầu ra nhiều tiền như vậy? Cô nghĩ không ra.

Thứ ba, người bảo hộ của cô bên Mỹ tương đối kì lạ, bình thường sẽ chẳng ai để một đứa trẻ yếu đuối học võ nhưng lúc nhỏ người bảo hộ rất nhiều lần tỏ ý muốn cô học võ, do quá phiền cô mới học một chút võ thuật phòng thân, ai biết cô học nhanh vô cùng.

Hơn nữa càng học cô càng thấy khỏe, thậm chí nói cô dựa vào luyện võ thuật cải thiện sức khỏe cũng không quá chút nào.

Nhưng cô vốn không thích đụng tay đụng chân nên không mấy chú tâm vào việc học võ, mỗi ngày chỉ coi học võ như tập thể dục, cô đánh bại người thường thì được chữ bảo cô tay không đối chiến cao thủ cô chỉ có nước bó tay chịu thua.

Được cái cô có rất nhiều thủ đoạn khác, tí như... nước dịch trị thương cô dùng trên người đàn ông đẹp trai, hoặc hương thơm gây tê liệt cô dùng đối phó với đám người Cao thiếu gia, đây đều là thành quả cô nghiên cứu lúc rảnh rỗi.

Bất quá tất cả điều bất hợp lí trên đều không lay chuyển được tình cảm cô dành cho cha mẹ chưa từng gặp mặt, cô chỉ biết nếu không có họ cô đã không có cơ hội góp mặt trên thế giới này, do đó cô mới hào hứng muốn gặp cha mẹ khi trở về.

Đáng tiếc, ngày trở về thứ cô nhận được không phải niềm vui sướng đoàn tụ mà là cách biệt âm dương, cô... rất đau lòng, một đêm cô thì thào rất nhiều hai tiếng “cha mẹ”.

Hồi ức kết thúc, đúng lúc trời vừa rạng sáng, Trần Mạn Dao hiển nhiên không muốn bị người khác tung tin đồn “một cô gái mặc đầm ngủ qua đêm trên cây” liền trèo xuống kiểm nhà trọ, hiện tại cô chỉ muốn tắm rửa và ngủ bù một giấc, quá mệt mỏi.

Nói thật nếu không có tên kia cô đã không cần thức nguyên đêm, chỗ cô nghỉ thực ra chỉ cách chỗ lùm cây một đoạn an toàn chứ không quá xa, sở dĩ cô thức là để xem hán có bị người xấu đến tìm hay không.

Ừ, là người xấu đến tìm, cô tự nhủ người kia đẹp trai như thế chắc hẳn là người tốt nha, mà đối thủ của người tốt đương nhiên là người xấu rồi.

Cũng không biết do hán chạy được xa hay người xấu không nghĩ hán không sống nổi mà một đêm không ai tới, báo hại cô thức trắng một đêm không công.

Đi ngang qua lùm cây ẩn giấu người đàn ông đẹp trai, Trần Mạn Dao rất muốn ngắm gương mặt kia một lần nữa nhưng cuối cùng cô vẫn dè xuống xúc động thích trai đẹp, chẳng may bị người khác nhìn thấy rồi cho rằng cô giết người giấu xác liền rắc rối a.

Trước khi đi cô hừ hừ mấy cái:

- May cho anh là gặp phải tôi đây, đổi lại là người khác sợ rằng anh đã bị “ăn” sạch rồi.

.....

Trần Mạn Dao vừa đi, người đàn ông trong lùm cây bỗng mở mắt, tuy mới từ trong trạng thương mê man tỉnh dậy nhưng vẫn không che giấu được vẻ thâm thúy trong con ngươi đen nháy của hán, đồng thời khí tràng trên người hán lạnh lẽo vô cùng.

Đến mức... nếu có người ở đây chắc chắn sẽ bị hán chấn nhiếp không dám cử động, hán giống như một vị bạo quân đang dùng ánh mắt sát phạt quyết đoán quyết định sinh tử của người khác.

Mãi đến khi biết bản thân bị giấu trong lùm cây, cảm nhận vết thương không đau nữa, trên người lại khoác loại áo ấm của phụ nữ hán mới bình tĩnh hơn một chút, hán biết có người đã cứu hán, hơn nữa người nọ còn là nữ, nếu không sẽ không đắp cho hán tới ba lớp áo ấm của nữ.

Ánh mắt của hán vào lúc này... bỗng lóe lên một tia ấm áp đã rất lâu chưa từng xuất hiện qua, nhưng rất nhanh hán lại rơi vào trạng thái hàm băng vạn năm không tan.

Hán đứng dậy, nhìn xung quanh không có vết máu nào, khoe môi hán hơi cong lên lắm bả, “Thú vị”.

Đúng vậy, là thú vị, hán nghe rất rõ câu vừa rồi của Trần Mạn Dao, cô thế mà lại lo lắng cho hán bị người “ăn” theo một ngữ điệu rất không cam lòng? Cô thích hán sao? Cô muốn độc chiếm hán sao? Nếu không sao một đêm rồi cô vẫn ở đây đợi đến sáng mới đi?

Thử nghĩ xem, đổi lại một phụ nữ bình thường thấy một người đàn ông xa lạ bị bắn nát xù chỉ sợ suy nghĩ đầu tiên là báo cảnh sát hoặc hoảng hốt bỏ chạy, có ai lại đi cứu rồi ném người ta vào bụi cây bao giờ, đã thế còn thanh lí sạch sẽ dấu vết nữa chứ.

Không, thậm chí có là đàn ông thấy cảnh đó cũng sẽ chạy mất dép, cùng lắm là cướp sạch ví tiền xong rồi chạy a.

Thú vị, rất thú vị, những việc cô làm không đơn thuần là có kiến thức mà có cả sự chuyên nghiệp, người bình thường không thể nào tồn tại cả hai thứ này.

Sau đó hán cởi đồng áo ấm của cô ra gấp lại rất chỉnh tề ôm vào lòng, lại thấy hán lấy điện thoại ra bấm bấm nói nói mấy câu hán đã biến mất khỏi công viên.

.....

Tối hôm đó, trong một căn phòng của nhà trọ nhỏ có tên Thương Lan, Trần Mạn Dao sau một giấc ngủ mười mấy tiếng cực kì thỏa mãn tỉnh dậy, cái bụng nhỏ reo reo không ngừng.

Trần Mạn Dao rất bất đắc dĩ lấy tay xoa bụng thờ dãi:

- Kẻ thù này vừa đi, kẻ thù khác lại đến, thật khổ. (Ý tứ buồn ngủ và đói là hai kẻ thù)

Than thở thì than thở, cô vẫn nhanh nhẹn đứng dậy làm đầy đủ các bước vệ sinh cá nhân, thay đổi một bộ y phục xanh lam đi xuống gặp tiếp tân hỏi xem ở đây có bán đồ ăn không, đã hơn hai mươi tư tiếng cô không ăn gì đã đói muốn xỉu rồi.

Tiếp tân là một cô gái trẻ lớn tuổi hơn Trần Mạn Dao một chút, buổi sáng cô chưa đến làm bây giờ thấy Trần Mạn Dao đi xuống cầu thang như tiên thiên giáng trần liền nhìn Trần Mạn Dao bằng cặp mắt ngây ngốc, thế giới này... có người xinh đẹp như vậy sao?

Đương nhiên là... có, có rất nhiều là đằng khác, nhưng chỉ có rất ít cô gái tỏa ra được sức hấp dẫn đầy tri thức và thanh thoát như Trần Mạn Dao, đâu phải ai ở độ tuổi mười tám hai mươi cũng có bằng giáo sư a.

Có điều... khung cảnh như vậy lại bị cái bụng của Trần Mạn Dao phá tan thành, cô tiếp tân giật mình tỉnh dậy khỏi giấc mộng vô thức nhìn vào cái bụng xẹp lép của Trần Mạn Dao, cái này... quá lúng túng a.

Trần Mạn Dao cũng xấu hổ nói:

- Hic, em đã hơn một ngày không ăn gì, chỗ chị có thứ gì lót dạ không?

Cô tiếp tân rất nhiệt tình giới thiệu:

- Có, bắt quá đều là những món lạnh như bánh kẹo thôi, hay là để chị gọi điện gọi món cho em nhé, một ngày không ăn gì thì ăn cháo là tốt nhất tránh bị đau bao tử.

Trần Mạn Dao không khách khí đồng ý luôn:

- Vậy em cảm ơn chị trước.

Một người vừa đẹp người vừa lễ phép như Trần Mạn Dao rất dễ chiếm hảo cảm từ người khác, cô tiếp tân cười tươi như hoa hỏi thêm:

- Em có bạn gì không? Nếu không đợi chị gọi đồ ăn rồi cùng ăn, vừa hay chị cũng chưa ăn tối.

Trần Mạn Dao lần nữa lễ phép đáp ứng:

- Thật ra em vừa mới về nước có rất nhiều chuyện không hiểu, nếu chị không thấy phiền em sẽ mặt dày hỏi chuyện chị vậy.

Cô tiếp tân vội vàng khua tay:

- Không phiền, dĩ nhiên không phiền.

Cứ thế một phen giao lưu, Trần Mạn Dao rốt cuộc cũng lấp được một nửa cái bao tử, nếu không phải sợ ảnh hưởng tới sức khỏe cô đã kêu thêm một phần nữa, cái kiến thức người nhện đói quá lâu bữa đầu tiên không nên ăn quá nhiều cô hiểu rất rõ.

Thế nhưng hơi tiếc một chút, cô không moi được tin tức hữu dụng về sự việc thương nghiệp Bách Hợp phá sản, mọi thứ cô tiếp tân nói không khác gì những tin tức trên mạng cả, xem ra phải tìm một vài người đặc thù tí như nhà báo hay các ông lớn trong ngành thương nghiệp rồi.

Kết thúc cuộc trò chuyện, Trần Mạn Dao tặng cho cô tiếp tân một lọ nước hoa mới nguyên rồi trở về phòng, cô đã lập được một kế hoạch sơ bộ, nhưng trước đó vẫn cần chuẩn bị thêm một thứ.

Ngày hôm sau, Trần Mạn Dao trả phòng từ rất sớm, sau đó cô bắt một chiếc taxi đường xa, về phần cô đi đâu chỉ có một mình cô biết. (Đương nhiên cả Tiểu Phấn Thổ này cũng biết nhaaaaaa).

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Hóa Thân Diễn Viên

Ba năm sau.

Tại đại sảnh đoàn làm phim Hứa Nghiệp - một trong ba đoàn làm phim có tiếng nhất thành phố X, một toán mười mấy người phụ nữ đeo trên ngực một tấm thẻ số báo danh hình tròn, không cần nói cũng biết mười mấy người này là thí sinh ứng tuyển cho một vai diễn nào đó đang chờ được xét duyệt.

Điều đáng nói là, vai đề ứng tuyển hiển nhiên không phải vai chính, nhưng trong mười mấy người phụ nữ ứng tuyển lại có vài gương mặt sáng giá trong làng giải trí, nào là Lương Minh Nguyệt từng diễn vai chính trong một bộ phim truyền hình, hay Ứng Sam Sam được đề cử vai phụ xuất sắc nhất năm ngoái.

Có thể thấy vai phụ này không đơn giản.

Có hai ngôi sao sáng, những người khác đều âm thầm, bọn họ tuy có chút sắc đẹp đủ tiêu chuẩn đóng vai kia nhưng trước mặt Lương Minh Nguyệt và Ứng Sam Sam bọn họ không khác gì đom đóm so với ánh trăng, bọn họ có khả năng được chọn sao?

Có, nhưng rất thấp, tỉ lệ chưa tới một phần trăm.

Bất quá không được chọn cũng không sao, ít nhất bọn họ có được một cơ hội làm quen nhân khí, biết đâu tương lai Lương Minh Nguyệt và Ứng Sam Sam thấy họ thuận mắt tiện tay nâng lên một chút thì sao, trong giới giải trí không ai nói trước được điều gì.

Cô gái đeo số báo danh số chín vừa đảm vai cho Lương Minh Nguyệt vừa lên tiếng lấy lòng:

- Chị Minh Nguyệt, nghe nói bộ phim trước của chị thu hút được rất nhiều fan hâm mộ, em cũng là một fan lớn của chị đó, chị kí cho em nha.

Vài người khác nhao nhao nói:

- Em nữa, em nữa, chị Minh Nguyệt không được từ chối đâu đó.

Đương nhiên cũng có người lựa chọn Ứng Sam Sam để tăng bốc, tràng cảnh không khác gì chọn phe chiến đấu, chỉ là một lần chọn này rất có thể sẽ ảnh hưởng tới toàn cục trong tương lai nên không có ai làm quá, bọn họ sợ sẽ chọn sai bên.

Làm người, luôn phải chừa một đường lui, chỉ có kẻ ngốc mới đi bán mạng cho người khác chặt hết đường lui của mình.

Duy nhất chỉ có một người không có động tĩnh gì cả, Trần Mạn Dao.

Nhưng lúc này cô không phải đến với tư cách một giáo sư hương liệu Trần Mạn Dao mà là một diễn viên mới vào nghề Vân Tiểu Mạn.

Và hành động của Trần Mạn Dao khiến Lương Minh Nguyệt ngửa mặt vô cùng, đây là không xem cô vào mắt phải không, hoặc nói con bé Vân Tiểu Mạn này có tự tin sẽ được chọn, ai cho cô ta tự tin đó?

Phải biết vai diễn này tuy không phải vai chính nhưng rất có sức ảnh hưởng đối với bộ phim, đó là một vai phản diện - người đào tạo nhân vật chính trong phim thành sát thủ, đồng thời cũng là người bị lừa gạt để trở thành người đào tạo sát thủ.

Nữ chính là một sát thủ, người đào tạo nữ chính lại là chị ruột của nữ chính nhưng hai người không hề hay biết, chị ruột của nữ chính chỉ biết cô rất hận một người đàn ông, người đã biến thể giới của cô thành hắc ám vô tận, cô sẽ phải giết hắn.

Chỉ là... cô không có năng khiếu giết người, cô chỉ có năng khiếu điều chế thuốc để đào tạo ra người có thể đi giết người, và cô đã chọn nữ chính để bồi dưỡng nữ chính thành một cỗ máy giết người vô cảm.

Nói cách khác cô đã biến em gái mình từ một người đáng lẽ sẽ được hưởng một cuộc sống bình thường thành công cụ cho tổ chức.

Cuối cùng, cô hoàn thành tâm nguyện, cô há hê đứng trước người đàn ông sắp chết gọi lại chuyện xưa, cô điên cuồng cười lớn đầy trào phúng, hần... đáng chết.

Ai biết đó là lúc cô nhận ra hết thấy sự thật, từ chuyện người cô đào tạo là em gái đến chuyện người nọ không phải kẻ hại cô mà là cha ruột của cô, tổ chức mới là kẻ hãm hại cô, chính tổ chức đã sai người giả dạng cha cô đẩy cô vào bóng tối.

Bởi vì cha cô là một sát thủ hàng đầu, tổ chức sợ hãi cha cô nhưng không ai đủ khả năng giết cha cô, chỉ có cô và em gái cô là con của ông mới có thể, ông... không nỡ hạ sát thủ trước con gái của mình.

Vào thời điểm đó, cái cảm giác chính tay mình bồi dưỡng em gái ruột để giết chết cha ruột sẽ là như thế nào? Và cảm giác sau đó sẽ như thế nào?

Không ai biết, mỗi người một cảm nhận khác nhau nên diễn rất khó, vì vậy mới có buổi ứng tuyển này.

- Số mười ba, mời vào.

Lương Minh Nguyệt đang muốn phát tác thì Trần Mạn Dao được gọi số đứng lên đi vào phòng. Lương Minh Nguyệt chỉ có thể ỉu xiu như vừa định ra tay đánh hết sức mới biết mình đánh vào không khí, tâm tình đang vui vẻ do được tăng bốc liền tan thành mây khói.

Có người phát giác dị trạng liền hừ lạnh nói xấu Trần Mạn Dao:

- Chỉ là một kẻ quê mùa không có danh tiếng cũng dám làm cao, đợi cô ta đi ra sẽ biết chính mình ngu ngốc tới cỡ nào, chị Minh Nguyệt không cần tức giận.

Lương Minh Nguyệt nghe vậy mới dịu xuống một chút nói:

- Tức giận? Cô ta đáng sao?

- Dạ dạ, chị Minh Nguyệt nói phải.

.....

Bên trong phòng thử vai, ba người có máu mặt trong đoàn làm phim ngồi ở vị trí chủ đạo, một người là đạo diễn - Đoàn Thiệu, một người là chỉ đạo diễn xuất - Cố Minh Lâm, một người là tác giả kịch bản - Lưu Sơ Thâm, ba người ở chung một chỗ tạo ra khí thế rất mạnh.

Một mình Trần Mạn Dao đối mặt ba người, cô không chút sợ sệt nào cả giới thiệu:

- Tôi là Văn Tiểu Mạn, lần đầu gặp mặt ba vị.

Kì thực, ngay từ khâu chào hỏi đã là một phần khảo nghiệm, một người đào tạo sát thủ phải là người biết kiềm chế cảm xúc không kiêu không sợ, ba người liếc nhìn nhau hơi gật đầu biểu thị đồng ý cho Văn Tiểu Mạn thông qua.

Cố Minh Lâm ra đề:

- Cảnh cuối cùng của Nữ Sát Thủ, cô diễn thử xem.

Bước đầu tiên trong diễn xuất là điều chỉnh tâm tình để hòa mình vào nhân vật, Trần Mạn Dao nghe Cố Minh Lâm nói không hề trả lời “vâng” hay “được”, cô nhắm mắt lại một chút chìm đắm vào trong tác phẩm, nếu cô là người kia, cô sẽ làm gì?

Sợ hãi? Không dám tin tưởng? Tự lừa dối mình? Thù hận? Không muốn sống? Báo thù? Điên?

Giống như tìm được linh cảm, Trần Mạn Dao mở mắt ra, rõ ràng trước mặt cô không có gì cả nhưng ánh mắt bi thương kia đã diễn tả trước mặt cô đang nằm một người, người mà cô rất trân trọng, đan xen trong đó là một phần hận thù lóe lên.

Trân trọng là vì người nọ là cha đẻ của cô, thù hận là vì người nọ chưa từng nuôi dạy cô một ngày.

Nhưng càng nhiều thù hận hơn là cô căm ghét chính mình, ông chưa từng nuôi dạy cô một ngày thì đã sao, người đó là cha cô, cô sẽ không vì cái lí do đơn giản đó để chấp nhận rằng cô giết ông là không sai, hay để an ủi bản thân rằng ông chết là đáng đời.

Cô căm ghét chính mình vì sao lại để người khác khống chế như một quân cờ, nếu nói tổ chức là người đẩy cô vào hắc ám thì chính cô lại là người đẩy em gái cô vào tuyệt vọng, mặc dù em gái cô vẫn không hề biết gì cả nhưng thế thì đã sao, cô... vĩnh viễn không thể tha thứ cho chính mình.

Cô quỳ xuống, cô vòng đôi tay run rẩy ra như muốn ôm một người vào lòng nhưng cô chợt ngừng lại, có lẽ cô cảm giác mình không xứng để ôm người đã chết kia, cô chỉ gục đầu khóc đầy thê lương, cô thì thầm gọi cha.

Một lúc sau đó, cô ngừng khóc, cô đứng dậy, lúc này đây cô rất muốn chết để không phải chịu nỗi dày vò tội cùng kia nữa nhưng cô không thể, cô phải sống, dù có đau khổ cũng phải sống, cô muốn xóa sổ cái tổ chức đầy tàn nhẫn kia.

Thế nhưng mục đích của cô không phải báo thù mà là kéo em gái trở về, cô sẽ không nói cho em gái biết người kia là cha ruột của hai người, có lẽ lúc đó em gái cô sẽ hận cô đến chết nhưng cô chấp nhận, cô chỉ mong em gái cô không bị người lợi dụng nữa.

Xóa sổ tổ chức, là để loại bỏ khả năng em gái bị sát hại.

Cô quay người đi, cô không nhìn thi thể người cha đã chết, trong mắt của cô lúc này đã không còn quá nhiều tình cảm, cô không cho phép mình có tình cảm, cô sợ có tình cảm sẽ không có can đảm tiếp tục sống để kéo em gái trở về.

Cô bình tĩnh đến lạ thường khiến cả hiện trường rơi vào im lặng tột độ, không một ai dám thở mạnh, một phần bọn họ sợ phá vỡ sự tuyệt mỹ trong diễn xuất, một phần là sợ cô, trước mắt họ không phải một người ứng tuyển nữa mà là một kẻ đào tạo sát thủ không còn tình cảm.

Quá rung động, cô đã không làm theo đúng kết cục của kịch bản nhưng so với kịch bản càng tốt hơn.

Mãi đến khi Trần Mạn Dao tự thoát ra khỏi “cảnh”, cô khom người một cái chào rồi đi ra phòng ba người ngồi trên ghế mới dám bàn luận.

- Cô gái này... không tầm thường.

- Quá xuất sắc, vai diễn này không phải cô ấy tôi tuyệt đối sẽ không bấm máy.

- Nhưng tài liệu về cô gái này quá mỏng lung, thông tin gì cũng trống không a.

- Quan trọng không? Người ta có thực lực, những thông tin gì đó so với cô ấy chỉ là rác rưởi.
- Thế có cần gọi thêm người khác vào không?
- Không cần, một mình cô ấy là đủ rồi.
- Tôi cũng nghĩ vậy.
- Tôi đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Nghề Tay Trái?

Trần Mạn Dao ra khỏi phòng, cô thở phào một hơi nhẹ nhõm bởi cảnh diễn vừa rồi không dài nhưng gần như đã móc sạch toàn bộ sức lực của cô, người bình thường không biết chứ người trong nghề biết rất rõ “nhập” vào “cảnh” không hề dễ dàng, “thoát” ra khỏi “cảnh” càng tốn nhiều sức hơn.

Trong lịch sử giới giải trí không phải chưa có trường hợp “nhập” quá sâu đến mức phải mất tới mấy tháng tới vài năm mới “thoát” ra được, cái cảnh hồi này cô đã “nhập” rất sâu, có thể nói cô đã rất liều lĩnh để không bị mất vai này vào tay người khác.

Ba năm qua cô điều tra được một số manh mối nên đã điên cuồng lao đầu vào luyện diễn xuất, vai diễn này là bước đầu tiên để làm sáng tỏ cái chết của cha mẹ cô, cô phải có được nó, và cô dám chắc cô sẽ có được nó, trừ phi những người kia mù mới không nhận cô.

Nhưng cái thở phào của cô đập vào mắt đám người bên ngoài không khác gì thở dài thất bại, cô gái số báo danh số mười lăm được dịp trào phúng thẳng mặt:

- Thế nào? Không phải cô kiêu ngạo lắm sao, bây giờ thất bại có phải rất đả kích không? Đáng đời.

Trần Mạn Dao vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi “cảnh”, ánh mắt cô lóe lên một sự lạnh lùng đầy chết chóc nhìn thẳng vào cô gái số mười lăm, cô không nói gì cả đã đủ dọa cô gái kia sợ hết hồn té ngã xuống đất khiến người khác không hiểu ra sao, đang yên đang lành tự nhiên té là thế nào?

Chỉ có duy nhất cô gái số mười lăm kia hiểu ánh mắt của Trần Mạn Dao đáng sợ đến cỡ nào, đây đâu phải ánh mắt của kẻ thua cuộc, đây là ánh mắt của một kẻ máu lạnh vô tình a.

- Cô... cô...

Cô gái số mười lăm “cô cô” nửa ngày vẫn không nói được câu nào hoàn chỉnh, một ánh mắt của Trần Mạn Dao đã để lại dấu ấn quá sâu sắc trong lòng cô ta, sau này nếu không có gì bất ngờ cô ta đừng mong trở mình thành một diễn viên tiềm năng.

Đương nhiên nếu cô ta vượt qua được sẽ trở nên rất đáng sợ, có điều tí lệ rất rất rất nhỏ.

Lương Minh Nguyệt phát hiện ra tình huống có chút không đúng đờ cô gái số mười lăm dẩy hơi nhiều mày chất vấn:

- Cô đã làm gì tiểu Hinh?

Ngoài mặt là quan tâm cấp dưới, nhưng thực chất Lương Minh Nguyệt chỉ muốn xác định Vân Tiểu Mạn có phải vừa “nhập cảnh” hay không.

Trần Mạn Dao trở về bình thường nhún vai:

- Cô cũng thấy rồi, tôi chẳng làm gì cả.

Không thấy bên trong ánh mắt của Trần Mạn Dao có gì bất thường, Lương Minh Nguyệt thầm nghĩ “chẳng lẽ không phải nhập cảnh”, nhưng nếu không nhập cảnh làm sao một người đánh đá như tiểu Hinh lại chịu thua thiệt cơ chứ.

Trong lúc Lương Minh Nguyệt suy nghĩ, Ứng Sam Sam từ đầu đến cuối rất ít nói bỗng mở miệng giải hòa:

- Mọi người đều là người trong ngành giải trí, trước lạ sau quen, hà tất phải nặng nề nhau như vậy. Tiểu Mạn, tôi thay mặt tiểu Hinh xin lỗi cô, hy vọng cô bỏ qua cho sự lỗ mãng của cô ấy.

Trần Mạn Dao tiếp tục không có ý kiến, chỉ một câu xin lỗi liền muốn cô giải trừ dấu ấn kia? Có lẽ ba năm trước cô sẽ mềm lòng nhưng bây giờ không có cửa đâu, nếu cô quen thuộc với mềm lòng làm sao giữ được quyết tâm báo thù cho cha mẹ?

Người không hại ta ta không hại người, người tốt ta một ta tạ ơn mười, người phạm ta một ta bắt người đền một trăm.

Úng Sam Sam khẽ lắc đầu, “tiểu Hinh à tiểu Hinh, con đường diễn viên sau này của cô coi như đứt đoạn rồi, nhưng cũng cảm ơn cô đã trở thành viên đá thăm dò Vân Tiểu Mạn, cô gái này... không dễ dây vào.”

Những người khác thấy Lương Minh Nguyệt và Úng Sam Sam không có phản ứng cũng không dám ồn ào nữa, một phen âm ỉ rất đơn giản đã được giải quyết.

Đúng lúc này, trợ lý của đạo diễn Đoàn Thiệu đi ra thông báo:

- Trừ cô Tiểu Mạn, những người khác về đi.

Nếu không có sự cố trước đó có lẽ sẽ có người chất vấn một hai, nhưng bây giờ cả Lương Minh Nguyệt lẫn Úng Sam Sam đều không hên mà gặp lựa chọn phương thức rút lui trong im lặng, cả hai người đã khẳng định Vân Tiểu Mạn có thực lực tối cường, sự tàn nhẫn càng nằm ở mức đáng sợ.

Người như vậy, một là không trẻ trâu, hai là phải diệt cỏ tận gốc, bọn họ không cam tâm lựa chọn phương án một nhưng bây giờ chưa phải thời cơ để diệt cỏ đành phải nhẫn nhịn.

Còn Trần Mạn Dao sau khi bàn bạc họp đồng và trao đổi sơ về danh sách các người quản lý cô liền chọn một nữ quản lý tên Vũ Thiến Thiến, người này cô đã nhắm ngay từ đầu do Vũ Thiến Thiến từng có một thời làm nhà báo, mãi đến năm năm gần đây Vũ Thiến Thiến mới đổi qua làm quản lý.

Từ nhà báo chuyển qua làm quản lý không thể không nói rất thích hợp, dù sao nghệ sĩ rất hay dính scandal cần một người quản lý giỏi giải quyết scandal, nhưng Vũ Thiến Thiến tương đối chính trực không hợp với nghệ sĩ thích nổi nhờ scandal nên đã bị đổi nhiều lần.

Đặc biệt một năm gần đây cô ta hầu như không được nghệ sĩ nào chọn.

Ngược lại với suy nghĩ thông thường, Trần Mạn Dao cũng không thích scandal, càng không muốn dựa vào scandal để nổi tiếng nên cảm thấy Vũ Thiến Thiến rất phù hợp với tiêu chí cô đưa ra, hơn nữa cô hy vọng Vũ Thiến Thiến sẽ biết được cái gì đó.

Cuối cùng là vấn đề về kịch bản, sự diễn xuất tuyệt vời của Trần Mạn Dao đã đánh động được phía đoàn làm phim tăng thêm đất diễn cho cô, cái vấn đề này thảo luận rất lâu mãi đến chiều tối cô mới được thả về nhà, quả thực mệt chết người.

Về phòng trọ, Trần Mạn Dao vẫn có việc phải làm, cô tắm rửa rồi lấy điện thoại ra liên lạc với Vũ Thiến Thiến.

- Xin chào chị Thiến Thiến, em là Tiểu Mạn, chị đã nhận được thông tin bên đạo diễn Đoàn chưa ạ.

Đầu dây bên kia, Vũ Thiến Thiến đáp:

- Chào em, chị đã nhận được thông tin rồi, bây giờ chị đang sắp xếp lịch làm việc cho em. Mà ngày mai em có rảnh không, bây giờ chúng ta là cộng sự, chị muốn gặp em trước khi chính thức bắt tay vào làm việc chung.

Trần Mạn Dao cười nói:

- Em rảnh, phòng trọ của em ở khu Ngưu Xá, chị muốn gặp mặt ở đâu?

Có lẽ Vũ Thiến Thiến phải mở map đối chiếu địa chỉ, qua ba mươi giây Vũ Thiến Thiến mới trả lời lại:

- Vậy bây giờ sáng mai chúng ta gặp ở quán cafe Đại Hoàng đi.

Trần Mạn Dao đồng ý:

- Vâng, ngày mai không gặp không về.

Cúp máy, Trần Mạn Dao lại mở một cuộc gọi khác, lần này cô thay đổi giọng không còn nhí nhảnh trong trêu đùa nữa mà là nghiêm nghị:

- Bên nhà máy sản xuất thế nào rồi? Có vấn đề gì không?

Bên kia trả lời:

- Bẩm chủ tịch, dây chuyền sản xuất rất ổn định, tháng sau chúng ta liền có thể tung sản phẩm đầu tiên ra thị trường. Có điều bên phía Khương tổng rất cứng nhắc, ông ta nói tỉ lệ phân phối quá thấp không đồng ý điều kiện chúng ta đưa ra.

Khương tổng trong lời người nọ là Khương Dịch, tổng giám đốc của tập đoàn mỹ phẩm Mỹ Hào, thị trường mỹ phẩm rất lớn đứng thứ năm cả nước, muốn phát triển mỹ phẩm thì người thích hợp để hợp tác đầu tiên là Khương Dịch, địa vị không quá cao mới dễ trèo.

Bất quá Trần Mạn Dao chỉ muốn thử xem Khương Dịch phản ứng thế nào, cô tự biết bản thân muốn nhờ nên đã đưa ra tỉ lệ lợi nhuận hần 6 cô 4 vẫn không muốn thì thôi, xem thường cô là người mới muốn cô làm không công cho hẳn chắc, đừng có mơ.

Không cho cô trào cao cô liền trào cao hơn, Trần Mạn Dao nói tiếp:

- Đã vậy bỏ qua Khương Dịch đi, cậu thử liên lạc với Lâm Phá Thần cho tôi, chỉ cần một cuộc hẹn thôi là được, tôi có niềm tin sẽ thuyết phục được tên kia.

Lâm Phá Thần, người đứng đầu trong giới kinh doanh cả nước, người như vậy mới bỏ công để cô tự mình ra mặt, đây không phải cô kiêu ngạo mà là cô không muốn công bố thân phận, việc cô điều tra thực hư về thương nghiệp Bách Hợp không đưa ra ánh sáng được.

Cô có cảm giác phía sau chuyện này là một bí mật rất lớn.

Người bên kia nghe đến cái tên Lâm Phá Thần có chút ngập ngừng nói:

- Chủ tịch... cái này không ổn đâu, theo tôi được biết Lâm tổng rất khắc nghiệt, đừng nói một cuộc hẹn, ngay cả một cuộc điện thoại hay email người ta còn không nhận a.

Trần Mạn Dao hiển nhiên có chút không ngờ đến, cô chỉ biết Lâm Phá Thần là người đứng đầu trong giới kinh doanh mới muốn làm một quả lớn biến mình thành một kim chủ đủ sức chống chịu cái thân phận diễn viên a, cái này không được cái kia cũng không được, đủ phiền toái mà.

Trần Mạn Dao đành phải đi nước bài cuối cùng:

- Thôi, dùng hết số tiền kia tự thành lập một công ty nhỏ, cậu làm tổng giám đốc, mọi chuyện tự do làm đi, chúng ta từng bước đi lên là được. Bất quá đừng làm tôi thất vọng, cậu không gánh nổi hậu quả của việc đánh mất niềm tin nơi tôi đâu.

Người bên kia có cảm giác như vừa bị một khối bánh ngọt cực lớn rớt trúng đầu, người khác không biết chứ hẳn biết chủ tịch rất lợi hại, sản phẩm của chủ tịch một khi tung ra sẽ đem tới biến động thị trường không nhỏ a, công ty nhỏ chẳng mấy chốc sẽ biến thành tập đoàn lớn a.

Người bên kia kích động cực kì cam đoan:

- Chủ tịch yên tâm, tôi nhất định sẽ hoàn thành tốt sứ vụ này.

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Vô Tình Mất Chạm Mắt

Ba năm, mỗi ngày đều phải chú ý hai việc khiến Trần Mạn Dao nhiều lần đuối sức nhưng cô chưa bao giờ có ý định từ bỏ, nỗi khát vọng mình oan cho cha mẹ trong lòng cô quá lớn, chính nó đã làm động lực cho cô gắng gượng qua từng ngày.

Sáng sớm, vừa tỉnh dậy cô đã tính gọi cho tiểu Hải - người phụ trách thương nghiệp liền nhớ ra tối qua đã bàn giao lại cho tiểu Hải hết cả rồi, chính mình trở thành “phù bóng chuông quỷ”, cảm giác này... ừm, rất thư sướng, rất thoải mái.

Cho nên, hôm nay Trần Mạn Dao đặc biệt có thời gian chuẩn bị cho cuộc hẹn gặp Vũ Thiên Thiên, cô sửa soạn trang điểm một hồi, lựa chọn quần áo một hồi, lại xịt thêm một chút nước hoa đặc chế mới ra khỏi phòng trọ.

Bất quá để tránh phiền toái cô vẫn dùng khẩu trang và kính mát che mặt, đợi đến nơi bỏ ra cũng không muộn.

Quán cafe Đại Hoàng cách phòng trọ không xa, cô bắt taxi đi mười phút là tới, cô lấy thẻ chứng minh thư đưa cho nhân viên để có quyền hạn vào phòng riêng đã được đặt trước.

Thấy Trần Mạn Dao mặt mày kín như bưng nhưng nhân viên không hỏi nhiều, quán cafe Đại Hoàng có số lượng lớn phòng riêng tư nên thường xuyên có mình tinh lui tới, bọn họ nhìn nhiều đã quen với cảnh tượng các nữ minh tinh bịt mặt rồi.

Về phần nữ khủng bố bịt mặt? Ha ha, nếu thật có nữ khủng bố nào rảnh rỗi đi tán công quán cafe làm ăn lương thiện bọn họ cũng không lố, ít nhất có thêm một câu chuyện có thật khó tin để kể cho con cháu nhà.

Vào phòng 307 theo đúng hẹn, Trần Mạn Dao thấy Vũ Thiên Thiên đã sớm có mặt liền tháo khẩu trang và kính mát ra lễ phép chào hỏi:

- Chào chị Thiên Thiên.

Dù đã được thông báo Vân Tiểu Mạn rất xinh đẹp, Vũ Thiên Thiên vẫn phải mất ba giây đứng hình, cô làm trong giới giải trí đương nhiên đã gặp qua không ít người đẹp nhưng người đẹp thanh thoát tự nhiên như Vân Tiểu Mạn thì cô mới thấy lần đầu, xem ra lần này nhặt được bảo bối a.

Vũ Thiên Thiên niềm nở vỗ tay xuống ghế ra hiệu “ngồi bên cạnh chị nè”.

- Tiểu Mạn, em thật xinh đẹp.

Trần Mạn Dao ngồi xuống bên cạnh cười cười:

- Chị Thiến Thiến cũng rất xinh đẹp mà.

Phụ nữ ai cũng thích được khen, Vũ Thiến Thiến cười đến híp cả mắt nói:

- Em thật khéo miệng. Thôi không nói chuyện phiếm nữa, chúng ta bàn chính sự đi. Nữ Sát Thủ phần một sẽ khởi quay vào ngày mười hai tháng tới, ngày đầu tiên em chưa có cảnh quay nhưng chị nghĩ vẫn nên đến chào hỏi mọi người coi như làm quen bầu không khí đoàn phim.

- (đoạn này là hai người nói chuyện làm việc, skip hén).

- Tổng thời gian quay dự tính sẽ mất ba tháng đến nửa năm, lịch trình mỗi một ngày chị đều đánh dấu hết rồi, em cứ từ từ xem.

Tư lịch của Vân Tiểu Mạn hoàn toàn trống trơn nên Vũ Thiến Thiến mới nói rất kỹ càng từ khâu chào hỏi tặng nhân khí, Vũ Thiến Thiến nghĩ Vân Tiểu Mạn chưa có kinh nghiệm gì hết nhưng đâu biết Trần Mạn Dao đã thông thuộc giới giải trí như lòng bàn tay.

Bất quá Trần Mạn Dao rất phối hợp ngoan ngoãn đáp ứng:

- Em ngoài làm diễn viên ra không có công việc nào cả, chỉ cần chị gọi là em tới liền.

Nghe vậy Vũ Thiến Thiến càng thấy Vân Tiểu Mạn giống một tờ giấy trắng không nhận được trêu đùa:

- Cô bé, ngày tháng rong chơi tự do của em sắp hết rồi, em nên tranh thủ đi.

Trần Mạn Dao cười hi hi:

- Thế giới này không có thứ gì kiếm hăm được đôi cánh tự do của em hết á.

Vũ Thiến Thiến cốc đầu Trần Mạn Dao một cái khuyên răn:

- Không nên tự mãn, có biết không?

Trần Mạn Dao chu môi ủy khuất nói:

- Vâng, vâng, em biết rồi.

Thảo luận cả nửa ngày, trời đã xế chiều, nhưng khác với những lần thảo luận với nghệ sĩ khác lần này Vũ Thiến Thiến không hề mệt mỏi chút nào, tinh khí thần vẫn tràn đầy khiến cô không khỏi ngạc nhiên, từ khi nào bản thân khỏe như vậy rồi?

Chẳng lẽ do cô bé này quá căng tràn nhựa sống nên mình được thơm lây?

Đáp án là... gần đúng, chính xác thì đây là công lao của loại nước hoa Trần Mạn Dao sử dụng, nó có thể kích thích não bộ những người ở gần tỉnh táo hơn, hiệu quả khá giống uống cà phê nhưng tốt hơn nhiều, không có tác dụng phụ.

Và đương nhiên, cái đáp án này Vũ Thiến Thiến không hề biết, nhưng cô rất thích hương thơm trên người Vân Tiểu Mạn.

Bàn xong việc công, Vũ Thiến Thiến vẫn có sức hào hứng nói tiếp chuyện tư:

- Tiểu Mạn, em mua nước hoa ở đâu thế, dẫn chị đi mua một vòng được không.

Trần Mạn Dao đã sớm đoán trước lấy ra một túi nhỏ đựng mười mấy lọ nước hoa mới nguyên tặng cho Vũ Thiến Thiến nói:

- Đây là do công ty của bạn em tặng em xài thử đóng góp ý kiến, chưa tung ra thị trường, nếu chị Thiến Thiến thích cứ lấy sử dụng, nhân tiện nhờ chị quảng cáo cho bạn em luôn nha.

Vũ Thiến Thiến chớp chớp mắt nhìn mười mấy lọ nước hoa, chưa tung ra thị trường nghĩa là có rất ít người được hưởng phúc lợi đúng không? Tuy Tiểu Mạn nói dùng thử nhưng cảm giác nó đem lại không giống mẫu dùng thử chút nào, phải biết đã qua gần mười tiếng hương thơm vẫn rất dễ chịu.

Vũ Thiến Thiến nhận lấy túi quà như một món bảo vật ôm vào lòng cam đoan:

- Cho chị ba ngày, bảo đảm loại nước hoa này sẽ thịnh hành khắp đoàn phim. À, em có rảnh không, tối nay chị có hẹn gặp mấy người bạn cùng ngành trợ lý ở Thiên Hương Dạ Đàm, nếu được em đi với chị luôn đi, giao tiếp nhiều cũng rất có lợi.

Nghĩ nghĩ một chút, Trần Mạn Dao gật đầu:

- Thiên Hương Dạ Đàm là nhà hàng rất nổi tiếng, em cũng muốn đến thưởng thức một lần.

.....

Chuyển từ quán cafe Đại Hoàng sang Thiên Hương Dạ Đàm chỉ mất nửa tiếng, so với giờ hẹn của Vũ Thiên Thiên với bạn vẫn sớm nửa tiếng nên Trần Mạn Dao xin phép được tự do đi ngắm cảnh xung quanh, nơi đây rất thơ mộng không ngắm liền phí.

Thiên Hương Dạ Đàm có tổng cộng năm tầng, càng lên cao giá cả càng mắc, ở tầng năm nghe nói chỉ có những đại nhân vật giậm chân là rung chuyển quốc gia mới có thể tiến vào, hôm nay Trần Mạn Dao chỉ được ăn ở tầng hai đã thấy rất xa xỉ rồi.

Phong cách bày trí ở đây vừa thoáng vừa ngăn nắp, có vài chỗ được dát cả hoàng kim, bốn phía được bao quanh bởi một hồ sen rất lớn, trên mặt hồ thấp thoáng ánh đèn làm nổi bật lên những bông sen trắng hồng rất cuốn hút ánh nhìn.

Vàng trắng chiếu rọi, ngàn sao lấp lánh, sen tỏa ngàn hương, rất xứng danh Thiên Hương Dạ Đàm.

Đang ngắm nhìn cảnh vật, Trần Mạn Dao bỗng thấy một thân ảnh quen thuộc bước xuống từ ngoài cổng, có điều khoảng cách rất xa nên cô nhất thời không nhớ ra được là ai, cô chỉ thấy hai bên đứng đầy người mặc âu phục đen rất nghiêm trang chứng tỏ người nọ có địa vị không thấp.

Khi khoảng cách người nọ càng lúc càng gần, Trần Mạn Dao mới hoàn toàn nhận ra người nọ là người đàn ông cô đã gặp ở công viên ba năm trước, là người để lại cho cô ấn tượng rất sâu vì handsome trai, không ngờ hôm nay lại có thể một lần nữa được nhìn thấy.

“Ba năm không gặp, handsome trai a” là ý nghĩ của Trần Mạn Dao.

Bất quá Trần Mạn Dao không có ý nghĩ chạy tới khoe khoang tôi đã cứu anh một lần, cô chỉ là thưởng thức handsome thôi chứ không đến nỗi nhất kiến chung tình, lại nói cô có mặt dày khoe công handsome chưa chắc đã tin, tốt nhất không gặp tránh phiền toái.

Thế nhưng không hiểu trời xui đất khiến thế nào, handsome đột nhiên ngừng mặt lên, bốn mắt hai người chạm nhau trong khi cô vẫn đang thưởng thức handsome khiến cô phải ngượng ngùng dời ánh mắt đi, trong lòng thầm tự chửi chính mình không có ý tứ:

- Phi phi, cho người thích trai đẹp nè, bây giờ đẹp mặt chưa, trong mắt handsome là đại sắc lang rồi á.

Phía dưới, handsome nhìn cô với ánh mắt tràn đầy nghi hoặc, rõ ràng handsome chưa gặp cô bao giờ sao lại thấy cô quen thuộc đến vậy nhỉ? À không, mùi hương từ cô rất tương đồng với mùi hương trên ba cái áo ấm năm xưa, chẳng lẽ cô gái này là cô ấy?

Không kiềm được loại suy nghĩ này vang vọng trong đầu nhưng handsome lại không dám chắc khiến handsome rất bức bối, vì ba năm trước lúc handsome tỉnh lại thì mùi hương trên áo đã bị mùi của handsome át gần hết rồi, nếu bây giờ quá đường đột handsome sợ sẽ để lại ấn tượng xấu.

Hả, khoan, sợ? Handsome vậy mà sợ? Lâm Phá Thần handsome chưa bao giờ sợ hãi trước bất kì điều gì lại sợ gây ấn tượng xấu trước một cô gái? Không có khả năng.

Lâm Phá Thần cố nén cảm xúc mãnh liệt kia quay sang nói với nam trợ lí bên cạnh:

- Tìm hiểu xem cô gái vừa rồi ăn ở tầng nào, sắp xếp cho tôi ở tầng đó, càng gần cô ấy càng tốt.

Nam trợ lí thần sắc cổ quái, Lâm tổng chưa bao giờ để ý tới nữ sắc a, thế mà hôm nay tự mình mở miệng muốn tìm hiểu một cô gái, có phải sáng nay mặt trời mọc từ đằng tây hay không? Không được, lát nữa phải xem lại dự báo xem tối nay có bão hay không.

Hơn nữa khách hàng hôm nay rất quan trọng, đại boss nửa đường không tới sẽ rất thất lễ.

Thấy trợ lí chần chừ, Lâm Phá Thần cau mày bắt mắt:

- Còn không nhanh đi làm?

Nam trợ lí nào dám suy diễn lung tung nữa lập tức “vâng” một tiếng chấp hành nhiệm vụ, những lúc đại boss của handsome bắt mắt rất đáng sợ a, thất lễ thì thất lễ, khách quan trọng tới đâu cũng không bằng chung thân đại sự của đại boss nhà handsome.

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Tôi Ôm Cô, Tôi Chịu Trách Nhiệm, Cho Nên Cô Nhìn Tôi, Cô Cũng Phải Chịu Trách Nhiệm

Giờ hẹn đến, Trần Mạn Dao vẫn bị gương mặt điển trai kia làm cho mắt hồn ngồi vào bàn với ba người bạn khác của Vũ Thiên Thiên, một cái chạm mắt kia, quá tuyệt vời, trái tim cô cứ nhảy bang bang như muốn thoát ra khỏi lồng ngực.

Ba năm trước, dưới ánh sáng mờ ảo của ánh trăng giữa đêm chiều lên khuôn mặt nhợt nhạt do mất nhiều máu mà cô đã thấy hấn đẹp, hôm nay cô trực tiếp thấy được hấn trong trạng thái hoàn hảo nhất càng đẹp hơn rất nhiều, cha mẹ phải có gen tốt cỡ nào mới sinh ra được người đẹp trai thế a.

Không, nếu nghĩ kỹ lại hình như gương mặt của hấn có chút quen thuộc, chỉ không nhớ đã gặp ở đâu, thật muốn ngày ngày ở bên hấn để tận hưởng, hoặc nắm chặt không cho chạy đi nữa để vĩnh viễn không đánh mất sự quen thuộc kia.

A, phi phi, không được nghĩ loạn, trai đẹp chỉ để ngắm, không thích hợp để làm chồng. Tỉnh táo lại, Mạn Dao, mày phải tỉnh táo lại.

Thấy Trần Mạn Dao đang yên đang lành lại dùng sức lắc đầu, Vũ Thiên Thiên cười trêu chọc:

- Tiểu Mạn nhà chúng ta nghĩ đến anh nào rồi hả.

Câu này chỉ đơn thuần là trêu chọc, nhưng vô tình lại đụng trúng tim đen khiến gương mặt Trần Mạn Dao đỏ bừng, cô rất muốn phản bác không phải nhưng trong lòng lại không nở, ai bảo hấn quá mức đẹp trai đến độ hại nước hại dân cơ chứ, hu hu.

Biểu cảm này làm Vũ Thiên Thiên hơi nhú mày nhắc nhở:

- Tiểu Mạn, em phải nhớ kỹ, trước khi đứng vững gót chân trong giới giải trí không được yếu, nếu không sự nghiệp của em chắc chắn sẽ đi tong. Chị rất không hy vọng em vướng phải scandal, em là cô gái chị kì vọng nhiều nhất từ trước đến giờ đây.

Diệp Phi Liễu, một người bạn của Vũ Thiên Thiên cũng rất nghiêm túc nói:

- Thiên Thiên nói không sai đâu, chị làm quản lí nhiều năm đã gặp qua nhiều cô gái chỉ vì một chữ “tình” mà hối hận cả đời. Đương nhiên nếu em gặp được người toàn tâm toàn ý yêu em thì tốt, chị chỉ muốn nhắc em một điều người trong giới giải trí muốn kiếm được một người toàn tâm toàn ý rất khó.

Biết cả hai đàn chị không có ác ý, Trần Mạn Dao khẽ gật đầu:

- Dạ, em sẽ ghi nhớ lời dạy của hai chị.

Tới đây Vũ Thiên Thiên mới bắt đầu giới thiệu hai bên:

- Thôi, bỏ mấy chuyện rắc rối qua một bên đi. Tớ giới thiệu với mấy cậu, cô bé này là Vân Tiểu Mạn, tiểu bảo bối tớ mới tìm được, không cho các cậu bắt nạt. Còn đây là Diệp Phi Liễu, Lục Hồng Lan, Dương Thiên Tuyết, bạn rất thân của chị từ thời đại học.

Trần Mạn Dao lấy lễ đi đầu, đợi Vũ Thiên Thiên giới thiệu xong cô liền chào hỏi:

- Em chào ba chị.

Ba người kia gật đầu đáp lễ, Dương Thiên Tuyết còn nói thêm:

- Nếu biết hôm nay có cô bé dễ thương thế này đi cùng chị đã chuẩn bị quà rồi, để lần sau nhé.

Trần Mạn Dao cười cười:

- Ba chị đừng khách sáo, được ngồi ăn ở Thiên Hương Dạ Đàm với các chị thì em đã thấy rất vui rồi.

Kì thực Trần Mạn Dao mới là người tiếu nữu, sớm biết có nhiều người như vậy đã mang thêm mấy chục lọ nước hoa để quảng bá, dù sao công ty mới lập rất cần phải quảng cáo sản phẩm, không nơi đâu có hiệu quả quảng cáo tốt bằng giới giải trí a.

Chỉ cần vài người nổi tiếng trong giới giải trí sử dụng nước hoa công ty, không sớm thì muộn cả nước cũng học theo dùng a.

Đột nhiên, bầu không khí ở lầu hai đang nhộn nhịp bỗng trầm xuống rất nhiều, mấy người trong bàn của Trần Mạn Dao đang thao thao bất tuyệt cũng rơi vào im lặng, những âm thanh cuối cùng là tiếng máy môi của Lục Hồng Lan “đẹp... đẹp quá”.

Trần Mạn Dao ngồi đối diện với Lục Hồng Lan không hiểu cô ta thấy cái gì liền tò mò quay lại, đập vào mắt cô là thân ảnh quen thuộc không thể quen thuộc hơn, cô tròn tròn mắt nhìn hấn, trong đầu không khỏi nổi lên suy nghĩ hấn đến cái tầng bình dân này làm gì.

Ừ, tuy nói tầng hai đối với vài người rất xa xỉ nhưng đối với hấn dùng từ bình dân hấn là không sai, cô thấy rất rõ ràng hấn xuống từ một chiếc xe sang trọng, đi cùng hấn còn rất nhiều thuộc hạ à nha, đây là muốn phá quán sao?

Lâm Phá Thần thấy cô tròn mắt liền nhú mày, sau đó giống như hiểu ý nghĩ của cô phát tay cho đám thuộc hạ cáo lui chỉ để lại hấn và nam trợ lí đi đến gần cô hơn, hấn mặt không đổi sắc kéo ra một cái ghế ngồi ngay sau lưng cô, chỉ cần Trần Mạn Dao trở về vị trí cũ sẽ là hai lưng đối nhau.

Nam trợ lí vỗ vỗ tay nói:

- Thật có lỗi đã làm mọi người mất vui, bữa này chúng tôi trả hết, mọi người cứ ăn uống thoải mái.

Cùng một câu nói, thậm chí không phải do hắn nói ra nhưng Trần Mạn Dao lại thấy hắn bá khí tuyệt vời chứ không giống Cao thiếu gì đó ở quán bar, hai người căn bản không cùng chung một đẳng cấp, trái tim cô không không chế được đập nhanh hơn mấy nhịp.

Những người khác thì ồ lên vui sướng, một bữa ăn uống thoải mái của Thiên Hương Dạ Đàm a, hạnh phúc đến quá bất ngờ rồi, nhưng không ai biết người đến tên gì hay thân phận gì nên không biết phải mở lời cảm ơn thế nào đành phải tập trung ăn uống.

Riêng Trần Mạn Dao, cô nào có tâm trí để ăn uống chứ, cái tên này... có tình đúng không? Hắn muốn trả thù mình trước đó vô lễ đúng không?

Không ăn, không ăn nữa, đi về.

Trần Mạn Dao lựa chọn trốn tránh, vừa đứng lên cô đã cảm giác được một cỗ khí tức lạnh lẽo bức người lan tỏa quấn chặt lấy cô khiến cô thềm nuốt nước bọt ngồi xuống cười khan:

- Ha ha, ngồi nhiều quá em hơi mỏi, đứng lên giãn cơ một chút rồi ăn tiếp.

Nguồn tỏa ra cái khí tức lạnh lẽo kia không phải Lâm Phá Thần thì là ai, hắn vừa đến cô liền muốn đi, hắn rất tức giận, cũng may là cô nhanh chóng ngồi xuống nếu không hắn không biết sẽ làm cái chuyện khủng khiếp gì với Thiên Hương Dạ Đàm đâu.

Biệt danh ác ma giới kinh doanh của hắn không phải để trưng cho đẹp.

Những bàn khác ăn rất vui sướng, chỉ có bàn Trần Mạn Dao tỏ vẻ lúng túng, tuy nói được ngồi gần nam thần ăn tối là chuyện tốt nhưng nam thần này quá giống một cái hầm băng vạn năm không tan, ngồi kế hắn chỉ thấy lạnh lẽo và tự ti a, nuốt trôi được đồ ăn mới là lạ.

Hơn nữa không hiểu sao càng ngồi lâu bốn người Vũ Thiến Thiến, Diệp Phi Liễu, Lục Hồng Lan, và Dương Thiên Tuyết càng thấy không thoải mái, rốt cuộc bốn người không nhịn được nữa thông đồng với nhau chuyển địa điểm chơi tăng hai.

Bốn người cùng nói:

- Bọn chị ăn xong rồi bây giờ sẽ đi tăng hai nữa, em muốn đi không?

Đây là bốn người chưa đường lui cho Trần Mạn Dao a.

Trần Mạn Dao rất muốn nói có, nhưng lần nữa cô bị khí tức lạnh lẽo bức người kia trấn áp phải thay đổi câu trả lời:

- Bốn chị đi đi, em ăn thêm một lúc nữa sẽ về.

Bốn người bốn mặt nhìn nhau không hiểu lý do, chẳng lẽ Tiểu Mạn tham ăn không cần mạng sao? Nhưng lời trước đó đã nói ra không tiện rút lại a.

Không, phải nói là bốn người đều có cảm giác nếu rút lại sẽ chết người đấy, Vũ Thiến Thiến đành phải nói:

- Vậy bọn chị đi trước, em... nhớ bảo trọng.

Đội bốn người đi rồi, Lâm Phá Thần quăng cho nam trợ lý một ánh mắt với ý đồ “giải quyết đi”.

Nam trợ lý hiểu ý vỗ vỗ tay nói:

- Mọi người có hứng thú lên lầu ba thưởng thức không?

Gần như ngay lập tức, chỉ trừ một người, tất cả đều gào lên:

- Muốn a.

Nam trợ lý cười sáng khoái:

- Vậy còn chờ gì nữa, lên thôi, đêm nay tôi chi.

Thế là, dưới sự hưng phấn của mọi người chỉ sau ba mươi giây ở tầng hai chỉ còn lại đúng hai người, nam vẫn thản nhiên ngồi ăn, nữ thì không dám làm cái gì cả chỉ biết ngồi chịu trận, ai bảo cô là người vô lễ trước đâu?

Đương nhiên đây chỉ là một cái cớ, nguyên nhân chính vẫn là mỗi khi đối mặt với hắn trái tim cô đều dao động, giống như cô không muốn để hắn thất vọng, trừ mối thù của cha mẹ ra hắn là người duy nhất cô để tâm đến.

Qua thêm một lúc, Trần Mạn Dao chuyển hóa sự kìm nén thành sức mạnh đứng dậy hỏi thẳng:

- Rốt cuộc anh muốn làm gì hả?

Lâm Phá Thần thần nhiên trả lời:

- Qua bàn này ngồi, ăn với tôi một bữa.

Trần Mạn Dao trên đà nóng giận hừ một cái:

- Không ăn, tôi no rồi, có chuyện gì anh nói thẳng đi.

Lâm Phá Thần bình tĩnh liệt kê:

- Từ đầu đến cuối cô chỉ ăn ba miếng cá, hai miếng thịt, uống một chút nước, vậy là no?

Không ngờ tên ác ma này đếm cả đồ cô ăn, hẳn có mắt sau lưng hả??

Trần Mạn Dao hung hăng nói:

- Thế thì sao, tôi ăn ít như vậy đấy.

Lâm Phá Thần lấy khăn tay lau miệng, động tác cực kì tao nhã, sau đó hắn đứng dậy mạnh mẽ bế cô lên đùi mình, hỏi:

- Mọi chỗ nào?

Hả? Có ý gì? À, vừa rồi cô có nói ngồi nhiều quá nên mỏi, chẳng lẽ hắn quan tâm cô sao?

Không không, trọng điểm bây giờ là cô đang bị hắn bế trên đùi, tư thế này quá mức ám muội, để người khác thấy thanh danh của cô chẳng phải mất sạch sao?

- Buông ra, nếu không đừng trách tôi không khách khí.

Lâm Phá Thần nghe vậy cười cười:

- Ô, tôi lại muốn xem cô không khách khí là thế nào.

Trần Mạn Dao mạnh miệng thế thôi chứ nào có khả năng không khách khí, cô đúng là có “ám chiêu” nhưng hai người dính sát vào nhau cô rất có thể cũng bị trúng chiêu, đến lúc đó chỉ khiến tình hình tệ thêm thôi, cô tức đến muốn khóc luôn rồi.

Cứng không được, chuyển sang chơi mềm.

- Đại nhân, ngài buông tha tiểu nữ được không, ngài ở trên cao đâu cần chấp nhặt tiểu nữ một ánh mắt chứ.

Lâm Phá Thần nói vu vơ:

- Đổi lại là người khác tôi không rảnh để ý tới một ánh mắt, nhưng cô thì đặc biệt. Một ánh mắt kia quá sỗ sàng, cô phải chịu trách nhiệm với tôi.

Hừ? Cái quái gì vậy? Nhìn một cái chứ có phải tôi làm anh có thai đâu mà chịu trách nhiệm??? Hơn nữa anh cũng đâu thể nào có thai được, chỉ có tôi mới có khả năng nha, Trần Mạn Dao thực sự không theo kịp suy nghĩ của tên này.

Lâm Phá Thần lại nói:

- Nga, chú ý không tệ, cô sinh con cho tôi đi.

Một câu “cô sinh con cho tôi đi” không khác gì sét đánh ngang tai, Trần Mạn Dao mặt đỏ bừng bừng thẹn quá hóa giận quát lên:

- Anh nói bậy bạ gì đó, tôi mới không thèm liên quan đến anh. Hơn nữa anh cho rằng anh là ai, nhìn một cái liền phải sinh con cho anh, vậy anh ôm tôi thì tính thế nào?

Lâm Phá Thần cười thoải mái, trúng chiêu rồi.

- Tôi ôm cô, tôi chịu trách nhiệm, cho nên cô nhìn tôi, cô cũng phải chịu trách nhiệm, chúng ta huề nhau, không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Thay Người Chống Lưng

Trần Mạn Dao nhận ra mình bị hồ trừng mắt nói:

- Anh đùa giỡn tôi?

Trái ngược với Trần Mạn Dao nhiều khung bậc cảm xúc, Lâm Phá Thần từ đầu đến cuối chỉ giữ một loại thần thái phong khinh vân đạm trả lời:

- Tôi rất nghiêm túc.

Cô nhìn chăm chăm vào mắt hắn, đó là một đôi mắt đen láy không có bất kì dao động nào bất thường, trong mắt hắn chỉ có duy nhất hình bóng của cô, giống như cô là thứ hắn trân trọng nhất, hoặc cũng có thể hiểu thành ngoài cô ra hắn không để thứ gì vào mắt, chẳng lẽ tên này nói thật?

Không không không, Trần Mạn Dao mảy tỉnh lại đi, trên đời này làm gì có thứ gọi là nhất kiến chung tình, hắn mới chỉ gặp mảy một lần thôi, có lẽ hắn đang cảm giác mảy dùng chiêu lạt mềm buộc chặt mới hứng thú nhất thời nói thể thôi.

Lâm Phá Thần bỗng nói:

- Tôi đối với em, thật sự là nhất kiến chung tình. Em chỉ cần nói một câu đồng ý, tất cả mọi thứ của tôi sẽ thuộc về em.

Đây không biết đã là lần thứ mấy hắn đọc được suy nghĩ của cô, tuy nói có một người hiểu mình quan tâm mình hết mực là chuyện rất đáng mừng nhưng trong trường hợp này cô có chút sợ rồi nha, cái quái gì tên này cũng biết hết tron vậy trời, hu hu.

Trần Mạn Dao vùng vẫy nói:

- Có quý mới tin anh. Tôi thất lễ với anh bây giờ anh thất lễ với tôi là hòa nhau, chúng ta không ai nợ ai, nếu anh còn không buông tôi sẽ báo cảnh sát đó.

Hết lần này tới lần khác bị từ chối, Lâm Phá Thần vẫn không tức giận nói:

- Em thấy anh bị bắn gần chết còn không báo cảnh sát, chỉ bị ôm một cái em sẽ báo sao?

Hử? Hắn làm sao biết? Cô dám khẳng định ngày đó hắn không thấy cô, mà dù có thấy đi nữa cũng sẽ không nhận ra cô đâu, lúc đó trời rất tối a.

- Anh biết nhờ mùi hương trên áo em, cả giọng nói nữa, không cần chối.

Nếu Lâm Phá Thần không biết thì thôi, hắn đã biết còn dám đối xử với cô như vậy chẳng khác nào biến cô thành kẻ hám tài, thì ra hắn cảm thấy nợ cô chứ không phải thích cô, hắn xem cô thành cái gì? Cô cứu hắn để mong chờ hắn đền đáp sao?

Trong đầu hắn đúng là nghĩ cô đang lạt mềm buộc chặt sao?

Lần này cô tức giận thật rồi, mà mỗi lần như thế cô đều biến thành bình tĩnh đến lạ thường.

Cô không vùng vẫy nữa đối mặt thẳng với hắn chất vấn:

- Đây là cách anh trả ơn tôi? Tôi cảm ơn, tôi thưởng thức anh đẹp trai không sai nhưng xin đừng đánh đồng tôi với người khác, tôi không cần tiền của anh, cũng chẳng cần anh lấy thân báo đáp, bây giờ buông tôi ra được chưa?

Lâm Phá Thần hơi sững sờ, cô hiểu lầm hắn rồi a, đây đã là cách tốt nhất hắn có thể nghĩ ra để tiếp cận một cô gái rồi đó, từ trước đến giờ hắn chưa bao giờ chủ động của ai đâu nha.

- Anh...

Trần Mạn Dao nhân cơ hội Lâm Phá Thần đơ máy thoát khỏi vòng tay hắn chặn lời:

- Không cần nói nữa, tôi không nghe. Cũng đừng động thủ, anh không khống chế tôi được lần nữa đâu. Cảm ơn anh về bữa tối, chào anh.

Nhìn bóng lưng cô một đi không ngoái đầu lại, trái tim Lâm Phá Thần có chút đau nhức, nội tâm hắn cực kì hoảng hốt muốn đứng dậy ôm lấy cô nhưng không dám, ánh mắt cuối cùng cô gửi cho hắn quá lạnh lùng, hắn sợ sẽ không khống chế nổi tổn thương cô.

Trong đầu hắn nhớ về một ngày mười năm trước, cái ngày mà một cô bé yếu ớt cả người đầy máu chấn trước hắn thay hắn đỡ một nhát dao, cái ngày mà hắn lần đầu tiên rung động, cái ngày mà hắn có một người để bảo vệ, cũng là ngày mà hắn để vuột mất cô.

Ngày đó, hắn chỉ là một chàng trai mười tám tuổi, không phải đệ nhất thương nhân, hắn không có khả năng bảo vệ cô chỉ có thể trợ mắt nhìn cô ngã trong vũng máu, sau đó hắn cũng bị người ta đánh đập tàn nhẫn ném vào một bãi rác, hắn tưởng hắn đã chết rồi nhưng vì cô hắn không cam lòng từ bỏ cuộc sống.

Hắn chết rồi, sẽ không được thấy cô nữa, sẽ không biết cô có an toàn hay không.

Hắn gắng gượng bò ra khỏi bãi rác, một thân một mình lưu lạc nước Mỹ, hắn học được cách tàn nhẫn, học được cách leo lên đỉnh vinh quang, và sau bảy năm trời hắn đã nắm trong tay sức mạnh đủ để bảo vệ cô, nhưng hắn lại không tìm được bất kì tin tức nào về cô cả.

Mãi cho đến hôm nay, hai ánh mắt chạm nhau hắn mới lần nữa có được cảm giác quen thuộc, sở dĩ hắn kích động không phải vì cô là người cứu hắn vào ba năm trước mà vì cô cho hắn cảm giác cô là cô bé của hắn mười năm trước.

Đến bên cô, ngồi ngay sau lưng cô, hắn đã có sáu mươi phần trăm xác định cô chính là cô bé hắn hằng tìm kiếm, để chắc chắn hơn hắn mới ôm cô lên đùi để xem cô có vết sẹo nào ngay eo hay không.

Có, cô có một vết sẹo ngay phần eo không thể thấy bằng mắt thường, sờ vào cũng rất khó nhận ra nhưng vết sẹo chung quy là vết sẹo không thể nào hoàn mỹ như ban đầu, xúc giác từ đầu ngón tay nói cho hắn biết cô chính là cô bé năm xưa.

Vì cô là người đó nên hắn mới nói ra những lời kia chứ không phải vì cô là người cứu hắn trong công viên.

Thế mà, cô hiểu lầm hắn, cô đã quay lưng bỏ đi đầy lạnh lùng.

Lâm Phá Thần thì thầm:

- Mười năm không gặp, em... không nhớ anh sao.

- Không quan trọng, em đã không nhớ thì anh sẽ chủ động đi vào cuộc đời em, lần này anh sẽ bảo vệ em, kẻ nào cũng không tổn thương em được.

Từ hoảng hốt biến thành kiên định chỉ trong nháy mắt, Lâm Phá Thần lấy điện thoại ra gọi cho nam trợ lý:

- Trở về.

.....

Ra khỏi Thiên Hương Dạ Đàm, trong lòng Trần Mạn Dao tràn đầy mâu thuẫn, cô tức giận với hắn là thật nhưng đi rồi cô mới thấy lạc lõng, nhất là ánh mắt cuối cùng của hắn giống hệt ánh mắt của một đứa trẻ bị cướp mất món đồ chơi quý giá làm trái tim cô quặn lại.

Cô hiểu lầm hắn sao? Hắn thật lòng với cô sao?

- Chết tiệt, không nghĩ nữa không nghĩ nữa, hắn chỉ đang diễn thôi, hắn giàu như vậy thiếu gì phụ nữ chứ, đâu nhất thiết phải là mình.

Cô vừa đi vừa lẩm bẩm nhưng vẫn không tiêu hết được bức bối, cô rất muốn động tay động chân đá mấy viên đá hay mấy cái chai trên đường nhưng đường phố ở Thiên Hương Dạ Đàm căn bản rất sạch sẽ không có thứ gì cho cô phát tiết cả.

Ngay cả con đường cũng ăn hiếp cô có đúng không?

- Bộp.

Vung chân đá vào không khí, không ngờ cô lại đá vào chân một người đang đi ngược chiều với mình.

Cô ngược lên thì thấy người nọ là một người đàn ông béo phệ mặc vest, trên tay đeo mấy chiếc nhẫn quý giá như thẻ sọ người khác không biết mình có tiền, tính sơ sơ tổng giá trị từ trên xuống dưới phải rơi vào con số triệu USD, thật giàu nha.

Bên cạnh người đàn ông béo phệ là một cô gái rất trẻ tuổi và xinh đẹp khoác tay thân mật, hai người thoạt nhìn không cân xứng nhưng cảnh này... cô thấy rất nhiều rồi.

Cô rất không thích loại người như thế, nhưng bản thân sai trước nên vẫn lên tiếng xin lỗi:

- Xin lỗi, là tôi vô ý.

Cô gái bên cạnh người đàn ông béo phệ thấy Trần Mạn Dao so với mình còn đẹp hơn nổi lòng ghen ghét muốn làm khó:

- Một câu xin lỗi là xong hả? Cô có biết bộ đồ này của Cao tổng đáng giá bao nhiêu không? Cô làm hỏng nó phải đền tiền, bồi thường một trăm vạn mới được đi.

Hiển nhiên, người đàn ông béo phệ Cao tổng cũng đồng tình với cô gái, ông ta vừa nhìn đã muốn chiếm đoạt Trần Mạn Dao rồi, ánh mắt ông ta quét qua quét lại Trần Mạn Dao rất vô lễ, mà đền tiền là phương pháp thuận lợi nhất để kéo phụ nữ lên giường a.

Không có tiền, lấy thân ra trả đi.

Trần Mạn Dao hơi nhú nhú mày:

- Đồ hàng hiệu dễ hỏng như vậy? Có phải các người mua nhầm đồ giả không?

Người ta đã có ý đồ xấu, cô cũng không ngại trở mặt thành thù, cô rất muốn tìm người để giải sầu đây.

- Bạch.

Cô gái kia bị nói một câu xài hàng giả giận quá mắt không đưa tay lên tát Trần Mạn Dao một cái, nhưng Trần Mạn Dao thân thù tốt hơn cô gái đó nhiều giờ tay cản lại, tiện thể tặng kèm một câu đe dọa:

- Một lần nữa, cô chỉ có thể ăn cơm bằng một tay.

Giờ phút này, Trần Mạn Dao cực kì đáng sợ, không chỉ từ lời nói, ánh mắt mà cả khí thế đều không phải những thứ một người bình thường nên có, bởi vì... cô nổi lên sát khí.

Cha mẹ bị hãm hại, bản thân bị trêu đùa, bây giờ còn bị người khác có ý đồ xấu cô không nhịn nổi nữa, phật còn có ba phần nợ khí hướng chỉ là cô.

Cô gái kia bị dọa sợ trốn sau lưng Cao tổng run rẩy nói:

- Anh... con nhỏ này... uy hiếp em.

Cao tổng có nhiều hiểu biết hơn tiểu tình nhân biết thứ khí thế Trần Mạn Dao tản ra là sát khí, nhưng ông ta gan lớn hơn tiểu tình nhân không sợ Trần Mạn Dao, nếu bị khí thế của một cô gái dọa sợ ông ta không cần lẫn lộn trên thương trường nữa rồi.

Ông ta hùng hổ nhìn Trần Mạn Dao nói:

- Cô làm sai không bồi thường còn đe dọa đến người của tôi, cô cho rằng tôi không dám xử lí cô? Tôi nói cho cô biết, dù là đệ nhất thương giới Lâm Phá Thần cũng phải nể mặt tôi mấy phần, không ai có thể bảo lãnh cô hết. Bất quá tôi không làm khó phụ nữ, tiền không cần, cô bồi tôi một bữa ăn tối là được.

Trần Mạn Dao tức đến nổi phổi, thằng cha già này thấy cô nhỏ yếu cho rằng cô dễ khi dễ cô đúng không, được lắm, một liều thuốc của bà đây sẽ cho Cao gia thân bại danh liệt.

Cô chưa kịp mở miệng, phía sau đã vang lên một âm thanh đầy băng lãnh:

- Từ khi nào tôi phải nể mặt Cao gia? Tại sao tôi lại không biết?

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Giác Mơ Kỳ Lạ

Người thay Trần Mạn Dao lên tiếng không phải Lâm Phá Thần thì là ai.

Lâm Phá Thần không có ý định theo dõi cô, ai biết vừa ra đã gặp phải chuyện bất bình, mặc dù hần tin là cô có khả năng giải quyết nhưng lâu lâu mới có cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân hần đương nhiên sẽ không bỏ qua, hần còn muốn làm dịu mối quan hệ với cô nữa đây này.

Hơn nữa hần không muốn để cô bần tay, tên ti tiện này không xứng để cô phải động thủ.

Trái ngược với Lâm Phá Thần hần hê, Cao tổng run như cây sậy, Cao tổng chưa bao giờ gặp Lâm Phá Thần không biết mặt Lâm Phá Thần như thế nào, nhưng ông ta đã gặp qua trợ lí của Lâm Phá Thần nên người đang chần vãn ông ta hần là Lâm Phá Thần không sai được.

Trên thế giới này, có ai dám mạo danh Lâm Phá Thần sao?

Cao tổng cúi đầu chào:

- Lâm... Lâm tổng, buổi tối tốt.

Lâm Phá Thần lạnh lùng hỏi thêm lần nữa:

- Không nghe thấy tôi hỏi sao? Từ lúc nào tôi phải nể mặt Cao gia?

Một câu hỏi lặp lại tới hai lần chứng tỏ ác ma rất đề tâm tới vấn đề này, Cao tổng mồ hôi chảy ra như tắm, trong lòng thầm chửi bản thân thích trang bức này, cho này trang bức này, trang bức trước đại ác ma có khác nào đi tìm đường chết đâu.

Cao tổng cố gắng chịu đựng áp lực từ đại ác ma đáp:

- Lâm tổng, là tôi nói sai, Cao gia nào có tư cách để ngài để vào mắt, tôi tự chịu phạt, mong Lâm tổng bớt giận.

- Bép, bép, bép...

Cao tổng bất chấp hình tượng nói xong liền tự vả mặt mình, từng tiếng từng tiếng vang dội vang lên khiến không ít người chú ý, khi biết người đang chịu trận là Cao tổng nổi danh ai ai cũng phải hít vào một hơi khí lạnh, người đàn ông kia là ai mà có thể để Cao tổng cúi đầu xưng thần?

Không, ngay cả làm thần cũng không có tư cách, cùng lắm là dân đen thôi.

Trong mắt người khác Cao tổng như vậy là đã chịu đủ nhục nhã, nhưng bọn họ không biết Cao tổng vẫn may mắn chán, nếu không phải Lâm Phá Thần sợ hù đến Trần Mạn Dao giờ này Cao gia đã biến mất rồi chứ đâu chỉ đơn giản là tự vả mặt.

Lâm Phá Thần thấy Trần Mạn Dao không có hứng thú xem một màn tự vả phun ra một tiếng:

- Cút.

Cao tổng như được ân xá gật đầu lia lịa:

- Dạ dạ, tôi cút, tôi cút ngay.

Cao tổng bỏ mặc luôn tiểu tình nhân ba chân bốn cẳng cút, những người khác cũng biết điều không dám soi mói nữa tản đi, bao gồm cả nam trợ lý, trên đường cuối cùng chỉ còn hai người một nam một nữ, nam nhìn nữ với ánh mắt chờ mong, nữ lại hờ hững vô tình không thấy.

Sợ cô không hiểu thành ý, Lâm Phá Thần lần đầu tiên trong đời cúi đầu:

- Xin lỗi, là tôi không hiểu cảm giác của cô.

Nếu có người khác chứng kiến cảnh này nhất định sẽ thốt lên Lâm tổng bị người khác nhập rồi, Lâm tổng cao cao tại thượng, đệ nhất thương giới, danh hào đại ác ma chỉ nghe thôi người khác đã sợ vỡ mật lại đang cúi đầu?

Một cái cúi đầu đập thẳng vào mặt, Trần Mạn Dao vốn muốn nói “không cần, tôi không nhận lỗi” rồi quay người đi ngay nhưng cô nghĩ lại, với thân phận đệ nhất thương giới hẳn không cần phải đi quá xa đến như thế, hẳn... đã đặt cô lên trên lòng tự tôn của hẳn.

Đổi lại là cô, cô không bao giờ cúi đầu nhận sai trước người cô không quan tâm.

Trái tim Trần Mạn Dao mềm nhũn, cô đổi thành:

- Được rồi, kì thực mọi chuyện không đến nỗi quá tồi tệ, coi như chúng ta hòa nhau đi.

Lâm Phá Thần đột nhiên hiểu được cảm giác của Cao Tạ Phóng, cái cảm giác như được ân xá này rất không tệ nha, đây là một loại cảm giác như đang ở địa ngục nháy mắt sau đã được chuyển đến thiên đường a.

Lâm Phá Thần biết cô không có xe, hẳn thấp thòm hỏi:

- Tôi đưa cô về, với tư cách một người bạn, được không?

Trần Mạn Dao cự tuyệt ngay:

- Không cần đâu, tôi chỉ là một diễn viên mới vào nghề, đi cùng anh sự nghiệp của tôi sẽ đi tong hết.

Có lẽ Lâm Phá Thần chỉ cho đây là một cái cớ để cô từ chối, hẳn buồn bã nặn ra một nụ cười dễ nhìn nhất nói:

- Vậy cho tôi số điện thoại liên lạc của cô nhé?

Đệ nhất thương giới lại ngoan ngoãn xin phép cô tới hai lần, phiền muộn tích tụ trong cô đã bị thổi bay sạch sẽ, cô cười khúc khích:

- Nếu không phải tên mập kia gọi anh là Lâm tổng chắc cả đời này tôi đều không tin anh là Lâm Phá Thần. Lâm tổng đã muốn, tôi có cách cự tuyệt sao? Số của tôi là xxxxxx246. Thôi, trời không còn sớm nữa, tôi về đây, có duyên sẽ gặp lại.

Biết không giữ được cô lâu thêm nữa, Lâm Phá Thần luyến tiếc nói:

- Ủ, chúc cô ngủ ngon.

- Anh cũng ngủ ngon.

Cô đi rồi, hẳn lại trở về trạng thái hằm hằm vạn năm không tan, hẳn lấy điện thoại ra gọi cho nam trợ lý nói một câu rất đơn giản:

- Để cỗ phiếu Cao gia tụt dốc, qua một thời gian cho bọn hán phá sản.

Nam trợ lý nhận được nhiệm vụ hơi ngán ngùi, bình thường đại boss đâu thích trò mèo vờn chuột đâu, một câu không hợp là để người ta phá sản ngay, hôm nay đại boss quá quái lạ, quá khó đoán ý, cuộc sống trợ lý của mình càng ngày càng khó khăn rồi, hic.

Nam trợ lý thầm ước nguyện “Ông trời ơi, ông mau gửi một người nào đó giúp con chia sẻ gánh nặng này đi, nếu không con sẽ chết thật đấy”.

Nam trợ lý không nghĩ tới, chẳng bao lâu sau ước nguyện của anh lại trở thành hiện thực.

.....

Phiền muộn, khó chịu, rồi tới vui vẻ, hết thứ này đến thứ khác ập đến, một tối không phải làm việc nhưng Trần Mạn Dao vẫn mệt mỏi không chịu nổi, về đến phòng cô tắm rửa qua loa một chút liền muốn lên giường đi ngủ.

- Ding...

Vừa lên giường, ánh sáng màn hình điện thoại lóe lên, cô lười biếng mở ra thì thấy một tin nhắn [Ngủ ngon] từ số lạ, không cần đoán cũng biết đây là số của Lâm Phá Thần, cô lập tức nhấn lại [Ngủ ngon] rồi lưu cái số này thành Đại Phiền Toái.

Nhìn nhìn ba từ Đại Phiền Toái mấy lần cô mới tỏ vẻ “cái biệt danh không tệ” rồi ngủ mất tiêu.

Trong mơ, cô mơ thấy một cô bé và một chàng trai đi cùng nhau, chàng trai lớn hơn cô bé tới mấy tuổi nhưng hình như hai người học chung một trường, hai người cười nói rất vui vẻ, nếu không phải cô bé kia hơi nhỏ nhắn thì hai người rất giống một đôi.

Thời gian trong mơ rất mơ hồ, không biết hai người có cơ hội ở bên nhau bao lâu thì sự cố xảy ra, bóng đen bao phủ, giấc mộng chấm dứt.

Trần Mạn Dao giật nảy mình tỉnh lại, mồ hôi lạnh túa ra ướt đầm cả người, cô không nhớ rõ giấc mộng, cô chỉ cảm thấy rất khó chịu như bản thân đã đánh mất một thứ gì đó cực kì quan trọng, cảm giác đó cứ quẩn lầy cô mãi không buông.

Nghĩ hoài không ra, cô đành phải nhắm mắt ngủ tiếp.

.....

Ba ngày sau, Trần Mạn Dao nhận được một cú điện thoại từ Vũ Thiến Thiến:

- Tiểu Mạn, loại nước hoa của bạn em bao giờ tung ra thị trường thế?

Trần Mạn Dao biết kết quả quảng bá rất tốt trả lời:

- Bạn em nói nhanh thì một tháng, chậm thì hai tháng, chị Thiến Thiến muốn đặt hàng trước hả.

Vũ Thiến Thiến không che giấu mục đích nói luôn:

- Đúng rồi, không những chị mà mười mấy người bạn của chị xài thử nước hoa đều rất thích, sau đó bọn họ hỏi thì chị nói đây là mẫu dùng thử mà bọn họ không tin cứ nói chị giấu hàng, mỗi ngày đều bị tra khảo tới tấp, chị sắp bị làm phiền tới điên rồi đây nè.

Hiệu quả này không thể không nói khiến Trần Mạn Dao rất vui vẻ, lúc biết hán là Lâm Phá Thần cô chẳng những không có ý tứ nhờ hán giúp đỡ mà còn muốn tự mình đi lên, đợi cô có nhiều tiền cô sẽ bao nuôi hán cả đời, ách, lại nghĩ vậy, là để hán không thể dùng tiền áp chế cô nữa.

Mặc dù hán chưa bao giờ làm thế, nhưng cô vẫn phải dự trù đường lui, hoặc... đường tiến bao nuôi hán.

Ngoài mặt Trần Mạn Dao tỏ vẻ bất đắc dĩ nói:

- Bên em còn mấy chục lọ nước hoa nè, chị Thiến Thiến dùng chữa cháy chờ đi, nếu thiếu em sẽ gọi bạn em sớm cung cấp trước một lô hàng.

Vũ Thiến Thiến không ngờ cô vẫn tàng trữ nhiều nước hoa như thế liền kích động:

- Được vậy thì tốt quá, nhưng chị sẽ không lấy không nữa, em có biết giá thành của một lọ nước hoa này không?

Ý tứ, đám người kia đã không tin là bản dùng thử thì phải dùng tiền đi mua nha.

Trần Mạn Dao đương nhiên đã thành lập giá cả, cô nói:

- Nếu em nhớ không lầm một lọ bình thường là 50 USD, lọ cao cấp là 200 USD, còn lọ cực phẩm là 400 USD. Loại em đưa cho chị là loại cao cấp.

Vũ Thiến Thiến nghe báo giá hết cả hồn hết lên:

- Cái gì, 200 USD một lọ? Nói vậy em đã đưa cho chị 3000 USD? Không được, chị sẽ trả lại cho em, số tiền này quá lớn.

Trên thực tế, 200 USD một lọ nước hoa không tính là giá cao, nói thật nếu so với chất lượng mặt bằng thì cái giá Trần Mạn Dao đưa ra phải gọi là quá tiện nghi do phương thức sản xuất rất cầu kì không phải các loại nước hoa bình thường khác có thể so sánh.

Trong khi người xài hàng cao cấp có ai là kẻ nghèo đâu, 200 USD không thành vấn đề.

Nhưng 3000 USD đối với một diễn viên mới vào nghề chính là con số không nhỏ, cho nên Vũ Thiến Thiến mới hết hồn muốn trả tiền.

Trần Mạn Dao không để ý nói:

- Chị Thiến Thiến đừng làm vậy, số nước hoa đó là em được tặng chứ em đâu có mua. Lại nói số tiền đó so với tiền quảng cáo chẳng được tính vào đâu cả, bạn em còn đang cảm ơn chị rồi rít vì đã sớm đưa sản phẩm vào giới giải trí đây này.

Biết tính tình Vân Tiểu Mạn đã quyết rất khó thay đổi, Vũ Thiến Thiến đành phải nói:

- Vậy chị mặt dày nhận lấy vậy, nhưng lô hàng sau em nhất định phải thu tiền, đây đã không còn là mẫu dùng thử nữa rồi.

Trần Mạn Dao cười hì hì:

- Vâng, em biết rồi, mấy hôm nữa chị em mình gặp nhau shopping đi, em ở nhà hoài chán quá à.

- Ủ, chị cũng muốn gặp em bàn thêm chút chuyện. Thứ năm này gặp em ở shop Royal nhé.

- Vâng, không gặp không về.

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Thăm Dò Tin Tức

Royal không chỉ đơn giản là tên của một shop mà đại diện cho cả một khu trung tâm thương mại thuộc sản nghiệp Tàn gia – gia tộc duy nhất đủ khả năng so đầu với Lâm Phá Thần, có thể nói Tàn gia và Lâm Phá Thần là kẻ tám lạng người nửa cân.

Nhưng Lâm Phá Thần chỉ có một người nên Lâm Phá Thần được xưng tụng là đệ nhất doanh nhân hay đệ nhất thương giới, còn Tàn gia thì chỉ có danh hào đệ nhất thương gia.

Ở trung tâm thương mại Royal cái gì cũng có, và điểm đặc biệt là mọi cửa hàng đều chỉ dùng một cái tên Royal nên nhiều người mới gọi tắt thành shop Royal hoặc Royal.

Sáng thứ năm, Trần Mạn Dao đến Royal rất đúng hẹn.

Hôm nay cô mặc một bộ đầm xanh da trời để lộ hai chiếc xương quai xanh tinh xảo, độ dài của bộ đầm vừa đủ khoe ra đôi chân dài mịn màng, bên hông đeo một cái túi xách nhỏ, ngoài ra cô không hề đeo trang sức gì cả toát ra vẻ đẹp tươi mát thuần khiết không dính bụi trần, người gặp người mến.

Chỉ mới đi một trăm mét từ cổng trung tâm thương mại đến điểm hẹn cô đã thu hút vô số ánh nhìn.

Ngay cả Vũ Thiến Thiến mới gặp cô mấy ngày trước vẫn bị hấp dẫn trước Vân Tiểu Mạn của ngày hôm nay, Vũ Thiến Thiến trầm trồ khen ngợi:

- Tiểu Mạn, em thật sự là phạm phu tục tử giống chị sao? Em không phải tiên nữ trên thiên đình phạm tội bị đày xuống trần gian đó chứ?

Trần Mạn Dao được tặng bốc tới tận trời xanh ngượng ngừng nói:

- Chị Thiến Thiến trêu em hoài.

Vũ Thiến Thiến nháy nháy mắt nói:

- Không tin chị? Em nhìn mấy người kia đi, bọn họ bị em hấp hồn hết rồi kìa.

Thật, Royal là khu vực luôn luôn đông đúc, bây giờ mới là sáng sớm nhưng Trần Mạn Dao quay đầu lại đã thấy có ít nhất ba trăm người ngẩng ngốc vì cô, bất kể nam nữ, nếu không phải an ninh ở Royal rất tốt sợ rằng cô đã bị người người bu vào làm quen rồi à.

Trần Mạn Dao thờ dãi:

- Hic, em không ngờ luôn đó, em chỉ tính diện một bộ đơn giản để đỡ gây chú ý thôi mà.

Vũ Thiến Thiến cười cười:

- Cô bé ngốc à, đối với một số người ăn mặc đơn giản đúng là cách hay nhưng em thì không xài được, khí chất của em so với bọn họ rất khác biệt, càng đơn giản sẽ càng tôn lên vẻ đẹp của em. Đi với chị, chị sẽ biến em thành người bình thường.

Trần Mạn Dao hai mắt sáng trưng đầy mong chờ cười hi hi:

- Vạn sự nhờ chị nhaaa.

Thế là, hai cô gái kéo nhau vào shop quần áo Royal gần đó với mục đích “biến tiên nữ thành phàm nhân”.

Con gái, thích nhất là shopping, con gái có thể dùng cả ngày chỉ để ngắm để thử quần áo mà không mua gì cả, Trần Mạn Dao cũng không ngoại lệ, cô cùng với Vũ Thiến Thiến xem hết bộ này tới bộ kia, thử hết bộ này tới bộ kia không hề biết chán.

Ngặt nỗi càng thử Vũ Thiến Thiến càng đau đầu, cô bé Tiểu Mạn này rốt cuộc phải mặc cái gì mới “bình thường” được đây?

Nói thật từ trước đến giờ Vũ Thiến Thiến chưa gặp qua ca nào khó thế này, bình thường đều nói người đẹp vì lụa nhưng đối với Tiểu Mạn phải là lụa đẹp vì người mới đúng, bất kể cô mặc bộ đồ nào bộ đồ đó liền gia tăng không ít giá trị thẩm mỹ.

Mặc đơn giản thì lộ ra vẻ thanh thuần, mặc cao quý thì sang mà không chảnh, ngay cả mặc mấy bộ đồ choai choai cũng không kiềm chế được sự cuốn hút đầy sức sống của cô, dường như cô sở hữu mọi loại khí chất cần thiết, chẳng trách mấy người bên đoàn làm phim cứ khen cô mãi.

Cô bé này, trời sinh ra đã định sẵn thích hợp với nghề diễn viên hoặc người mẫu a.

Vũ Thiến Thiến bó tay đầu hàng:

- Chị chịu thua rồi, em quá lợi hại.

Kì thực Trần Mạn Dao cũng nhức đầu với vấn đề này, mấy ngày qua cô đã cảm thấy không thích hợp.

Gần đây dung mạo của cô không có gì thay đổi nhưng chẳng hiểu sao khí chất của cô đã biến hóa đến nghiêng trời lệch đất, trước đó cô chỉ xinh đẹp thôi chứ không đến mức yêu nghiệt như bây giờ, càng lúc càng nhiều người nhìn cô bằng ánh mắt suông sã khiến cô rất khó chịu.

Sở dĩ hôm nay cô mặc đơn giản là để giảm bớt loại ánh nhìn suông sã kia đến mức thấp nhất, bởi khí chất thanh thuần đáng yêu dễ khiến người sinh ra hảo cảm hơn là ý đồ đen tối muốn cưỡng đoạt.

Trần Mạn Dao day day trán nói:

- Sau này mỗi lần ra ngoài em sẽ che mặt vậy.

Không đạt được mục đích, Trần Mạn Dao chỉ mua một cái nón cộng thêm một cặp kính mát dùng để che mặt, tổng cộng hết khoảng 150 USD.

Thấy vậy một người phụ nữ khoảng tầm ba mươi tuổi mặc một bộ sườn xám cổ điển gọi cô lại hỏi:

- Cô bé, chị thấy em thử nhiều bộ rất hợp, không mua một bộ sao? Hay là chị tặng cho em một bộ nhé?

Người phụ nữ này là chủ của tiệm quần áo - Tàn Liên, ngay từ đầu Tàn Liên đã chú ý đến Trần Mạn Dao, ánh mắt của Tàn Liên giống với Vũ Thiến Thiến đều đưa ra kết luận Trần Mạn Dao sinh ra là để làm người mẫu hoặc diễn viên, mà làm thời trang cần nhất là người mẫu có khí chất, cô nhắm Trần Mạn Dao rồi.

Trần Mạn Dao không thích nhận đồ từ người lạ uyển chuyển từ chối:

- Ý tốt của chị em cảm ơn, nhưng vô công bất thụ lộc, em không dám nhận đâu.

Tàn Liên cười cười:

- Em đã nói thế thì chị không giấu nữa, ban đầu chị muốn mời em làm người mẫu cho thương hiệu Royal, nhưng nếu chị đoán không lầm em đã chọn nghề diễn viên nên chị sẽ không trực tiếp lôi kéo em sang phần khúc người mẫu.

- Thay vào đó chị muốn trở thành nhà cung cấp quần áo cho em từ bây giờ, đợi đến khi em nổi tiếng thì danh tiếng của chị cũng lên theo, chị tin tưởng những mẫu thiết kế của Royal sẽ không để em thất vọng, đây coi như là một cuộc hợp tác hai bên đều có lợi, em thấy sao?

Đến lúc này, tài năng của người quản lí hiển lộ, Vũ Thiến Thiến nói nhỏ vào tai Trần Mạn Dao:

- Em đồng ý đi, Royal ở bên mảng thời trang rất có danh tiếng, này giờ chị em mình thử chỉ là những mẫu phổ thông nhất của Royal thôi đã đẹp như vậy

rồi, nếu em có Royal làm hậu thuẫn thì con đường thăng tiến sẽ dễ dàng hơn không ít, bởi có nhiều mẫu thiết kế không phải cứ có tiền là mua được.

- Nhưng em đừng vội kí hợp đồng, để chị và cô ta bàn bạc hợp đồng thật kĩ đã.

Được Vũ Thiên Thiên phân tích lợi hại rõ ràng, Trần Mạn Dao không từ chối nữa:

- Vậy em cảm ơn chị đã tin tưởng em, nhưng hôm nay em còn chuyện phải làm nên việc kí hợp đồng có lẽ không tiến hành được, có gì chị bàn với chị Thiên Thiên nha.

Chỉ cần đồng ý là tốt, Tần Liên cười tươi như hoa:

- Không sao, chị là Tần Liên, này giờ vẫn chưa biết tên em nha.

Trần Mạn Dao đáp lại:

- Em là Vân Tiểu Mạn.

- Vậy thì Tiểu Mạn, hợp tác vui vẻ.

- Vâng, chị Tần Liên, hợp tác vui vẻ.

.....

Đội nón, đeo kính mắt, Trần Mạn Dao cùng Vũ Thiên Thiên chuyển từ hiệu quần áo Royal sang nhà hàng Royal.

Nhà hàng Royal được xếp chung một hạng với Thiên Hương Dạ Đàm đều là nhà hàng ba sao Michelin, nhưng nếu so sánh cụ thể nhà hàng Royal vẫn thấp hơn Thiên Hương Dạ Đàm một bậc ở điểm phong cảnh và số lượng đại nhân vật đến dùng bữa.

Còn nếu xét về hậu trường thì nhà hàng Royal ở trên Thiên Hương Dạ Đàm rất nhiều, bởi nhà hàng Royal thuộc về Tần gia con quái vật khổng lồ trong giới thương nghiệp, còn Thiên Hương Dạ Đàm chủ yếu chỉ tập trung những đầu bếp tài giỏi.

Ngồi ở bàn ăn, Vũ Thiên Thiên bắt đầu đề cập chính sự:

- Chị rất xin lỗi tôi hôm đó đã để em ở lại Thiên Hương Dạ Đàm một mình.

Trần Mạn Dao nhún vai nhẹ nhàng tỏ ý không thành vấn đề nói:

- Đổi lại là em cũng sẽ bị hù chạy mất dép thôi, chị không cần cảm thấy có lỗi.

Vũ Thiên Thiên nói tiếp:

- Mục đích của người kia hình như là tiếp cận em, hẳn có làm gì em không?

Nhắc tới chuyện cũ, Trần Mạn Dao vẫn hơi bức mình hừ hừ:

- Hẳn là một tên cực kì đáng ghét, nhưng ít nhất hẳn vẫn được coi là chính nhân quân tử không có làm khó em.

Nghe hai từ “đáng ghét” Vũ Thiên Thiên liền tưởng tượng ra rất nhiều hình ảnh, có lẽ giữa hai người có mò ám gì đó nhưng chưa đến mức kia a, hy vọng Tiểu Mạn không bị rơi vào lưới tình, người đàn ông hôm đó quá mức đáng sợ không thích hợp để yêu đâu.

Không đề Vũ Thiên Thiên moi thêm tin tức, Trần Mạn Dao nhanh nhạy chuyển chủ đề khác:

- À mà chị Thiên Thiên, hồi trước em rất thích nước hoa hiệu Bách Hợp nhưng mấy năm gần đây không thấy họ bán nữa, chị có biết lí do không?

Vụ việc thương nghiệp Bách Hợp phá sản đã qua bốn năm, lúc đó Vũ Thiên Thiên đã rời khỏi ngành nhà báo nên không rành lắm nhưng vẫn theo thói quen nghề nghiệp nghe ngóng được một hai, Vũ Thiên Thiên lục lại trí nhớ nói:

- Trên mạng ghi rằng thương nghiệp Bách Hợp phá sản là do sự cố gây chết người, nhưng theo chị được biết vụ việc này không đơn giản, nghe nói thương nghiệp Bách Hợp đắc tội với tình nhân của ông lớn nào đó mới bị gài bẫy dẫn đến phá sản.

- Còn cụ thể người tình nhân hay ông lớn đó là ai thì chị không rõ, nhưng tốt nhất em đừng quan tâm nhiều làm gì, những cái bí mật đen tối này chúng ta không nên biết thì hơn.

Sâu trong đáy mắt Trần Mạn Dao lóe lên một tia sáng sắc lạnh, lời Vũ Thiên Thiên rất khớp với tình báo của cô, vấn đề là cô không chắc người tình nhân kia có đúng là đối tượng cô nhắm vào hay không, xem ra vẫn cần cố gắng một phen.

Trần Mạn Dao cười cười:

- Chị yên tâm, em chỉ tò mò một chút thôi chứ không có ý thăm dò sâu xa đâu.

Vũ Thiên Thiên gật đầu đồng tình:

- Em biết vậy là tốt, thôi chúng ta ăn đi, đồ ăn sắp nguội cả rồi.

*Thở ở bên Mỹ nên trong truyện sẽ dùng mệnh giá USD là chính, mọi người thông cảm nhaaaaaa.

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Ai Hành Hung Ai?

Trong lúc Trần Mạn Dao thường thức bữa ăn ở tầng hai thì trên tầng bốn của nhà hàng Royal, hai cha con Cao Tạ Phóng đang phải chật vật tiếp khách.

Cao Tạ Phóng tay nâng li rượu mời người đàn ông ở đối diện:

- Giám đốc Tần, tôi kính anh một ly, thằng con nhà tôi thật có phúc khi được anh đề mắt.

Người được Cao Tạ Phóng mời rượu chính là Tần Thiên Hạ, một trong những phó giám đốc của tập đoàn Tần gia đảm nhiệm phân khúc ẩm thực, địa vị của ông ta ở trong Tần gia không quá cao nhưng cũng không quá thấp, còn xét ở trong thương giới thì sêm sêm với Cao Tạ Phóng.

Đổi lại lúc bình thường Cao Tạ Phóng đâu cần ăn nói khép nép như thế, nhưng hôm nay cổ phiếu Cao gia rớt giá thảm hại, địa vị tụt dốc không phanh mới phải chạy đến ôm đuôi Tần Thiên Hạ, dù sao chỉ có Tần gia là đủ sức giằng co với Lâm Phá Thần.

Ngược lại Tần Thiên Hạ cũng hiểu rõ Cao Tạ Phóng không cam lòng, nhưng không cam lòng thì như thế nào, đặc tội Lâm Phá Thần thì Cao Tạ Phóng không còn đường lui nữa rồi, bất kể ông ta ra điều kiện gì Cao Tạ Phóng đều phải chấp nhận.

Sau hôm nay bảy mươi phần trăm cổ phần của Cao gia sẽ rơi vào tay ông ta, tâm tình đương nhiên rất vui vẻ.

Tần Thiên Hạ tương đối phối hợp đáp trả:

- Cao tổng quá lời rồi.

Hai con cáo già cười cười nói nói tăng bốc lẫn nhau, “hai nhân vật chính” của “cuộc thương thảo” cũng cười cười nói nói, chỉ là “nam chính” cười trong đau khổ còn “nữ chính” cười ngây ngô, hai người không hề ăn khớp với nhau một chút nào.

Bởi vì, ngoài bàn giao cổ phần ra Cao thiếu phải cưới Tần Liễu Hà cô con gái thứ của Tần Thiên Hạ làm vợ, năm nay Tần Liễu Hà đã ba mươi tuổi vẫn chưa có chồng.

Nhị tiểu thư nhà họ Tần ba mươi tuổi còn độc thân? Rất khó tin đúng không?

Phải, Tần gia rất giàu có, rất nhiều người muốn bám vào Tần gia, ngặt nỗi Tần Liễu Hà vừa sinh ra đã mắc bệnh hiểm nghèo, tuy chạy chữa thành công nhưng di chứng để lại là cô ta gần như bị thiếu năng trí tuệ mới không gả cho những nhà danh giá được.

Còn Cao thiếu là ai? Là con trai độc nhất của Cao tổng, từ một kẻ được đầy nữ nhân xinh đẹp vây quanh ngày hôm nay đã trở thành chim trong lồng cá trong chậu, cái lồng cái chậu đó còn là hàng kém chất lượng, hân vui vẻ được mới là lạ.

Nhưng hán không dám cãi lời cha, hán biết rõ cha hán là người như thế nào, kể cả giết hán để cứu công ty ông ta cũng làm được chứ không đùa.

Ấn uống no say, Cao Tạ Phóng chốt lại chủ đề:

- Anh Tần, chuyện bên Lâm Phá Thần...

Rượu vào lời ra, Tần Thiên Hạ nói chắc như đinh đóng cột:

- Anh Cao yên tâm, bây giờ chúng ta là sui gia, chuyện của anh cũng là chuyện của tôi, giúp đỡ anh là giúp đỡ con gái tôi a. Hơn nữa lần này Lâm Phá Thần không quá tuyệt tình, chỉ cần Tần gia đánh tiếng hán sẽ bỏ qua ngay thôi.

Thật, người khác không hiểu đều cho rằng Lâm Phá Thần thả cho Cao gia một đường lui, nếu không có cho một trăm phần trăm cổ phiếu Tần Thiên Hạ cũng không dám giúp Cao Tạ Phóng giải hạn, đại ác ma ra tay trăm sát ai dám cản?

Nghe vậy Cao Tạ Phóng mới yên tâm buông lời tạm biệt:

- Anh Tần, bên công ty vẫn có chút việc, tôi xin phép về trước giải quyết nốt, vài ngày nữa tôi sẽ đem sinh lễ qua hỏi cưới Tần tiểu thư đáng hoàng.

Tần Thiên Hạ gật đầu hài lòng:

- Tốt, anh Cao đi thông thả a.

.....

Từ tầng bốn đi xuống, Cao thiếu vẫn không cam lòng nói với Cao Tạ Phóng:

- Cha, chẳng lẽ không có cách nào khác sao? Con không muốn cưới kẻ ngu ngốc.

Cao Tạ Phóng hiển nhiên rất không chấp nhận thái độ của con trai trầm giọng răn đe:

- Câm miệng, không được nói Tần tiểu thư như thế.

Cao thiếu vốn muốn nói thêm nhưng thấy vẻ mặt khó chịu của Cao Tạ Phóng đành phải nuốt xuống, trong lòng thầm chửi đây không phải chuyện tốt ông làm ra sao, gây chuyện xong bắt tôi gánh hậu quả, thật là một người cha tốt.

Đến tầng hai, ánh mắt Cao Tạ Phóng từ bức mình đã chuyển sang nộ khí xung thiên, ông ta nhìn thấy một bóng hình mà dù cô có cháy thành tro ông ta cũng không quên được chứ đừng nói chỉ dùng nón và kính che mặt, Trần Mạn Dao.

Ông ta ghi nhớ cô không phải vì cô đẹp, mà là vì ông ta cho rằng cô là lí do khiến ông ta bị Lâm Phá Thần khai đao, nếu không phải hù dọa cô ông ta đâu có lấy danh hào ác mạt ra trang bức a.

Sẵn trong người đang có hơi men, Cao Tạ Phóng hùng hực lửa giận bước thẳng đến bàn của Trần Mạn Dao đập mạnh một cái quất:

- Con tiện nhân, hôm nay ông muốn mày sống không bằng chết.

Đang yên đang lành bị phá đám trắng trợn khiến Trần Mạn Dao cực kì tức giận, may mắn cô thân thù tốt không bị đồ vật trên bàn đá thương nhưng Vũ Thiển Thiển không được như thế, một đập kia đã làm Vũ Thiển Thiển bị dính phải nước lẩu phỏng nhẹ.

Trần Mạn Dao vội vàng đỡ lấy Vũ Thiển Thiển, cô vừa nhìn đã nhận ra người phá quán là ai, ánh mắt cô bùng bùng sát khí nhìn thẳng Cao Tạ Phóng nói:

- Tự sát chưa đủ sao?

Cô không nói thì thôi, nói ra liền triệt để biến Cao Tạ Phóng thành một lò phản ứng nhiệt hạch, ông ta không kiêng nể chút nào giơ lên bàn tay béo ú chụp vào mặt cô.

- Con mẹ mày.

- Bốp... bịch...bịch...bịch...

Trần Mạn Dao có học qua võ thuật giơ tay lên đỡ lại rất chuẩn xác, nhưng sức của cô yếu hơn lại còn phải ôm Vũ Thiển Thiển liền bị Cao Tạ Phóng giận dữ đánh lui mấy bước té bịch xuống đất, cái nón và cái kính văng ra để lộ dung mạo của cô.

Những người xung quanh lúc này mới kịp phản ứng đứng dậy ồ lên:

- Quái, ở nhà hàng Royal cũng có người dám ra tay đánh người? Lại còn là đánh con gái nữa chứ, thằng già kia là ai vậy, có biết xấu hổ hay không?

- Uy uy, kia không phải Cao tổng sao? Còn có cả Cao thiếu, hai cô gái kia xui xẻo rồi.

Một người khác hung bạo hơn đập bàn đứng dậy gọi hội bảo vệ con gái nhà lành:

- Mẹ nó, anh em đâu, thấy chuyện bất bình chẳng lẽ không giúp đỡ, cái gì chó má Cao tổng, ông đây muốn xem hôm nay ai dám đụng đến hai cô gái này.

Có người bàn tán, có người chỉ muốn xem kịch vui, cũng có người máu nóng đứng ra bảo vệ hai cô nhưng tất cả đều chậm một bước, Cao Tạ Phóng trong cơn giận dữ thừa thắng xông lên đánh tới tấp vào Trần Mạn Dao, tuy chỉ đánh được vào lưng cô nhưng cảnh này vẫn rất ác liệt.

Một kẻ hơn trăm kí đánh cô gái chưa tới năm chục kí sẽ đau đến mức nào? Không, chỉ cần lấy thịt đè người đã đủ chết rồi a.

Đánh được gần mười phút, Cao Tạ Phóng bỗng ịu xù, cả người không còn sức lực ngã lăn quay xuống sàn co giật trước ánh mắt kinh ngạc của toàn thể mọi người, chuyện gì vừa xảy ra??

Đánh đến động kinh luôn sao??

Riêng Cao thiếu, này giờ hán cũng nhận ra Trần Mạn Dao là ai, hán không trúng thuốc mà hai chân vẫn run lẩy bẩy, trong miệng lắp bắp mấy từ:

- Ác... ác quý...

Lại một lần nữa trước ánh mắt kinh ngạc của toàn thể mọi người, Trần Mạn Dao ôm Vũ Thiên Thiên đứng dậy như không có chuyện gì xảy ra, cô cao giọng chất vấn:

- Quản lý nơi này đâu?

Quản lý không có, ngược lại bảo vệ có mười mấy người.

Mười mấy người bảo vệ nhận được tin tức có ẩu đả nhưng bây giờ họ thấy cái gì? Rốt cuộc ai mới là người bị đánh?

Cả đám không hiểu không biết phải hành động như thế nào cho phải.

Đúng lúc này, Tàn Thiên Hạ xuất hiện, ông ta thấy Cao Tạ Phóng nằm như con chó chết liền nhủ mày hạ lệnh cho đội ngũ bảo vệ:

- Các người còn đứng đó làm gì, không mau bắt cô ta lại, cô ta là kẻ hành hung người khác.

Trần Mạn Dao hiển nhiên không ngờ đến chưa gì đã bị chụp mũ tội danh, cô dám chắc người mới đến có quan hệ không cạn với Cao Tạ Phóng rồi.

Nhưng đây là sân nhà người ta, cô tự biết chơi không lại đành phải dùng lời lẽ:

- Khoan đã, tôi mới là người bị hại, không tin các người hỏi mọi người ở đây đi.

Đương nhiên Tàn Thiên Hạ không có ngu đi hỏi, càng không cho người khác cơ hội mở miệng, ông ta nhất định phải bảo vệ Cao Tạ Phóng, bảy mươi phần trăm cổ phần a.

- Không cần hỏi, bằng chứng đã rõ ràng, cô đánh người ta đến co giật còn chối? Bắt lấy cô ta.

Con mẹ nó, Trần Mạn Dao gặp qua vô sỉ vẫn chưa gặp ai vô sỉ như Tàn Thiên Hạ, rõ ràng mình mới là người bị hại, cái lưng cô vẫn tê rần đây này, vậy mà quay người đã biến thành kẻ ác? Đã thế còn không có ai bênh vực cho cô? Rắc rối gì tới hoài thế?

Trong khi cô chưa biết phải xử lý thế nào, một người quản lý của nhà hàng Royal vội vàng chạy đến nói nhỏ vào tai Tàn Thiên Hạ, sau đó Tàn Thiên Hạ sắc mặt hốt hoảng hét lên:

- Dừng tay. Không, tổng cổ con heo mập này cho tôi. Còn nữa, hôm nay nhà hàng Royal không tiếp đãi chu đáo sẽ bồi thường tổn thất tinh thần cho mọi người, những gì mọi người đã gọi đều miễn phí.

- Hai vị tiểu thư, Tàn Thiên Hạ tôi không phân rõ trắng đen đã làm khó hai vị, hy vọng hai vị chớ trách.

Thế cục chuyển đổi quá nhanh, tất cả mọi người đều sững sờ, kể cả Trần Mạn Dao, cái này... lại là có chuyện gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Đại Boss Bị Ai Nhập Rời?

Mọi việc đến nhanh đi cũng nhanh, Tàn Thiên Hạ vừa nói lời khách khí còn chẳng thèm đợi Trần Mạn Dao tỏ thái độ đã ba chân bốn cẳng chạy mất bàn giao trách nhiệm bồi thường cho quản lý, bộ dáng hấp tấp vô cùng, như thể chậm một chút sẽ chết người.

Không gấp sao được, vừa rồi ông ta nhận được tin tức Lâm Phá Thần đột nhiên ghé thăm, chỉ nghĩ bằng đầu gối ông ta cũng biết Lâm Phá Thần muốn triệt để xử lý Cao Tạ Phóng a, bởi trước giờ Tần gia và Lâm Phá Thần có hòa hợp đâu mà ăn với chả uống.

Nhưng không hòa hợp là một chuyện, phải tiếp đón cẩn thận lại là một chuyện khác, nếu không mau giải quyết thì ông ta sẽ bị Tần gia trách cứ, đến lúc đó cái ghế phó giám đốc ông ta không cần ngồi nữa rồi.

Tàn Thiên Hạ đi, người chịu trận không ai khác ngoài quản lý nhà hàng.

Lúc này người quản lý nhà hàng rất buồn bực, rõ ràng mình không làm gì cả vẫn bị ụp cái bô lên đầu, nhưng ai bảo Tàn Thiên Hạ là lão bản còn hán chỉ là người làm công đâu, người quản lý không dám cãi chỉ có thể thay mặt cúi đầu xin lỗi:

- Xin lỗi tiểu thư, chúng tôi nhất định sẽ bồi thường thỏa đáng.

Trần Mạn Dao phát phát tay:

- Không cần, sắp xếp cho tôi một chiếc taxi là được.

Nghe vậy người quản lý còn muốn nói gì đó nhưng chưa kịp thì Trần Mạn Dao đã gục bên cạnh Vũ Thiến Thiến, sắc mặt cô trắng bệch, hiển nhiên mười cái đánh của tên heo mập kia đã khiến cô bị thương, chỉ không biết thương thể cụ thể thế nào.

Vũ Thiến Thiến bây giờ mới có cơ hội phản ứng, trước đó cô không phải bị dọa sợ mà là bị Tiểu Mạn ôm quá chặt không thoát ra được, dù sao cô đã từng có thời gian làm nhà báo lá gan đương nhiên không nhỏ.

Vũ Thiến Thiến vội vàng ôm Trần Mạn Dao đảo khách thành chủ quát với người quản lý:

- Còn chần chờ gì nữa, mau gọi xe cứu thương.

Người quản lý thấy vậy cũng sợ Trần Mạn Dao có chuyện ngay lập tức điều động nhân viên thu xếp một chiếc xe cứu thương tư nhân chở cô và Vũ Thiến Thiến đến thẳng bệnh viện Thiên Hoàng, bệnh viện nổi tiếng nhất thành phố X.

Kẻ hành hung bị áp giải, người bị hại được chuyển đến bệnh viện, những người khác được ăn uống một bữa no nê miễn phí, vụ lộn xộn này cứ thế được lắng xuống, chỉ có Cao Tạ Phóng là người duy nhất vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới.

.....

Sáng hôm sau, tại phòng VIP của bệnh viện Thiên Hoàng, Trần Mạn Dao chớp chớp đôi mắt đầy uể oải, cô nhìn thấy mình đang nằm trên giường bệnh, trên tay còn đang được truyền nước biển, nằm gục bên cạnh cô là Vũ Thiến Thiến mặt ngủ thiếp đi.

Trần Mạn Dao lấy tay còn lại day day trán, nhớ lại cảnh hôm qua cô thảm thán quá xui xẻo, không giải quyết được vấn đề bị người khác nhìn suông sã còn bị ăn đòn đến mức nhập viện, hic.

Vũ Thiến Thiến cảm giác được động tĩnh mờ mắt ra, phát hiện Trần Mạn Dao đã tỉnh cô vội vàng bấm một cái nút đỏ la lên:

- Bác sĩ, bệnh nhân tỉnh rồi.

Chỉ ba giây sau, một đội ngũ bác sĩ y tá chỉnh tề đã có mặt, lại qua một lúc kiểm tra tình trạng sức khỏe và tháo hết các thiết bị ra bác sĩ trưởng mới nói:

- Bệnh nhân đã không còn vấn đề gì nữa, sức khỏe rất ổn định, nếu muốn hai cô có thể làm thủ tục xuất viện bất kì lúc nào.

Kì thật lúc chuyển vào Trần Mạn Dao cũng không gặp nguy hiểm gì, tố chất thân thể của cô nhờ thói quen tập võ thuật nên khỏe hơn người bình thường nhiều, ngủ một đêm cộng thêm truyền nước biển đã hồi phục tám chín mươi phần trăm rồi.

Trần Mạn Dao là người có kiến thức biết phí điều trị trong căn phòng này không rẻ đang muốn nói xuất viện, thế nhưng Vũ Thiến Thiến đã kịp thời nói nhỏ vào tai cô:

- Em không cần vội, phí chữa trị bên nhà hàng Royal sẽ chi trả hết, bệnh viện Thiên Hoàng là bệnh viện vô cùng nổi tiếng, phòng VIP không phải ai muốn vào đều vào được đâu, em ở thêm mấy ngày điều dưỡng cũng tốt a.

Nghe vậy Trần Mạn Dao gật gù đầu, không phải cô ham tiền mà là Vũ Thiến Thiến nói rất có lý, dù sao cô vẫn hơi nhức ở lưng, tên heo mập kia ra tay đúng là nặng.

Thế là, đội ngũ bác sĩ đi ra ngoài hết để cô nằm tĩnh dưỡng.

Trong căn phòng chỉ còn hai người, Vũ Thiến Thiến lên tiếng “dạy dỗ”:

- Lần sau không cho em làm như thế nữa, chị là trợ lý của em, có bị đánh cũng là chị, nếu không chị đâu xứng là một người trợ lý.

Đúng vậy, cái nghề quản lý diễn viên bên cạnh sắp xếp lịch công việc hay giải quyết scandal cho diễn viên còn phải có trách nhiệm bảo vệ diễn viên, ai đòi đi làm quản lý lại để người mình dẫn dắt bảo vệ ngược lại mình bao giờ, Vũ Thiến Thiến đã tự trách bản thân rất nhiều.

Nếu cô sớm tránh được lúc bàn bị đập đổ thì Tiểu Mạn đã không phải bị thương đến nhập viện.

Trái lại Trần Mạn Dao chỉ cười:

- Chị không chỉ là quản lý mà còn là bạn của em, bạn bè giúp đỡ nhau là chuyện đương nhiên a. Phải rồi, vết phồng của chị thì sao? Chị đã nói với bác sĩ chưa?

Lần đầu tiên gặp được cô bé tốt như Trần Mạn Dao trong giới giải trí, Vũ Thiến Thiến có chút cảm động nói:

- Đó chỉ là vết thương nhỏ, chị đã chườm đá nên không đáng lo. Em đói không, chị xuống mua chút cháo cho em ăn, em đã nằm cả một đêm rồi đó.

Đột nhiên bị chuyển chủ đề Trần Mạn Dao biết Vũ Thiến Thiến vẫn chưa xử lí vết phỏng, nhưng cô không vạch trần mà nói:

- Thôi em không ăn cháo đâu, chị mua cho em cái gì lạnh lạnh như chè đi, chị lấy nhiều đá cho em chút nhaaaaa.

Lần nữa bị Trần Mạn Dao làm cho cảm động, Vũ Thiến Thiến làm sao không biết Trần Mạn Dao cố tình nhắc khéo mình phải chườm đá đâu, cô bé này... thật tốt.

- Ừm, em đợi chị chút, chị đi nhanh về nhanh.

Cuối cùng chỉ còn lại một người, Trần Mạn Dao lấy điện thoại ra tìm hiểu một chút tin tức về tập đoàn Cao thị, hóa ra cổ phiếu Cao thị đang tuột dốc không phanh, chẳng trách tên heo mập kia thấy cô liền như gặp phải kẻ thù truyền kiếp không bằng.

Nhưng cái này quá oan uổng a, cô có làm chuyện gì sai đâu?

Đột nhiên, Trần Mạn Dao nhớ ra danh hào ác ma của Lâm Phá Thần, cô nhấn một tin cho Đại Phiên Toái:

- [Là anh làm?]

Rất nhanh đã có tin nhắn trả lời.

- [Ừ, dọa cô sao?]

Trần Mạn Dao nhấn lại:

- [Không có, chỉ là hơi bất ngờ. Chuyện ở nhà hàng Royal cũng là anh giúp tôi?]

Lần này tin nhắn trả lời trả lời đến còn nhanh hơn.

- [Ừ.]

Đại Phiên Toái bổ sung thêm:

- [Tôi không cho người theo dõi cô đâu, hôm qua vừa hay có dịp đi ngang qua thôi.]

Hóa ra là vậy, chẳng trách tên kia trở mặt nhanh hơn cả trở bàn tay a, nhưng hình như hơi đúng lúc thì phải a.

Mặc kệ là có theo dõi hay không, Trần Mạn Dao vẫn nhấn tin tiếp:

- [Cám ơn.] [À, tôi muốn nhờ anh một chuyện].

Đại Phiên Toái:

- [Cô nói đi.]

Trần Mạn Dao:

- [Tôi sẽ thu mua cổ phiếu Cao gia với tư cách công ty Wing mới sáng lập, đến lúc đó anh đừng phá quán của tôi nhé.]

Thật, người khác sợ Lâm Phá Thần nên dù có cho không cũng không có ai dám thu cổ phiếu của Cao thị vào tay cả, nhưng Cao thị vẫn là một công ty lớn, bỏ qua rất đáng tiếc, nếu cô mua được Cao thị rồi sáp nhập vào công ty của cô sẽ rất có lợi.

Bất quá cô sợ Lâm Phá Thần không biết công ty Wing là của cô sẽ ra tay trấn áp mới thông báo trước một câu tránh để quân ta đánh quân mình, a, không phải, lại tự mình đa tình nữa rồi, giữa hai người đã có quan hệ gì đâu a.

- [Ừ].

.....

Tại phòng hội nghị của tập đoàn Mạn Thiên do Lâm Phá Thần sáng lập, một đám người ngồi quanh bàn hội nghị cúi đầu im lặng không ai dám lên tiếng, cả đám không hiểu vì sao mới sáng sớm Lâm Phá Thần đã có tâm tình không tốt bắt bọn họ chịu trận.

Nói thật ngày bình thường Lâm Phá Thần đã rất đáng sợ rồi, hôm nay đại boss còn đáng sợ hơn nhiều, nãy giờ đã hơn hai tiếng rồi đại boss vẫn chưa nói gì cả, cả tập đoàn gần như không có ai lo đã bị đóng băng hết, chỉ cần đại boss muốn đây sẽ là cái có khai đao a.

Mà bọn họ lại không dám bỏ đi giữa chừng a, thật khổ sở, hu hu.

- Ding...

Một tiếng điện thoại nhẹ nhàng vang lên, nhưng trong cái không khí tĩnh lặng này nó không khác gì một hồi chuông khủng bố, rốt cuộc kẻ nào ngu đến mức không tắt điện thoại vậy, có chết cũng chết một mình đừng kéo người khác theo chứ, hu hu.

Lâm Phá Thần vốn đang âm trầm bỗng lấy điện thoại ra, nhìn thấy người gửi tin nhắn là ai trạng thái của hắn hơi dịu lại một chút, sau đó ngón tay thon dài của hắn gõ “bep... bep...” trả lời tin nhắn.

Cả phòng choáng... kẻ ngu bọn họ vừa chửi... là đại boss?

Không phải chứ, đại boss trước giờ chưa bao giờ đích thân nhắn tin cho ai chứ đừng nói nhắn tin trong giờ làm việc, hơn nữa bộ dáng của đại boss dường như rất hưng phấn? Rốt cuộc là ai nhắn tin cho đại boss?

Càng choáng hơn, đại boss không chỉ nhắn một tin mà nhắn tới mấy tin, bọn họ cảm giác rất rõ ràng qua mỗi tin nhắn tâm tình đại boss lại dễ chịu hơn một chút, đến cuối cùng còn khẽ cười nữa chứ, chẳng lẽ đại boss bị người khác nhập ròi?

Kết thúc cuộc trò chuyện bằng tin nhắn, Lâm Phá Thần tâm tình rất không tệ khai ân:

- Giải tán đi, làm việc cho tốt.

Cả đám nhân viên “ong... ong” cả đầu, đại boss... vừa chúc bọn họ làm việc tốt? Trời ạ, hôm nay mặt trời mọc ở đằng tây đúng không?

Bất kể thế nào, được giải phóng khỏi căn phòng tù thần này đều là chuyện tốt, cả đám nhân viên nhao nhao đứng dậy cúi đầu chào chạy ra khỏi phòng chỉ để lại một mình Lâm Phá Thần mỉm cười, rốt cuộc cô đã cho hắn cảm giác được làm chỗ dựa cho cô rồi.

Lâm Phá Thần gọi điện cho nam trợ lý:

- Gửi cho tôi một bộ hồ sơ về công ty Wing.

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Không Theo Kịp Suy Nghĩ Người Giàu

Ba ngày tĩnh dưỡng, Trần Mạn Dao đã hoàn toàn khôi phục, cô làm thủ tục xuất viện rồi về phòng trọ.

Về tới nơi, việc đầu tiên cô làm là lấy điện thoại ra gọi cho tiểu Hải, mấy hôm nay có Vũ Thiên Thiên ở bên cạnh bầu bạn cô không tiện bại lộ công ty Wing không biết tiến độ làm việc có tốt không đây, đồng thời vấn đề tiền bạc cô cũng muốn biết cụ thể.

Cô nhớ rất rõ số tiền vốn, sau khi mở nhà máy sản xuất số vốn đã tiêu hết hai phần ba, lại lập thêm công ty và quầy hàng chắc chắn tiền dư không nhiều, nếu không cô cũng không chọn cách hợp tác với người khác theo hướng cô sản xuất người ta bán.

Liệu còn đủ tiền mua cổ phiếu Cao thị không?

Trong lòng mang theo nghi vấn, Trần Mạn Dao hỏi tiểu Hải:

- Bên phía công ty cậu giải quyết tới đâu rồi?

Bước đầu thành lập công ty rất bận rộn, mỗi ngày đều phải làm việc tới tối mệt tới mũi nhưng tiểu Hải không chậm trễ chút nào báo cáo tỉ mỉ:

- Thừa chủ tịch, dựa trên danh sách các tòa nhà chủ tịch đưa ra tôi chọn tòa ở thành phố Y làm nơi đặt công ty mẹ, quầy bán hàng có mười cái, năm quầy ở thành phố X, năm quầy khác phân bố rải rác, nhân viên cũng đã tuyển dụng được nhiều người ưu tú, chỉ có điều kinh phí điều hành hoạt động hơi thiếu.

- Theo phòng kế toán thống kê nếu áp dụng các phương thức quảng cáo nhỏ lẻ thì số vốn trong ngân quỹ duy trì được công ty trong ít nhất một năm, còn nếu mạnh tay quảng cáo mà không bán được sản phẩm chỉ cầm cự được ba tháng sẽ cạn vốn, chủ tịch thấy nên làm thế nào?

Trong báo cáo đã dự trù tới trường hợp xấu nhất nhưng thực chất tiểu Hải không mấy lo ngại bởi nước hoa thuộc về phân khúc xa xỉ phẩm, chỉ cần sản phẩm đủ tốt chắc chắn sẽ có người mua, ở cái thời đại này kẻ thừa tiền có rất nhiều a, không bán được mới là lạ.

Bất quá đúng như tiểu Hải phân tích, trong giới làm ăn khâu quảng cáo rất quan trọng nên với điều kiện không có nguồn vốn dồi dào công ty sẽ phải đối mặt với hai lựa chọn, một là đánh cược vào quảng cáo rầm rộ làm một vỏ lớn, hai là từ từ đi lên từng bước.

Cách nào cũng có nguy cơ cực lớn tiềm tàng, tiểu Hải không dám quyết định.

May mắn vẫn có dư một số a, Trần Mạn Dao suy tư một chút nói:

- Sắp tới cổ phiếu Cao gia sẽ giảm tới mức gần như cho không, cậu trích một phần ngân quỹ ra mua sạch sẽ cho tôi, sau đó phóng tay quảng cáo trên diện rộng rồi đợi hai tháng nữa hãy tung ra sản phẩm, những việc khác có tôi chống lưng, cậu chỉ cần làm theo đúng kế hoạch của tôi là được.

- Có câu hỏi gì không?

Nghe câu trước tiểu Hải còn hơi lo lắng, Cao thị trong thương giới coi như có chút tiếng tăm nhưng qua mấy ngày cổ phiếu giảm giá vẫn không người dám mua đã nói rõ trong đây có vấn đề, chủ tịch bảo hắn đi mua chẳng phải tự chui đầu vào chuyện không hay sao?

Nhưng tiểu Hải biết chủ tịch không phải kẻ ngu, chủ tịch lên tiếng cam đoan chắc hắn đã xử lý xong vấn đề rồi đi.

Nghĩ vậy, tiểu Hải mạnh dạn hơn hắn nói:

- Tôi hiểu rồi, chủ tịch yên tâm, tôi sẽ không để chủ tịch thất vọng.

Bỗng nhớ ra một chuyện, Trần Mạn Dao nói:

- À, nhớ gửi thêm cho tôi một lô nước hoa, nhiều nhiều loại cực phẩm một chút.

- Vâng, chủ tịch.

Bàn giao với tiểu Hải xong, Trần Mạn Dao chuyển sang nhắn tin với Đại Phiên Toái:

- [Anh rảnh không, tôi mời anh một bữa cảm ơn.]

Đại Phiên Toái vẫn trả lời tin nhắn nhanh như chớp, phong cách trả lời vẫn rất ngắn gọn xúc tích:

- [Rảnh.]

Trần Mạn Dao nhắn tiếp:

- [Vậy bây giờ tôi nay anh đến khu Ngưu Xá, dãy trọ số ba, phòng 338, nhớ cài trang một điểm tránh gây chú ý.]

Đại Phiên Toái:

- [Ừ.]

Hẹn đại ác ma thành công, Trần Mạn Dao vừa vui vừa buồn, vui là sắp sửa thấy được khuôn mặt đẹp trai của hắn, buồn là cô không thích để người khác vào phòng, nhưng hắn đã giúp cô ít nhất ba lần nếu không làm cái gì đó cô sẽ nợ hắn nhân tình cực lớn a.

Nợ tiền dễ trả, nợ nhân tình rất khó trả, chi bằng mở tiệc cảm ơn một lần cho xong.

Cách làm của cô có hơi tự luyến, một bữa ăn trưa ba nhân tình nhưng nghĩ đi nghĩ lại hắn có thiếu cái gì đâu, Lâm tổng đại danh鼎鼎 thiếu tiền sao? Cô vẫn nhớ rõ lần ở Thiên Hương Dạ Đàm hắn nói muốn cô cùng dùng bữa mới đưa ra lời mời.

Còn tại sao lại ăn ở phòng đương nhiên là vì thuận tiện, một mình cô đã đủ thu hút ánh nhìn rồi bây giờ cộng thêm hắn chẳng phải sẽ xảy ra đại náo loạn? Cô không muốn chưa bước được bước nào vào giới giải trí đã dính phải scandal đâu.

Lật đật mở tủ lạnh ra, Trần Mạn Dao thờ dãi:

- Hic, mấy ngày không về nguyên liệu không còn tươi mới nữa, ra ngoài mua thêm vậy.

.....

Cùng lúc đó, ở tập đoàn Mạn Thiên.

Lâm Phá Thần cả người lảng lảng giao nhiệm vụ cho nam trợ lý:

- Hủy lịch hẹn với Khang Thái, tối nay tôi bận.

Nam trợ lý giật mình nói:

- Boss, cái này... dường như không ổn thỏa, Khang tổng đầu sao cũng là doanh nhân xếp thứ ba cả nước a.

Lâm Phá Thần hơi cụt hứng nhú mày nói:

- Có làm không?

Dao gần đây đại boss vui buồn thất thường không đoán nổi, nam trợ lý bị dọa sợ gật đầu lia lịa như gà mổ thóc:

- Dạ dạ, tôi sắp xếp ngay.

Hic, chấp nhận cuộc hẹn là ngại, từ chối lại là tôi nói, đại boss quá hồ người a.

Lâm Phá Thần nói thêm:

- Đưa chìa khóa xe cho tôi.

Nam trợ lý sững sờ, giao chìa khóa xe? Chẳng lẽ mình bị đuổi việc? Không muốn a.

Nam trợ lý bù lu bù loa ôm chân Lâm Phá Thần kể lể:

- Boss, nhà em còn có mẹ già vợ trẻ con thơ, cả nhà đều dựa hết vào em, xin boss khai ân mở cho bốn miệng ăn nhà em một con đường sống, hu hu.

Lâm Phá Thần bực mình đá nam trợ lý một phát:

- Tôi đuổi cậu hồi nào? Đưa chìa khóa đây, tối nay tôi tự lái xe.

A... không bị đuổi? Nam trợ lý không để ý cái móng bị đá mặt dày mày dạn đưa cho Lâm Phá Thần chìa khóa của chiếc Mercedes-Benz bản limited cười hì hì:

- Boss không nói sớm, chúc boss vui về a.

Lâm Phá Thần đến chịu đầu óc của nam trợ lý nói:

- Chìa khóa xe của cậu, không phải xe của tôi.

Nam trợ lý lại choáng? Đại boss càng ngày càng điên a, đường đường là Lâm tổng đệ nhất thương giới lại đi mượn con xe ghê của nhân viên đi ăn tối, quá hoang đường, nói ra chắc chắc sẽ không có ai tin.

Bất quá nam trợ lý rất hiểu đạo lý quá tam ba bận không dám lên tiếng nữa giao ra chìa khóa của con toyota đời cũ, trong lòng thầm nghĩ người giàu có có khác, lối suy nghĩ không ai theo kịp, mỗi ngày làm trợ lý đều là một ngày tổn no-ron thần kinh.

.....

Lúc này mới mười hai giờ trưa, Trần Mạn Dao vừa đi chợ về đã thấy một bóng người quen thuộc nhưng đây lạ lắm đứng dựa lưng vào cửa, hôm nay hần mặc một bộ quần áo rất đơn giản, đeo kính mát, đầu đội mũ lưỡi trai, hoàn toàn không phải phong cách đệ nhất thương giới.

Chỉ có khí tràng quanh người hần là không có gì thay đổi, lạnh ngắt như hầm băng vạn năm không tan.

Cô thầm nghĩ:

- Ấy, đến sớm vậy? Người giàu đều không cần đi làm sao?

Đối diện, hần thấy cô hai tay xách hai bịch đồ lớn không nhanh không chậm tiến lại gần cô giật lấy gánh nặng nói:

- Để tôi giúp cô.

Tính cách Trần Mạn Dao rất phóng khoáng, có người giúp là cô không khách khí đưa hết đồ cho Lâm Phá Thần, cô mở cửa ra ngượng ngùng nói:

- Bên trong có chút bừa bộn, anh kiểm đồ chỗ nào ngồi đi.

Thực tế phòng cô không quá bừa bộn, chẳng qua ba ngày không về nên không gian có hơi không được sạch sẽ thôi, cô dự tính đi chợ về sẽ dọn dẹp một phen mới bắt tay vào nấu nướng ai ngờ hần tới quá sớm phá hỏng một phần kế hoạch.

Con gái, ai cũng sợ bị người khác nghĩ mình ở dơ a.

Lâm Phá Thần không để ý gật đầu bước vào, đặt đồ vào bếp, đi ra phòng khách ngồi ngay ngắn theo đúng quy trình.

- Xoạt... xoạt... xoạt...

Cứ thế, một người dọn, một người ngồi chơi, tình huống hơi lúng túng, có đôi nào nam nhân lại để nữ nhân làm việc hết như thế này a.

Nhưng cái này không trách Lâm Phá Thần được, hấn dám chắc có mở lời cô cũng không cho hấn dọn, phòng con gái người ta làm sao để con trai sờ mó lung tung, phòng con gái có rất nhiều đồ vật nhạy cảm không muốn bị lộ nha.

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Đại Chiến Game Đối Kháng

Dọn dẹp phòng xong mới một giờ chiều, so với giờ hẹn ăn tối vẫn còn quá sớm, Trần Mạn Dao hỏi Lâm Phá Thần:

- Anh ăn trưa chưa?

Lâm Phá Thần gật đầu, “ăn rồi”.

Dụ kéo bất thành, nếu hấn chưa ăn thì cô sẽ chuyển lời mời từ ăn tối sang ăn trưa a, tuy ngày nay là thời hiện đại không bị ràng buộc lễ nghi như ngày xưa nhưng cô nam quả nữ ở chung một phòng vào buổi tối vẫn có chút không hay.

Bất quá không thành liền không thành đi, một bữa ăn mà thôi, ở đây là sân nhà của cô, hấn có ba đầu sáu tay cũng không đầu lại cô được.

Trần Mạn Dao nói tiếp:

- Ô, ở phòng tôi không không có gì giải trí chỉ có một bộ máy chơi game mới mua, nếu anh thích thì mở ra lắp đặt chơi giết thời gian, tôi đi làm gói mì ăn tạm cái đã.

Sau đó, cô không đợi hấn phản ứng đã đứng dậy đi vào bếp nấu nước làm mì.

Đun sôi nước, đặt mì vào tô, cắt thịt bò thành lát mỏng để lên mì, tiện thể thêm chút hành và gia vị, đổ nước sôi, đập một quả trứng nguyên lòng đỏ, từng bước từng bước được cô làm rất chuẩn, một tô mì cực kì đẹp mắt được bung ra phòng khách.

Cả quá trình nấu mì không lâu, chỉ mất tầm năm phút, lúc cô đi ra vẫn thấy Lâm Phá Thần ngồi tại chỗ không có động tĩnh liền không có ý tứ, hấn cứ đờ như tượng gỗ thế này sao cô ăn thoải mái được? Chẳng lẽ phải ăn trong phòng ngủ hay nhà bếp?

Thôi kệ đi, đây là nhà mình mà, cần gì phải để ý ánh nhìn của hấn cơ chứ.

Nghĩ thế, cô đặt tô mì xuống ngồi bên cạnh Lâm Phá Thần, bóc đôi dưa gỗ rồi lấy cái đĩa phía trên ra, một hương vị không giống mì gói chút nào lan tỏa khắp gian phòng.

- Ơt... ơt...

Hai tiếng bụng rỗng vang lên, Trần Mạn Dao ngại ngùng xoa xoa cái bụng, cái bụng phản chủ này, sắp được ăn đến nơi còn kêu làm mất hết hình tượng thiếu nữ rồi a, hu hu.

Nhưng ngay lập tức cô phát hiện có điểm không đúng, bụng của cô... dường như không kêu a? Nói vậy... chỉ có thể là người còn lại trong phòng rồi?

Quả nhiên, cô ngẩng đầu lên liền thấy Lâm Phá Thần tránh ánh mắt của cô, tên này... dám nói dối lừa cô, nhưng không hiểu sao hấn trong mắt cô rất đáng yêu nha.

Trần Mạn Dao mắt đầy ý cười cổ tình hỏi cung:

- Anh thật sự ăn trưa rồi?

Đang tính tiếp tục lăm lẹp, nhưng đối mặt với ánh mắt đầy thích thú của cô thì hấn lại buột miệng nói thật:

- Chưa.

Bộ dáng như đứa trẻ nhận sai kia làm Trần Mạn Dao cười khúc khích:

- Vậy anh ăn tô này đi, tôi làm thêm một tô nữa.

Lại qua thêm năm phút, Lâm Phá Thần rất kiên nhẫn đợi cô trở ra, tô mì của hấn đã hơi trương lên.

Trần Mạn Dao vội vàng thúc giục:

- Chờ tôi làm gì, mau ăn đi, mì trương sẽ mất ngon.

Thấy Lâm Phá Thần vẫn không ăn cô liền ăn trước, cái tên này quá cứng nhắc đợi cô ăn mới ăn đây mà.

Cô mở màn “khai tiệc” hẳn cũng cúi đầu ăn, trong phòng nhỏ hai người cùng nhau ăn mì.

Ăn được vài miếng, con đói được xoa dịu, Trần Mạn Dao vô tình nhìn thấy vẻ mặt của hắn lúc ăn, góc nhìn từ dưới lên khiến cô ngỡ người mất mấy giây.

Vàng trán rộng, sống mũi cao, đôi mắt đen như bầu trời đêm, mái tóc cắt ngắn gọn gàng, khí chất lạnh lùng có sức hút đặc biệt, nhất là đôi môi của hắn lúc ăn rất quyến rũ, phong cách ăn uống cực kì tao nhã, ăn mì mà không dính nước dùng, thật sự là... quá đẹp mắt.

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt của cô, hắn cũng nhìn cô một cái, mắt chạm mắt, một dòng điện chạy ngang qua kéo cô ra khỏi mộng đẹp, cô ho “khụ khụ” đánh trống lảng cảm đầu cảm cổ ăn tiếp, hình tượng thiếu nữ dịu dàng chính thức bị phá vỡ.

Hắn khẽ cười, ăn tiếp.

Kết thúc bữa tiệc nhỏ bằng mì gói, hắn chủ động đứng dậy cầm hai cái tô đi rửa, nếu có người khác chứng kiến cảnh này nhất định sẽ hết hồn, Lâm tổng đệ nhất thương giới đi rửa chén? Đùng đùng a, có cho tiền cường ép tin tưởng cũng không dám tin.

Nhưng sự thật chính là như vậy, mỗi lần hắn ở cùng cô đều như biến thành người khác, hoặc nhìn theo một hướng khác để nói thì mỗi lần có cô bên cạnh hắn mới bộc lộ chính mình.

Nhìn người đàn ông cao cao tại thượng rửa chén, trái tim Trần Mạn Dao bất tri bất giác đập nhanh hơn mấy nhịp, người ta nói một người đàn ông chịu vào bếp vì người phụ nữ thì người phụ nữ đó phải là người rất quan trọng với người đàn ông nhà.

Người đàn ông trong bếp của cô còn là người đàn ông đứng trên hết thảy mọi người, rốt cuộc cô là gì trong trái tim hắn?

Thế nhưng... cô mới gặp hắn có hai lần, chính thức gặp mặt càng chỉ có một lần tại Thiên Hương Dạ Đàm thôi, hắn làm vậy cô rất là thụ sủng nhược kinh đó.

Chẳng lẽ chỉ vì cô cứu hắn một lần kia? Vậy nếu hôm đó người cứu hắn không phải cô thì cô sẽ không bao giờ được hắn đối xử tốt sao?

Phi phi, lại nghĩ loạn, hắn tốt với ai mặc kệ hắn, liên quan gì tới mình đâu chứ.

Lắc lắc đầu nhỏ, Trần Mạn Dao quyết định không nhìn nữa đi ra phòng khách.

Xong xuôi đầu vào đây, Lâm Phá Thần hành động như một con robot được lập trình sẵn trở về chỗ cũ không nhúc nhích, hắn cũng không mở miệng nói chuyện, hắn nhìn chăm chăm vào đồng hồ đeo tay như đếm từng giây từng khắc tới bây giờ tới.

Bầu không khí biến thành hơi ngột ngạt.

Trần Mạn Dao đến nhúc nhích với Lâm Phá Thần, cô thật không hiểu hắn nghĩ cái gì nữa.

Hai giờ rưỡi chiều, cô không nhịn nổi nữa lôi bộ máy chơi game mới mua ra lắp đặt, chơi game là cách tốt nhất để làm dịu bầu không khí a.

Trước giờ cô rất ít chơi game, mua máy cũng là để phòng hờ lúc nhàm chán nên chỉ mua đúng một đĩa game đối kháng, chơi một mình vẫn được nhưng không vui gì cả, sau mấy ván liên thắng dễ dàng cô gọi luôn Lâm Phá Thần vào chơi chung.

- Anh lại đây đấu với tôi xem, đánh với máy quá dễ dàng.

Cô chủ động mời, Lâm Phá Thần chuyển sang chế độ tự do hoạt động cầm lên tay cầm, sau đó còn rất nghiêm túc lật quyển sách hướng dẫn chơi game từ trang đầu tiên ra xem.

Trần Mạn Dao:

- ... (Cạn lời).

Cái quỷ gì đây? Có biết chín mươi chín phần trăm game thủ đều không thèm đọc hướng dẫn hay không? Đối thoại với NPC còn skip nói gì tới đọc sách hướng dẫn nhàm chán a.

Hơn nữa đây là game đối kháng không có nhiệm vụ không có vật phẩm a, đọc sách hướng dẫn có tác dụng gì?

Nhưng mà vẻ mặt chăm chú của hắn rất hợp hồn, cô không nỡ quấy rầy cái dáng vẻ “không đùa được đâu” đành phải ngồi đợi năm phút, hứng thú chơi game nháy mắt bị thổi bay hết sạch.

Đọc sách xong, Lâm Phá Thần tiện tay chọn một nhân vật hình gấu còn Trần Mạn Dao thì chọn nhân vật nữ ninja, mấy ván trước cô đều chọn nhân vật này hành AI ra bã.

- Hừ hừ, tôi sẽ cho anh biết kinh nghiệm thực chiến lợi hại hơn học trên lý thuyết.

Trần Mạn Dao buông lời hù dọa, Lâm Phá Thần không để ý nhún khai chiến.

- 3...2...1...

Ba giây đếm ngược, đại chiến bắt đầu.

Nữ ninja có hai chiêu đánh xa rất lợi thế, phóng phi tiêu và bùa nổ, theo chiến thuật quen thuộc Trần Mạn Dao phóng phi tiêu trước kéo máu nhân vật gấu của Lâm Phá Thần.

Tiếp đó Trần Mạn Dao rất tinh ranh không để Lâm Phá Thần tiếp cận chỉ dùng hai chiêu đánh xa, mỗi khi Lâm Phá Thần chạy đến cô lại dùng thể thân biến ra tận rìa của bản đồ, đánh một hồi Lâm Phá Thần đỏ máu mà cô vẫn chưa mất giọt máu nào.

- Hắc hắc, anh chịu thua đi.

Trần Mạn Dao đắc ý không thôi, này thì xem sách hướng dẫn, này thì tỏ vẻ uyên bác, không phải vẫn bị tôi hành đầy ư.

Đột nhiên, nhân vật gấu của Lâm Phá Thần tích đủ nộ, trong nháy mắt dùng tuyệt chiêu tạo ra bóng mờ đến trước nữ ninja húc một phát, nữ ninja không phản ứng kịp trúng chiêu bay lên không, trong trạng thái bị đánh văng lên trên không các nhân vật sẽ không điều khiển được.

Nữ ninja không điều khiển được, nhưng nhân vật gấu vẫn chơi tốt.

- Oanh... oanh... oanh...

- Liên kích mười tám... mười chín... hai mươi...

- K.O

Từ full máu xuống chết, Trần Mạn Dao ngây ngốc, cái quỷ gì vừa xảy ra? Hai mươi liên kích đằng không đánh tới chết? Hack cheat sao?

Lâm Phá Thần hạ giọng nói:

- Trong sách có đề cập tới, không cần ngạc nhiên.

Trần Mạn Dao hiển nhiên không phục nói:

- Có quỷ mới tin anh, anh chơi trước trò này rồi đúng không? Lại, thêm một ván nữa, không cho anh sử dụng nhân vật gấu.

Lâm Phá Thần bên ngoài lạnh nhạt, nhưng trong lòng đang nở rộ, bộ dáng xù lông nhím của cô rất đáng yêu, kể cả năm đó hắn cũng chưa nhìn thấy bao giờ.

- Ừ.

Trận tiếp theo, Lâm Phá Thần random được nhân vật nữ ninja, Trần Mạn Dao thì chơi nhân vật gấu.

- Oanh... oanh... oanh...

- Liên kích hai chín... ba mươi...

- K.O

Nhân vật gấu ngủm củ tỏi, nhân vật nữ ninja full máu.

Trận này Trần Mạn Dao còn thua thảm hơn, mặc dù học theo cách Lâm Phá Thần tích nộ nhưng đến lúc nộ đầy thì máu đã gần hết, cô chưa kịp nhấn nút full nộ đã bị Lâm Phá Thần quăng thêm hai chiêu chết không kịp ngáp, ba mươi liên kích hoàn mỹ.

- Lại, lại, lại, tôi không tin, ván trước tôi xui thôi.

- Oanh... oanh... oanh...

- K.O.

Ván thứ ba cô nhanh tay bấm được full bộ nhưng Lâm Phá Thần nhanh hơn cô tránh thoát trả thêm hai đòn, lại thua.

Ba ván vô lực phản kháng, Trần Mạn Dao bực bội nói:

- Không chơi nữa, chán rồi.

Đúng lúc này, Lâm Phá Thần tỏ vẻ chơi chưa đã nói:

- Tôi chỉ cô chơi, liên kích đẳng không của nhân vật gấu phải thế này, rồi thế này...

Ván thứ tư, Trần Mạn Dao rút cuộc thắng, máu nóng nổi lên chơi tiếp, nhưng cô nào biết Lâm Phá Thần nhường cô nên cô mới thắng được.

Sau đó cô bắt Lâm Phá Thần chỉ cho cô liên kích của từng nhân vật, hai người đánh game hăng say tới quên luôn cả giờ giấc.

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Trời Giúp

- Ding... ding... dong...

Mãi chơi quên cả thời gian, mãi đến khi đồng hồ hẹn giờ vang lên Trần Mạn Dao mới sực nhớ ra đã bảy giờ tối rồi.

- A, bữa tối.

Trần Mạn Dao giật mình đứng dậy bỏ luôn ván game chạy vào bếp, nếu bây giờ còn không nấu ăn sẽ trễ mất, cô không muốn hấn lấy có trời khuya không tiện lái xe ở lại đây qua đêm a, cô là một cô gái rất biết giữ ý tứ đấy.

Hả? Qua đêm?

Trần Mạn Dao rút cuộc cũng hiểu ra vấn đề, cô quay người lại nhường mày chất vấn Lâm Phá Thần:

- Anh đã tính hết rồi đúng không?

Trái ngược với phản ứng thông thường, Lâm Phá Thần không giấu diếm nói:

- Ừ.

Nhìn khuôn mặt đầy thẳng thắn cộng thêm giọng điệu chính trực kia cô không cách nào mở miệng nói lời trách móc được nữa, người ta đã thừa nhận cô nói được cái gì bây giờ, hơn nữa chính cô ham chơi mới bị hấn lợi dụng kẻ hồ, có trách vẫn nên trách bản thân cô trước.

Tên này... thật khó chơi, hết lần này tới lần khác cô đều bị hấn dụ vào tròng a.

Thế nhưng cô lại không thấy chán ghét hấn, cùng lắm thấy hấn phiền phức một chút mà thôi, không hổ danh ba từ “Đại Phiền Toái” cô đặt cho hấn.

Thôi kệ, cô đã nhận ra rồi thì sẽ không cho hấn đạt được ý nguyện, sớm nấu xong ăn một bữa rồi ai về nhà nấy nha.

Cô bỏ qua hấn lấy tạp dề mặc vào bắt tay nấu ăn, từ nhỏ sống ở bên Mi cô không thích ăn đồ ăn nhanh nên đã tập thành thói quen tự nấu tự ăn, nói không quá chữ tay nghề của cô rất tốt, phương thức cầm dao không thua gì đầu bếp chuyên nghiệp.

Tối nay, cô dự tính làm ba món lần lượt là bánh khọt khai vị, lẩu chua cay món chính và bánh flan tráng miệng.

Sở dĩ cô chọn ba món này là do cả ba đều không quá cầu kỳ, lại không kén người ăn, nấu cũng nhanh, nhưng một người nấu vẫn hơi mệt, nhất là làm bánh khọt phải canh lửa chuẩn xác để bánh không quá mềm hoặc không quá giòn mới đạt tới hương vị hoàn mỹ nhất.

Đánh bột, nêm nếm gia vị, đổ bột lên khay đặc chế, thêm một con tôm mập, bỏ vào ít hành, chờ chín.

Điểm đặc biệt ở món bánh khọt cô làm là hình dáng của nó không phải dẹt hay lõm nửa hình cầu kiểu thông thường mà là nguyên một hình cầu rỗng ruột, bằng cách này bánh sẽ chín đều và giòn đều mọi chỗ, ăn nhiều cũng không cảm thấy ngán.

Đang tính chuyển sang nấu lẩu trong lúc chờ bánh chín, Lâm Phá Thần đã xuất hiện bên cạnh cô lúc nào không hay, động tác của hấn vô cùng mau lẹ sơ chế nồi lẩu, từng loại từng loại nguyên liệu được sắp xếp ngay ngắn trong nồi, thoạt nhìn rất có tính thẩm mỹ.

Trần Mạn Dao hơi bất ngờ hỏi:

- Anh có học qua nấu ăn?

Lâm Phá Thần vừa đổ nước lẩu vào nồi vừa gật đầu:

- Ủ, trên đường tới đây học được.

Trần Mạn Dao choáng, cái này cũng gọi là học? Tên này... đủ bá đạo a, có cái gì hẳn không giỏi hay không a.

Giống như đọc được suy nghĩ của cô, Lâm Phá Thần nói:

- Tôi không giỏi nói chuyện với cô, đang cố gắng cải thiện.

Phụ... một mũi tên xuyên tim, Trần Mạn Dao đờ người, đây là không giỏi nói chuyện? Có biết cô đã ăn ngộp thính rồi không hả? Hu hu.

Có Lâm Phá Thần phụ bếp cô chỉ việc canh khay bánh khọt, thỉnh thoảng nêm nếm gia vị của nồi lẩu và làm thêm bánh flan.

Chỉ khoảng nửa tiếng sau ba món ăn đã đầy đủ, cô cất hai đĩa bánh flan vào tủ lạnh rồi cùng Lâm Phá Thần bày bánh khọt và lẩu chua cay ra bàn, từ đầu đến cuối hai người phối hợp rất tốt, nếu có người lớn ở đây sẽ phải thốt lên rằng “hai người rất giống đôi vợ chồng trẻ mới cưới”.

Còn Trần Mạn Dao thì không để ý nhiều, cô chỉ biết bây giờ cô đói rồi cần ăn, tính ra sáng giờ cô mới ăn được có một tô mì, lúc chơi game không có cảm giác muốn ăn chứ bây giờ đồ ăn bày ra trước mắt nhìn được mới là lạ.

Phụ nữ, luôn thích được người khác khen món ăn mình nấu, đợi Lâm Phá Thần ném xong một cái bánh khọt cô hỏi ngay:

- Ngon không?

Lâm Phá Thần gật đầu:

- Chỉ cần là cô làm, đều ngon.

Cách trả lời này coi như tam chấp nhận được nhưng quá chung chung, cô gắng hỏi:

- Trả lời chuyên môn chút.

Lâm Phá Thần theo đúng yêu cầu trả lời rất chuyên môn:

- Nước nắm thơm mà không để lại quá nhiều mùi, độ cay vừa phải nhưng cần giảm lượng đường khoảng sáu phần trăm, canh lửa rất tốt, lớp vỏ ngoài chín vàng giòn tan, phối hợp với độ mềm mại của lớp bánh bên trong rất kích thích vị giác, tôm vẫn dính một cái chân ngắn một milimet, chín trên mười điểm.

Bị một tràng chữ nghĩa đập choáng, Trần Mạn Dao đến nhưc đầu thờ dài:

- Thôi bỏ đi, coi như tôi chưa hỏi.

Thấy cô không vui, Lâm Phá Thần gấp cho cô một miếng bánh bao trong nồi lẩu.

Được gấp bánh bao, Trần Mạn Dao hơi giật mình, nói thật từ lúc Lâm Phá Thần sắp xếp nồi lẩu cô đã ngờ ngợ bởi bình thường lẩu chua cay không có bánh bao, cô còn tưởng hẳn thích mới cho bánh bao vào nhưng bây giờ hình như không phải, hẳn biết cô thích ăn bánh bao kèm lẩu chua cay hả?

Tuy nói loại bánh bao này không phải bánh bao nhân thịt bình thường nhưng rất ít người ăn bánh bao với lẩu đó nha.

Lâm Phá Thần đánh cho cô một ánh mắt khó hiểu:

- Cô không thích hả?

Trần Mạn Dao lắc đầu giải thích:

- Không, chỉ là đang thắc mắc vì sao anh biết tôi thích ăn kiểu này.

Lâm Phá Thần trưng ra bộ dáng “hóa ra là thế” nói:

- Ồ, tôi thường ăn như thế nên quen tay thôi.

Cô cũng “hóa ra là thế”, cô rất ghét bị người khác điều tra tường tận nhưng lần này cô không nghĩ rằng hẳn điều tra cô, bởi mỗi lần ăn lẩu chua cay đều là cô tự nấu ăn ở nhà chứ chưa ra ngoài ăn bao giờ, khả năng tra ra không lớn.

Có lẽ là cùng chung sở thích đi.

Lấy đũa đâm bánh bao cho khỏi bị xịt nước lẩu ngấm bên trong, cô cắn xuống một miếng đầy sáng khoái, vị ngọt của bánh bao lẫn với hương vị chua cay vẫn ngon như ngày nào a.

Lúc này Trần Mạn Dao không để ý đến sâu trong ánh mắt của Lâm Phá Thần đang nhìn cô bằng cảm xúc hoài niệm, đã bao lâu rồi hắn mới nhìn thấy cô tận hưởng như thế?

Hắn không dám nghĩ nữa, hắn sợ sẽ không kiềm được cảm xúc ôm chăm lấy cô.

Bữa tối kết thúc vào lúc chín giờ rưỡi, dọn dẹp một lúc nữa là gần mười giờ, cô hỏi hắn:

- Chỗ anh ở có xa đây không?

Lâm Phá Thần thành thật đáp:

- Khoảng bốn tiếng lái xe.

Thuận miệng hỏi một câu, không ngờ lại tự đào hố chính mình, bốn tiếng lái xe rất là xa nha, nói cô không lo lắng là không thể nào, nếu hắn có chuyện bất trắc cô sẽ tự trách cả đời.

Bất quá không thể để hắn ngủ ở đây được, cô đưa ra lời khuyên:

- Gần đây có mấy khách sạn không tệ, tôi đăng kí cho anh một phòng nghỉ qua đêm nhé.

Nghe vậy Lâm Phá Thần hơi trầm mặc, nhưng vẫn gật đầu:

- Ừ.

Nói chuyện vài câu nữa, phòng khách sạn cũng đặt xong cách khu Ngưu Xá chỉ nửa tiếng lái xe, cô tiễn hắn xuống dưới lầu vẫy tay bái bai:

- Anh lái xe cẩn thận.

Lâm Phá Thần lại gật đầu, vừa quay lưng bước đi mấy bước chưa kịp vào xe thì...

- Đùng đoàng.... rào rào rào....

Một cơn mưa nặng hạt khó hiểu ập đến, Lâm Phá Thần không có gì che ướt như chuột lột chui vào xe, để máy.

Xe chưa kịp lăn bánh, cửa xe đã bị Trần Mạn Dao đập ầm ầm gọi lại:

- Thôi, ba mươi phút anh sẽ cảm mát, vào phòng tôi tắm trước, nếu trời mưa sớm tạnh lại đi.

Lâm Phá Thần chỉ chờ một lời mời này, gần như không chút do dự hắn tắt máy xuống xe, thậm chí hắn còn cố tình không lấy cái gì ra che để chính mình ướt nhiều thêm một chút, tốt nhất cảm luôn cũng được, như thế hắn sẽ được ở bên cạnh cô nhiều hơn.

Hắn chưa bao giờ thần tượng ông trời, nhưng lần này hắn đang thầm cảm ơn ông trời đã giúp hắn ban xuống một trận mưa bất ngờ, không, nói đúng hơn hắn cảm ơn ông trời đã để hắn gặp lại cô sau mười năm xa cách, đây là cái người đời hay gọi là số phận sao?

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Ngủ Chung?

Hai người đều bị mưa làm ướt, Trần Mạn Dao là chủ nhà được quyền ưu tiên tắm trước.

Vừa tắm cô vừa nghĩ ngợi lung tung:

- Dự báo thời tiết ngu ngốc, cơn mưa tầm tã thế này cũng không đoán trúng. Trời sớm tạnh mưa có lẽ không khả thi, mà tắm xong liền trực khách để hắn lái xe trong trời mưa thế này cũng không ổn dễ gây tai nạn a. Phải làm sao bây giờ, chẳng lẽ thật sự phải cho hắn ở qua đêm?

- Nhưng hắn không có đồ thay, mình cũng chẳng có y phục nam giới, lát nữa hắn tắm xong lấy cái gì cho hắn mặc đây? Cô nam quả nữ ở chung phòng qua đêm còn chưa tính, không có đồ mặc mới là trọng điểm a. Đáng ghét, tất cả đều tại cơn mưa quái rối này.

Trong lòng vạn mối tơ vò, nhưng cô không tắm quá lâu, lúc này cô chỉ ướt một chút còn Lâm Phá Thần là toàn thân ướt sũng, trước mắt cứ ra cho hắn tắm rồi tính sau, cùng lắm để hắn quần mấy lớp khăn bông ngủ ở phòng khách là được a.

- Tôi lướt anh, mau tắm đi kẻo cảm lạnh.

Ra khỏi phòng tắm hồ một câu, lúc này cô đã mặc y phục chỉnh tề, hai tay cầm khăn xoa xoa mái tóc dài óng mượt, hơi nước nóng quanh quẩn khiến cô hấp dẫn tuyệt trần, người ta nói bất kể là phụ nữ hay đàn ông lúc vừa tắm xong là lúc kêu gọi nhất quả không sai.

Hắn nhìn cô đầy mê mẩn, đây không phải hắn nổi lên ý đồ xấu với cô mà là bản năng của đàn ông, nếu cô là người khác có lẽ hắn sẽ không thất thố đến mức này nhưng cô là cô gái hắn yêu nhất, nhìn thấy vẻ đẹp hóp hờn của cô không chấn động mới là lạ.

Trần Mạn Dao cảm nhận được ánh mắt đầy dị trạng của Lâm Phá Thần, cô hơi lùi lại thủ thế trừng mắt nói:

- Nhìn cái gì đó, có tin tôi đuổi anh ra ngoài không?

Lâm Phá Thần cúi đầu nhận sai:

- Xin lỗi.

Còn may cô không thấy trong mắt hắn có chút dục vọng nào, cô hừ hừ:

- Tắm đi, còn dám như thế một lần nữa tôi liền tuyệt giao với anh.

Hai từ “tuyệt giao” đánh thẳng vào nội tâm Lâm Phá Thần khiến hắn khẽ run lên, đối với cô “tuyệt giao” chỉ là đoạn tuyệt quan hệ không muốn gặp nữa nhưng với hắn chẳng khác nào tuyên án tử hình, hắn thà tự đâm một nhát dao vào tim cũng không muốn bị cô tuyệt giao.

Một cái khẽ run này không thoát khỏi ánh mắt Trần Mạn Dao, cô cho rằng hắn bị cảm liên tiến tới kéo hắn đứng dậy thúc giục:

- Nhanh tắm.

Thấy cô quan tâm mình như vậy, hắn khẽ cười ngoan ngoãn chui vào phòng tắm mở nước nóng ra tắm gội toàn thân, chỗ này... tràn ngập mùi hương của cô.

Đợi hắn tắm một lúc, giọng nói của cô lại vọng vào:

- Chỗ tôi không có quần áo nam giới, anh quần tạm bốn cái khăn bông này đi. Tôi đã dọn sẵn chỗ ngủ cho anh ở phòng khách, đêm nay ủy khuất anh tạm ngủ ở đó. Còn nữa, không có sự cho phép của tôi không được đến gần phòng của tôi, nhớ không?

Lâm Phá Thần đáp trả ngắn gọn:

- Ừ.

Không có chuyện gì nữa, cô quay người về phòng ngủ khóa trái cửa, bày trí thêm mấy loại chuông báo đơn giản mới lên giường nằm để tránh gặp mặt hắn trong tình huống xấu hổ, cô chỉ muốn đêm nay qua nhanh thật nhanh thoát khỏi cái Đại Phiền Toái này.

Vốn dĩ cô muốn thức nguyên đêm hôm sau ngủ bù, nhưng cả ngày chơi bời không nghỉ nên hơi mệt, chỉ một lát cô đã ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

.....

Ba giờ sáng, Trần Mạn Dao lơ mơ tỉnh dậy, cô muốn đi vệ sinh.

Trong cơn mê ngủ, cô đạp hư hết mấy cái chuông báo mà không hề hay biết, sau khi giải quyết xong cô theo đường cũ băng qua phòng khách, cảm giác được một cỗ khí tức đầy quen thuộc dễ chịu cô không nghĩ được gì cả chui vào bốn lớp chăn, cái đầu nhỏ cọ cọ vào một khối ấm áp ngủ tiếp.

Lâm Phá Thần không ngủ được, này giờ hắn chỉ nhắm mắt dưỡng thần ngay lập tức phát hiện có động tĩnh, chỉ là không đợi hắn phản ứng trong lòng hắn đã nhiều hơn một khối ôn hương nhuyễn ngọc, cơ thể cô mềm mại dán sát vào người hắn, từng hơi thở nóng của cô phả vào ngực hắn.

Hạnh phúc đến quá đột nhiên, trái tim hắn đập thình thịch, lửa nóng như núi lửa phun trào, cái dục vọng muốn chiếm hữu cô hiện lên, nhưng nghĩ đến sự thống khổ của hai từ “tuyệt giao” đem đến hắn đành phải kiềm chế bản thân nhẹ nhàng đứng dậy nhường chỗ ngủ cho cô.

- Ừ... ngoan, đừng động..

Gối ôm bị mất, cô hơi nhăn mày nói mớ, hai tay còn chủ động kéo Lâm Phá Thần trở lại.

Lâm Phá Thần không nở để cô tỉnh giấc, mà hắn cũng quyến luyến cảm giác này nằm trở về chỗ cũ nhìn cô ngủ, hình bóng cô gái bé nhỏ trong đầu dần dần trùng điệp lên người con gái trước mắt này.

Năm đó, cô vẫn còn nhỏ nhưng đầu óc không nhỏ chút nào cùng hắn ở một chỗ, hai người chưa từng làm gì vượt quá ranh giới nhưng đã có mấy lần cô chui vào người hắn ngủ đầy hương thụ, cô nói lớn lên không phải hắn sẽ không gả, bây giờ chẳng phải cô lớn rồi sao?

Liệu cô còn nhớ những lời đó không? Cô có chịu gả cho hắn không?

Không quan trọng, bây giờ em ở bên anh là đủ rồi.

Thế là cô thì ngủ ngon lành, hấn thì phải kiềm chế muốn chết qua một đêm.

- Aaaaaaaaaa.....

Sáu giờ ba mươi sáng, tiếng hét chói tai của Trần Mạn Dao vang khắp cả dãy trọ.

Vừa ngủ dậy trước mắt cô là cái gì? Đương nhiên là phần ngực trần trụi của Lâm Phá Thần, cô bật người dậy đẩy phần nộ cùng ngượng ngùng lấp bắp nói:

- Anh... anh...

Phản ứng của cô quá dữ dội, bốn cái khăn bông bay ra càn lộ rõ cơ thể của Lâm Phá Thần khiến cô muốn nói gì đó lại không nói được nữa, hấn... có quá nhiều vết sẹo kinh khủng trên người, vết sủng có vết dao cũng có, thậm chí có vài vết cô không nhìn ra được là do cái gì gây nên.

Hấn đã phải trải qua cái gì mới có nhiều loại sẹo như vậy? Hấn không phải là doanh nhân sao?

Lâm Phá Thần không để ý ánh mắt của nghi hoặc cô bắt lấy một cái khăn bông che đi thản nhiên nói:

- Tôi không làm gì cả, tôi qua cô tự chui vào.

Trần Mạn Dao kiểm tra cơ thể một chút, quả thật không có dấu hiệu bị “làm” nhưng ôm hấn ngủ a, cô vậy mà lại ôm một người đàn ông không mảnh vải che thân ngủ suốt một đêm, mặt mũi của cô vứt cho chó ăn hết rồi a, hu hu.

Cô tức tối chết vẫn:

- Sao lúc đó anh không gọi tôi dậy.

Lâm Phá Thần toàn thân tràn đầy chính khí hạo nhiên nói:

- Tôi đã chủ động rời đi, là cô kéo tôi lại, cô quên rồi?

Ách, tuy lúc đó cô mơ mơ màng màng nhưng vẫn biết một hai, đêm qua hình như cô có kéo một cái gì đó lại thật, nếu biết cái gì đó là Đại Phiền Toái có cho cô tiền cô cũng không dám kéo đâu, đây là vấn đề liên quan tới danh dự a, giờ này chắc hấn đang nghĩ mình là đại sắc lang.

Không đúng, hấn rõ ràng đã đổi sang vấn đề khác, nếu muốn hấn có thể gọi mình dậy a, tên này nhất định là cố ý muốn chiếm tiện nghi của mình.

Không đợi cô nói ra suy nghĩ, Lâm Phá Thần đã nhanh hơn chặn đầu:

- Cô chiếm tiện nghi của tôi mới đúng, tôi không hề ôm cô một giây nào.

Đáng ghét, tên này nói chuyện ngọt không tốt nhưng nói chuyện lí lẽ rất tron tru cô không phản bác được, ngẫm lại một đêm qua đúng là đêm cô ngủ ngon nhất trong ba năm gần đây, cũng là đêm duy nhất mà cô không bị cái chết của cha mẹ ảnh hưởng tâm tình, tiện nghi là cô chiếm đấy.

Hấn ảnh hưởng đến cô nhiều như vậy ư? Đổi lại là người khác cô sẽ "giết người diệt khẩu" bảo vệ danh dự hay chỉ đầu võ mồm như làm với hấn?

Cô không biết nữa, cô chỉ biết bây giờ vừa tức vừa xấu hổ, cô hằm hừ trực khách:

- Trời tạnh mưa rồi, anh về đi.

Lâm Phá Thần lần này không lảng nhảng nữa lấy quần áo đi vào phòng tắm thay đồ, hấn biết bây giờ trong đầu cô rất loạn, nói nhiều sẽ dễ rạn nứt mối quan hệ.

Xong xuôi, Lâm Phá Thần đi ra khỏi phòng chân thành nói:

- Cảm ơn.

Sau đó hấn lên xe chạy về tập đoàn, ngồi trên xe hấn cứ mỉm cười mãi.

Lâm Phá Thần đi rồi, Trần Mạn Dao bỗng thấy hơi mất mát, rất khó chịu.

- Thôi bỏ đi, thù cha mẹ chưa báo làm gì có thời gian nghĩ đến chuyện yêu đương, từ nay về sau tôi với anh không ai nợ ai.

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Mua Thành Công

Một buổi tối nào đó, tại căn phòng chủ tịch tập đoàn Cao thị.

Cao thiếu vò đầu bứt tóc ngồi trước bàn máy tính điên cuồng đập phá chữ thề:

- Con mẹ nó, lão già ngu ngốc, ngày thường huênh hoang tự đắc với cái công ty tỷ đô mà bây giờ một xu tiền mặt cũng không có, ngay cả tài khoản bí mật cũng bị đóng băng sạch sẽ, chỗ chết.

Thật, tập đoàn Cao thị có tổng tài sản lên tới một tỷ đô, nhưng giá trị của một công ty hầu hết được tổng kết trên các loại tài sản vô hình như cổ phiếu chứ không phải tiền mặt, hơn nữa tiền của công ty không phải hoàn toàn thuộc về Cao Tạ Phóng mà còn có rất nhiều cổ đông khác.

Ác nghiệt ở chỗ, khi giá cổ phiếu mới sụt giảm tất cả các cổ đông của Cao thị đều ý tưởng lớn gặp nhau cùng lúc thu hồi vốn, toàn bộ tiền mặt của Cao thị chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã không cánh mà bay, các tài sản cá nhân bị tịch thu khấu trừ khoản lỗ, Cao thiếu chậm chân hơn một bước không lấy được gì trở thành một tên ăn mày.

Không, nói đúng hơn qua mấy canh giờ nữa khi Cao thị từ bờ vực phá sản bước đến phá sản hẳn mới chân chính trở thành một tên ăn mày.

- Cộc... cộc... cộc...

Mấy tiếng gõ cửa đột ngột vang lên khiến Cao thiếu hơi giật mình, giờ này ở đây làm gì có ai a, nhân viên đã bỏ việc hết rồi còn đâu? Là ăn trộm? Hay kẻ thù đến tìm mình tính sổ?

Không cho Cao thiếu thời gian suy nghĩ nhiều, người bên ngoài chỉ gõ cửa cho có lệ đã hiên ngang bước vào, hẳn là một thanh niên trẻ hơn Cao thiếu một chút khoảng chừng hai mươi lăm tuổi, mái tóc thời thượng chỉnh chu, toàn thân mặc vest đen, trên mặt đeo một cái kiếng mát đen, bên tay có vác một cái vali đen.

Cái tạo hình này... không thể không nói rất giống mafia dọa Cao thiếu sợ vỡ mật, nhưng hẳn không phải mafia.

Hắn, là tiểu Hải nhân viên của Trần Mạn Đạo, tên đầy đủ là Đường Hải.

Đường Hải đặt vali lên bàn cái rầm rồi thông dong tháo kiếng mát ra nói:

- Ở đây là một trăm năm mươi nghìn đô, không biết anh có hứng thú bàn chuyện làm ăn không?

Một trăm năm mươi nghìn đô trước đây đối với Cao thiếu căn bản không là cái gì, nhưng hôm nay con số này lại làm cho tim Cao thiếu đập mạnh, về mặt cơ bản hẳn đã chuẩn bị sẵn tâm lý trở thành ăn mày rồi tự nhiên có một số tiền đập vào đầu không ham sao được.

Lâm Phá Thần khai đao, ai dám cản? Không thấy Cao Tạ Phóng vô duyên vô cớ mất tích sao?

Không ngờ thật có kẻ ngu dám cản, Cao thiếu không chút do dự nói luôn:

- Anh đưa giấy tờ ra đây, tôi kí hết.

Đường Hải cười cười lấy ra một tập văn kiện đầy tới trước mặt Cao thiếu:

- Nói chuyện với người thông minh rất sáng khoái.

- Roẹt...roẹt...

Giống như sợ Đường Hải đổi ý, Cao thiếu không thèm đọc đã vội vàng kí mấy cái văn kiện chuyển giao hết công ty cho Đường Hải rồi ôm vali chứa một trăm năm mươi nghìn đô chạy vào màn đêm trốn mất dạng. Có số tiền này ít nhất hẳn cũng sống được một quãng thời gian thoải mái.

Hoặc nếu biết tiêu xài như một người bình thường thì Cao thiếu hoàn toàn có thể sống một cuộc đời an nhàn tới cuối đời.

Về phần Đường Hải không để ý Cao thiếu làm gì, hắn lấy ra một cái laptop cỡ nhỏ loại siêu mỏng hoàn thành nốt vài khâu cuối cùng, toàn bộ số cổ phiếu của Cao thị không ai dám mua bị Đường Hải mua sạch, tập đoàn Cao thị đứng trước bờ vực phá sản đã nằm trong tay công ty Wing.

Đáng ngạc nhiên ở chỗ chỉ mới mua được một giây bên trên máy tính đã hiện ra tin nhắn [Quý công ty nhận được sự “hỗ trợ mạnh”, trái phiếu một trăm triệu đô được chuyển vào ngân quỹ, người gửi - Hiểu Thiên].

Trái phiếu được hiểu là một dạng cho vay, ở đây người gửi không ghi chú lãi suất hay bất kì điều kiện nào nên có thể hiểu là người đó đang đầu tư không lấy lời, thời hạn trả cũng không cần luôn, Đường Hải chỉ có thể dùng ba từ “quá bá khí” để miêu tả cái tên Hiểu Thiên này.

Bởi không phải ai cũng có tư cách bán cái trái phiếu bá đạo đến mức vô lý này, đã gọi trái phiếu doanh nghiệp thì bình thường phải do cả hai bên đồng ý cam kết với nhau a, dù trái phiếu không kèm điều kiện thì cũng là “nợ”, có ai thích đi “nợ” người khác đâu.

Lại qua thêm mấy giây, giá trị cổ phiếu tập đoàn Cao thị bỗng tăng trở về, tuy không đạt tới mức cao nhất trước đây nhưng so với những công ty bậc trung khác vẫn được coi là nổi bật, ít nhất vẫn có tư cách làm ăn trong giới siêu cấp thượng lưu, công ty Wing không cần đi từ dưới chót lên nữa rồi.

Mà giá cổ phiếu vừa ổn định ngay lập tức đã có mấy người chia nhau mua ba mươi phần trăm cổ phiếu tự do trở thành tân cổ đông của công ty, thậm chí còn chủ động gửi tin nhắn góp vốn, chỉ thiếu mỗi hợp mặt cổ đông là tiền sẽ gửi vào quỹ.

Đường Hải nhìn đám số liệu khó tin không ngừng hiện ra tặc lưỡi:

- Chắc chắn, chủ tịch quả nhiên lợi hại, chớp mắt đã thu tóm được công ty trăm triệu đô.

Nói như Đường Hải có hơi tự luyến, dù sao cái ngân quỹ trăm triệu đô đang trong tình trạng nợ, nhưng Đường Hải tin rất nhanh công ty sẽ trả hết món nợ đó a, đây là niềm tin vào sản phẩm của công ty và là niềm tin của một người làm kinh doanh, Đường Hải rất có thiên phú trong kinh doanh.

Tiếp đó, Đường Hải xâm nhập vào mạng lưới tập đoàn Cao thị thu thập thông tin, hẩn lọc ra những nhân viên có tiềm năng gọi trở về làm việc mới coi như hoàn thành xong nhiệm vụ thu mua Cao thị, bây giờ chỉ cần hợp ổn định công ty và chờ tung ra sản phẩm mới thôi.

Xong xuôi đâu vào đấy, Đường Hải hưng phấn nhắn tin đại công cáo thành cho Trần Mạn Dao rồi về nghỉ ngơi chuẩn bị lên kế hoạch cho cuộc họp với nhân viên và cuộc họp với cổ đông.

.....

Trước đó vài phút, Trần Mạn Dao nhận được một cuộc gọi từ dãy số quốc tế, người bên kia nói:

- Mạn Mạn, số tiền trăm triệu cậu muốn không đến nơi được rồi.

Nghe vậy Trần Mạn Dao hơi nhú mày hỏi:

- Sao thế? Chẳng lẽ công sức của tớ hồi ở Mỹ không đáng giá này? Hơn nữa tớ chỉ muốn mượn thôi mà.

Người bên kia trả lời:

- Ý tớ không phải như vậy, chẳng qua cái tài khoản công ty cậu muốn tớ gửi vào đã có người nhanh tay hơn tên là Hiểu Thiên đầu tư một trăm triệu, cùng lúc có hai nguồn gửi cùng một con số lớn nên bên tớ có trực trực phải làm thủ tục kiểm tra lại.

- Bất quá công ty đã có người đầu tư là thật nên tớ gọi để hỏi cậu có cần số tiền đó nữa không, nếu không cũng đỡ được một nhân tình a.

Trần Mạn Dao hơi suy tư một chút, mình có quen ai tên Hiểu Thiên đâu?

Chẳng lẽ là tên giả? Nói vậy Lâm Phá Thần sẽ là “ứng cử viên” sáng giá nhất cho cái tên Hiểu Thiên này, nhưng hẩn dùng tên giả nên có hỏi chưa chắc hẩn đã trả lời thật, đợi có dịp phải điều tra một phen, nếu là thật thì lại nợ hẩn nữa rồi, hic.

Trong lòng nghĩ thế, nhưng Trần Mạn Dao lại rất vui, ít nhất nợ Lâm Phá Thần dễ trả hơn nợ mấy tên cuồng nghiên cứu bên Mỹ kia nhiều, người ta có lòng thì cô mặt dày nhận lấy vậy, dẫu sao trong khoảng thời gian tới cô rất cần tiền để ổn định tập đoàn Cao thị sắp thu về được.

Cô nói:

- Số tiền đó tạm thời mình không cần nữa, cho mình gửi lời cảm ơn mấy người kia nhé.

Người bên kia cười khúc khích:

- Cậu quyết định đứng đắn đó, mấy tên kia mà có cơ hội chắc chắn sẽ vắt kiệt sức lao động của cậu cho xem. Mà cậu có tính về Mỹ không?

Trần Mạn Dao thờ dãi:

- Tớ chưa biết nữa, có lẽ có, cũng có lẽ không.

Biết Trần Mạn Dao có tâm sự, người bên kia không hỏi nữa.

- Thôi, cậu đừng nghĩ nhiều, có dịp tớ qua đó thăm cậu, tớ lại bị điều đi làm việc rồi, bye bye.

- Bye bye.

Cúp máy, Trần Mạn Dao tiếp tục thờ dãi, vốn định không liên quan tới anh nữa rồi, hết lần này tới lần khác anh lại khiến tôi không quyết tâm được, hu hu.

Kì thực, cô không phải không nghĩ tới dựa vào mối quan hệ làm ăn với Lâm Phá Thần để nhờ hắn điều tra chuyện xưa, dù sao mạng lưới quan hệ của người có danh hiệu đệ nhất thương giới chắc chắn sẽ rất rộng lớn, nhưng nghĩ đi nghĩ lại cô vẫn quyết định không làm thế.

Thứ nhất Lâm Phá Thần chưa hoàn toàn được xếp vào danh sách an toàn, trong những người có thể áp chế được thương nghiệp Bách Hợp thì Lâm Phá Thần là một người, Cao gia không phải ví dụ cụ thể nhất sao?

Thứ hai, nếu Lâm Phá Thần không liên quan cô càng không thể kéo hắn vào vùng bùn này, trực giác nói cho cô biết đằng sau chuyện cha mẹ cô tự vẫn là một âm mưu rất to lớn, hắn tốt với cô như thế cô làm sao nỡ để hắn rơi vào nguy hiểm được.

Tóm lại chuyện của mình vẫn nên tự mình giải quyết thì hơn.

- Ding...

- [Chủ tịch, nhiệm vụ hoàn thành.]

Trần Mạn Dao nhận được tin của tiểu Hải cũng hào hứng đáp lại:

- [Anh làm tốt lắm, sau này tôi sẽ thưởng.]

Sau đó, cô hơi do dự một chút vẫn nhấn cho Đại Phiền Toái tin nhắn đầu tiên tính từ sự cố ngủ chung.

- [Ngủ ngon.]

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Bấm Máy

Thoảng cái ngày bấm máy khởi quay bộ phim Nữ Sát Thủ phần đầu tiên đã tới, hôm nay Trần Mạn Dao không có cảnh quay nhưng vẫn rất sốt sắng đến tham gia cùng đoàn làm phim, cô vừa đến đã được đạo diễn Đoàn Thiệu cười mở chào hỏi:

- Tiểu Mạn, gặp cô thật khó a.

Tuy biết đây chỉ đơn thuần là Đoàn Thiệu vui tính nói đùa nhưng Trần Mạn Dao vẫn hơi ngại ngùng, ai đời có diễn viên nào nhận được kịch bản lại đến ngày bấm máy mới lần đầu tiên vác mặt tới gặp mọi người ở đoàn làm phim cơ chứ, đây là người ta còn tặng thêm đất diễn cho cô nữa nha.

Đương nhiên đây không phải cô và Vũ Thiên Thiên không hiểu quy tắc mà là ngoài mấy ngày đầu tiên ra cô không có nhiều thời gian rảnh, từ sau khi mua tập đoàn Cao thị vào tay cô luôn ở trong bóng tối âm thầm theo dõi kì biến chứ đâu phải cô ngồi chơi xơi nước đâu.

Dù sao khoảng thời gian công ty bước đầu thành lập là thời kì khó khăn nhất, cô không cho phép có biến cố nào xảy ra.

Mãi đến hai ngày trước mọi thứ mới bắt đầu đi đúng quỹ đạo của nó, quỹ thời gian của cô trở nên thoải mái hơn có thể cắt ra một phần phần cho diễn xuất.

Trần Mạn Dao cúi đầu nói:

- Thật xin lỗi đạo diễn, thời gian qua tôi bận xử lí việc cá nhân, từ nay sẽ không như thế nữa đâu.

Nếu là người khác Đoàn Thiệu sẽ trách móc một phen như là vai diễn này rất quan trọng cô lại không lên lịch tập dợt trước với bạn diễn hay không chịu đến hỏi ý kiến của chỉ đạo diễn xuất Cố Minh Lâm, nhưng ông rất tin tưởng vào khả năng của cô nên chỉ cười cười:

- Tôi hiểu mà, cô mới vào nghề phải giải quyết hết những mối bận tâm khác mới tập trung đóng phim được chứ. Thôi, cô qua kia làm quen với mọi người đi.

- Dạ đạo diễn.

Lễ phép chào hỏi Đoàn Thiệu xong xuôi, Trần Mạn Dao đi về khu vực nghỉ ngơi dành cho diễn viên nữ.

Từ phía xa nhìn lại, cô khá bất ngờ khi nhìn thấy hai người Lương Minh Nguyệt và Ứng Sam Sam đều có mặt, xem ra một tháng qua hai người này đã xin được một vai khác trong Nữ Sát Thủ rồi, không biết bọn họ có ý ngáng chân mình hay không đây.

Nghĩ tới cái gì cái đó liền đến, Lương Minh Nguyệt sớm đã nhìn Trần Mạn Dao không vừa mắt, lúc này còn thấy Đoàn Thiệu cười nói vui vẻ với Trần

Mạn Dao liền nổi con ghen tị nói vu vơ:

- Hừ, chỉ là một nữ phụ mà so với nữ chính xem ra còn có giá hơn, thật khiến người ta phải rửa mắt nhìn.

Lời của Lương Minh Nguyệt không hề che giấu âm lượng, những người khác đều quay ra nhìn Trần Mạn Dao, cả đám thầm khen “đẹp” nhưng không ai dám mở miệng nói ra, bởi nữ chính của bộ phim - Tô Tiểu Vy, tiểu công chúa đình đám trong làng giải trí đang ngồi ở đây.

Năm nay Tô Tiểu Vy mới mười chín tuổi, tính ra vào nghề mới hơn một năm đã đảm nhiệm được một vai nữ chính, vai này là vai nữ chính thứ hai, không thể không nói Tô Tiểu Vy rất xuất sắc, từ ngoại hình đến khả năng diễn xuất đều không chê vào đâu được.

Bất quá do thành công ở độ tuổi rất trẻ nên Tô Tiểu Vy có chút kiêu ngạo, cô quét mắt nhìn Trần Mạn Dao từ đầu đến chân không có nổi một món hàng hiệu hơi cong môi lên nói:

- Ô, tôi cứ tưởng bảo bối mà đạo diễn nhắc tới phải là người tài sắc vô song thế nào, hóa ra cũng chỉ đến thế thôi.

Một vài người phụ họa theo:

- Cô ta có đẹp cũng sao bằng Tiểu Vy nhà chúng ta được, lúc Tiểu Vy bắt đầu nổi tiếng không biết cô ta còn đang ở xó xỉnh nào nữa kìa.

- Phải đó, mọi người nhìn bộ dáng quê mùa kia xem, thật mất mặt đoàn làm phim Hứa Nghiệp a.

- Nghe nói vai diễn kia rất khó, không biết cô ta làm cách nào lấy được a. Chẳng lẽ...

Đúng lúc này, Vũ Thiên Thiên từ trong phòng đạo cụ bước ra giải vây cho Trần Mạn Dao:

- Tiểu Mạn, em đừng để ý đến bọn họ, vạ sự khởi đầu nan, rất ít người thành công ngay từ đầu.

Không hổ là người từng làm trong ngành phóng viên, lời nói của Vũ Thiên Thiên vừa mang tính chất bảo vệ vừa mang ý tứ khen ngợi Tô Tiểu Vy là người tài giỏi làm dịu bầu không khí xuống, chỉ không biết lời đó mang bao nhiêu phần sự thật.

Trần Mạn Dao cười cười:

- Dạ, em không sao đâu chị Thiên Thiên.

- Đi theo chị, chị giới thiệu cho em vài người.

- Dạ.

Thấy Trần Mạn Dao phong khinh vân đạm như thế xem tất cả đều là không khí, nhiều người bức bối nói:

- Hừ, cái vẻ thanh thuần giả tạo kia thật đáng ghét.

- Cô thì biết gì, phụ nữ càng như vậy đàn ông càng muốn nâng niu, không thấy thái độ của đạo diễn với cô ta sao, rõ ràng là có một chân mà.

Có đề cập tới đạo diễn, Tô Tiểu Vy hơi nhú mày:

- Đủ rồi, đừng bàn tán lung tung nữa, Đoàn đạo diễn không phải người như thế, nếu đạo diễn nghe được sẽ không hay đâu.

- Phải phải, Tiểu Vy nói phải.

- Mọi người điều chỉnh trạng thái đi, sắp phải diễn rồi đó.

.....

Ở phòng trang điểm, Vũ Thiên Thiên tìm một góc yên tĩnh giới thiệu sơ lược về những người Trần Mạn Dao sẽ phải diễn chung cho cô dễ ứng phó, nhưng chủ yếu vẫn là nhắc nhở cô về Tô Tiểu Vy tránh gây xung đột không đáng có.

- Nếu không có gì bất ngờ xảy ra ngày mai em sẽ diễn cảnh lần đầu tiếp xúc với Đàm Liên Hương (nữ chính), cảnh này tuy không có gì đặc sắc nhưng em sẽ bị Đàm Liên Hương “vô tình” đổ cả phê lên người, lúc đó em chú ý một chút nhé.

Trần Mạn Dao hiểu rõ “chú ý” ở đây là “coi chừng nước nóng”, có lẽ Tô Tiểu Vy lười ra tay với cô nhưng thế sự khó lường, không nói đâu xa cô đã bị một con rắn độc ngấm vào rồi.

- Dạ, em nhớ rồi.

Lại nói thêm mấy vấn đề nữa, Vũ Thiên Thiên nhìn đồng hồ đã đến giờ quay liền kéo Trần Mạn Dao đi ra ngoài, từ mấy người phía trên cô đã biết khả năng của Tiểu Mạn không tồi nhưng trăm nghe không bằng một thấy a, cô muốn tận mắt chứng kiến các phản ứng của Tiểu Mạn.

Cảnh quay đầu tiên, Đàm Liên Hương vẫn là một cô học sinh cấp ba mười sáu tuổi ngây thơ hồn nhiên, trường học cấp ba vốn là chốn thiên đường của cuộc đời học sinh nhưng vào một ngày không may trường học của cô bị một bọn khủng bố tấn công.

May mắn lúc đó lớp của Đàm Liên Hương đang có tiết thể chất nên trốn được trong phòng thể chất, nhưng mấy cô bé mười sáu tuổi biết trường học bị khủng bố thì có trốn cũng sẽ hoảng loạn, nhiều người khóc bù lu bù loa, tình huống rất loạn.

Đàm Liên Hương thở vào một hơi thật sâu đứng dậy trấn an người khác:

- Mọi người đừng sợ, theo mình được biết thông thường bọn khủng bố nhắm vào trường học không phải để thỏa mãn thú vui giết người mà là để tìm con tin sẽ rời đi ngay, chúng ta trốn ở đây thì khả năng bị bọn chúng chọn sẽ rất nhỏ. Còn nếu bị chúng bắt được chỉ cần đừng phản kháng thái quá sẽ an toàn.

Tô Tiểu Vy lúc nói câu này thần thái rất tốt, ánh mắt đầy kiên nghị nhưng sâu bên trong ẩn chứa một vẻ bất an, giọng nói cũng có chút run run chứng tỏ trong lòng không hoàn toàn bình tĩnh như vẻ bề ngoài.

Đột nhiên...

- Âm, âm, âm...

Cánh cửa phòng thể chất mở ra, hai người đàn ông lực lưỡng bật mặt cầm súng máy hùng hổ lao vào nhìn ngó xung quanh, một kẻ thấy Đàm Liên Hương đứng trước mặt những người khác đẩy hiên ngang liền cười phá lên thích thú:

- Chắc chắn, không ngờ ở cái trường này cũng có cô bé gan dạ, ta thích. Cô bé, lại đây, nếu không anh sẽ bắn sạch bạn bè của cô bé đó.

Lúc hoạn nạn gặp chân tình, hoặc... vạch mặt, mấy người bạn của Đàm Liên Hương nghe sẽ bị bắn la ó lên:

- Liên Hương, cậu mau đi đi.

- Liên Hương, cứu chúng mình đi.

- Liên Hương, đừng liên lụy chúng mình.

Mặc dù Đàm Liên Hương biết mình không có lựa chọn khác nhưng ngay vào giờ phút sinh tử lại không ai đứng dậy bảo vệ mình vẫn cảm thấy mất mát, cô chậm chạp nhấc lên đôi chân nhỏ bé đang run rẩy bước đến gần người đàn ông bật mặt.

Trong đôi mắt của cô đã nhiều hơn một tầng nước mắt rất đáng thương, nhưng cô vẫn cố gắng không bật khóc, bởi cô biết khóc chỉ làm cho mấy tên kia khoái trá hơn thôi chứ không giải quyết được vấn đề gì.

Người đàn ông bật mặt hít một hơi đầy hương thơm nữ tính của Đàm Liên Hương tặc lưỡi cảm thán:

- Chắc chắn, cô bé thật thơm, anh không nhịn nổi nữa rồi nè.

Người đàn ông bật mặt thứ hai hơi bực mình nói:

- Mày thôi đi, mau áp giải con bé lên xe làm con tin, đừng để lỡ việc, cảnh sát bắt được thì tù một gông đấy.

- Aizz, tao biết rồi. Cô bé, lát nữa anh với em sẽ tâm sự sau, hắc hắc.

Sau đó người đàn ông bật mặt vác luôn Đàm Liên Hương thần thờ vô lực phản kháng lên vai như ôm một bao gạo đi ra ngoài nhốt cô lên một cái xe bọc thép, trên xe ngoài cô ra còn có thêm mấy bạn nữ sinh khác cùng chung cảnh ngộ bị bắt làm con tin.

- Cắt.

Đoàn Thiệu vỗ tay khen ngợi:

- Tốt, diễn tốt lắm, một lần đã qua, không hổ là tiểu công chúa của chúng ta.

Vừa rồi Tô Tiểu Vy bị đàn ông ôm lên vai có hơi bất mãn, nhưng nghe khen một cái cô liền dịu xuống mỉm cười nói ra:

- Đạo diễn quá khen, những người khác cũng không kém mà.

Có lẽ cảm giác được Tô Tiểu Vy bất mãn, người đàn ông đóng vai kẻ bật mặt số một hạ thấp giọng nói:

- Xin lỗi, tôi không làm cô đau chứ?

Có câu nói đánh kẻ chạy đi không ai đánh kẻ chạy lại, Tô Tiểu Vy độ lượng nói:

- Không có gì, chúng ta đều là diễn viên cả.

Người đàn ông đóng vai kẻ bịt mặt số một thờ phào:

- Tôi sao dám so sánh với cô Tiểu Vy chứ, tôi vào nghề mấy năm rồi vẫn chỉ đóng những vai nhỏ lẻ thế này, hy vọng cô Tiểu Vy đừng ghét bỏ tôi là tôi vui lắm rồi.

Tô Tiểu Vy lần nữa độ lượng đáp:

- Anh đừng khách sáo. Thôi, tôi nghỉ ngơi chút đây, chào anh.

Một bên khác, Vũ Thiển Thiển hỏi Trần Mạn Dao:

- Em thấy Tiểu Vy diễn thế nào?

Trần Mạn Dao ra dáng chuyên môn phân tích:

- Tất cả đều ổn, ngoại trừ ánh mắt cuối cùng lúc lên xe cần bỏ bớt vẻ trấn định đi, thay vào đó nên toát ra vẻ tuyệt vọng như thể thế giới đã sụp đổ nhiều hơn, lúc này Đàm Liên Hương vẫn chưa phải sát thủ, cô ấy chỉ là một nữ sinh bình thường biết sợ cái chết.

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Cái Đuôi

Đối với một diễn viên giỏi thì sự tự nhiên trong diễn xuất là rất quan trọng, cho nên mỗi người có thể diễn nhân vật của mình theo một ý khác nhau không nhất thiết phải rập khuôn theo sự hướng dẫn của người chỉ đạo, cũng có nghĩa là lời nhận xét của Trần Mạn Dao không mang theo hàm nghĩa chê bai Tô Tiểu Vy.

Đó chỉ đơn giản là cái nhìn của Trần Mạn Dao về Đàm Liên Hương khác với Tô Tiểu Vy thôi.

Nhưng những lời nhận xét đó rơi vào tai một số người lại không cho là như thế, nhất là mấy cô gái “quần chúng” ghen tị với vai diễn của Trần Mạn Dao chớp lấy thời cơ dè bêu ngay:

- Hừ, một kẻ mới vào nghề cũng dám nhận xét Tiểu Vy này nọ? Không biết xấu hổ.

- Chứ còn gì nữa, một người có tố chất sát thủ sao lại phải lộ ra ánh mắt tuyệt vọng, căn bản là nói bừa lấy tiếng a.

- Tiểu Vy diễn Đàm Liên Hương chuẩn mực như thế đã không ai có thể vượt qua rồi, đừng có ra vẻ ta đây hiểu biết nữa, kéo mặt mũi mất hết đấy.

Bên cạnh những “người thiếu hiểu biết” vẫn có vài người ánh mắt tinh tường như Đoàn Thiệu hay Cố Minh Lâm rất thương thức cái nhìn của Trần Mạn Dao về nhân vật Đàm Liên Hương, dù sao “tố chất sát thủ” đã được bộc lộ ở phân cảnh “bình tĩnh trấn an” rồi, đoạn sau tỏ ra tuyệt vọng thể lương sẽ đem tới hiệu quả cao hơn.

Một cái là nữ sinh thuần khiết, một cái là sát thủ máu lạnh, hai yếu tố đối lập cùng tập trung trên một người, nếu tận dụng tốt nhất định sẽ lôi kéo được rất nhiều sự chú ý từ cả khán giả lẫn các nhà phê bình, khả năng đạt giải trong các sự kiện sẽ tăng lên.

Bất quá mỗi người một cách nghĩ không nên gượng ép, hơn nữa biết là một chuyện diễn được hay không là một chuyện khác, muốn trong nháy mắt chuyển đổi tâm tình nói dễ hơn làm, cuối cùng Đoàn Thiệu vẫn nhận định Tô Tiểu Vy diễn đạt chuẩn.

Nhưng hai người họ chỉ im lặng chứ không nói đỡ cho Trần Mạn Dao, bọn họ hiểu chuyện hơn nhiều biết nói ra sẽ chỉ tăng thêm phiền phức cho cô mà thôi.

Còn Vũ Thiển Thiển và Trần Mạn Dao lười để ý tới người khác nghĩ gì, nói thật đôi khi Trần Mạn Dao tự hỏi mấy cô gái này có phải ngu ngốc hay không, ngay cả cái đạo lý mọi người đều có thể là thầy của người khác cũng không hiểu, Tô Tiểu Vy còn chưa nói gì bọn họ lên tiếng để làm gì?

Suốt ngày đối chọi với cô thì bọn họ sẽ giành được vai tốt ư?

Không thể nào, thậm chí còn bị “ghi điểm xấu” trong mắt đạo diễn nữa kia.

Nhưng thói đời là thế, ghen tị sẽ làm người ta tụt giảm năng lực suy tính, Trần Mạn Dao lần nữa xem người khác thành không khí dỗi theo những cảnh kế tiếp.

Quay được vài cảnh đã hết một buổi sáng, buổi trưa mọi người được tự do nghỉ ngơi từ mười hai giờ đến một giờ rưỡi, Trần Mạn Dao và Vũ Thiển

Thiến kéo nhau ra ngoài ăn trưa, cả hai người đều không thích suốt ngày bị nói xấu hoài, ăn cũng không được ngon a.

Hai người không kén chọn đi vào một nhà hàng nhỏ tên Hồng Yến đặt một phòng riêng tư, xui xẻo ở chỗ hôm nay nhà hàng hơi đông khách, phòng riêng tư đã hết mất rồi.

Tuy nói hôm nay Trần Mạn Dao không có cảnh quay, nhưng ngày đầu tiên đã xin về sớm hay quá giờ nghỉ trưa mới quay lại sẽ hơi thất lễ nên cô không muốn tốn thời gian đi tìm nhà hàng khác, cô và Vũ Thiến Thiến chọn một bàn ở góc khá khuất của nhà hàng.

Gọi vài món ăn, Vũ Thiến Thiến nhìn Trần Mạn Dao bằng ánh mắt đầy lấp lánh như thể đang nhìn kho báu nói:

- Tiểu Mạn, em thật tài giỏi, cách nhìn của em về nhân vật rất có chiều sâu, có phải em đã học qua tâm lý học không?

Bị nhìn như thế Trần Mạn Dao có chút không quen, cô hơi ngượng ngừng đáp:

- Em chỉ biết chút chút để hỗ trợ cho diễn xuất thôi chứ không học quá nhiều.

Biết cô bé Tiểu Mạn da mặt khá mỏng, Vũ Thiến Thiến cười cười:

- Chắc, nếu trong giới giải trí ai cũng được như em thì tốt biết mấy, những người khác phần lớn chỉ biết dùng nhan sắc để leo lên không có ý chí phấn đấu nên mọi người mới coi khinh nghề diễn viên. À phải rồi, em có biết cái gã lần trước vì sao lại tấn công chúng ta không?

Câu hỏi này Vũ Thiến Thiến đã muốn hỏi từ lâu bởi cô điều tra được người đàn ông gây chuyện là Cao Tạ Phóng, trùng hợp là sau ngày hôm đó Cao Tạ Phóng bỗng nhiên mất tích, Cao thị thì bị người khác thu mua giá rẻ dẫn đến rất nhiều nghi vấn.

Nếu chuyện đó có liên quan tới Vân Tiểu Mạn thì thật đáng sợ, cô không hy vọng cái vẻ thuần khiết của cô bé trước mắt cô là giả tạo.

Trần Mạn Dao giả vờ không biết gì hết nói:

- Em cũng đang muốn biết lý do bị đánh nè.

Bị ánh mắt hệt hăng của Trần Mạn Dao thuyết phục, Vũ Thiến Thiến tin cô không biết gì chấm dứt chủ đề:

- Chắc gã đó uống say nhìn nhầm em thành người khác thôi. Em ăn đi, đồ ăn nguội bây giờ.

- Chị Thiến Thiến, Tiểu Mạn, trùng hợp quá, hai người cũng ăn ở đây sao?

Chưa kịp dùng bữa đã bị gọi đích danh, hai cô gái quay lại liền thấy người đến là người quen trong đoàn phim.

Tuy người nọ đeo kính mát che nửa khuôn mặt nhưng hai cô nhận ra ngay đó là Lạc Nghiêm, người đóng vai nam chính Tống Tử Thám - bạn thanh mai trúc mã của Đàm Liên Hương kiêm thám tử trẻ đại tài, người hết lòng điều tra tin tức về Đàm Liên Hương sau khi cô ấy gia nhập tổ chức sát thủ.

Lạc Nghiêm năm nay hai mươi tư tuổi, ngoại hình bắt mắt, con đường sự nghiệp tươi sáng vô cùng đã nổi tiếng từ ba năm trước, người như hắn rất hiếm khi vô duyên vô cớ đến cái quán ăn nho nhỏ này, chỉ cần là người có đầu óc sẽ hiểu ngay Lạc Nghiêm muốn tiếp cận bọn họ, quan trọng là tiếp cận ai và tiếp cận để làm gì thôi.

Bất quá biết thì biết Vũ Thiến Thiến và Trần Mạn Dao vẫn đứng dậy chào hỏi cho phải phép:

- Chào (cậu) tiền bối Lạc.

Lạc Nghiêm hòa nhã cười cười:

- Chúng ta coi như cũng có quen biết, tôi ngồi đây cùng ăn được không?

Ánh mắt của Lạc Nghiêm hơi lướt qua Trần Mạn Dao một chút.

Quả nhiên là tiếp cận Tiểu Mạn a, nhưng có câu nói đánh kẻ chạy đi không ai đánh người chạy lại, Vũ Thiến Thiến bất đắc dĩ gật đầu:

- Cậu ngồi đi.

Thế là bàn ăn bỗng nhiều hơn một người, Lạc Nghiêm có ăn học đảng hoàng biết giữ quy củ ngồi bên cạnh Vũ Thiến Thiến đối diện với Trần Mạn Dao, nói gì thì nói hai người mới gặp nhau lần đầu không nên quá suồng sã sẽ gây phản cảm.

Tuy vậy không khí trên bàn vẫn hơi trầm xuống lúng túng bởi hai cô gái không nói chuyện tự nhiên được nữa.

Lạc Nghiêm bắt chuyện trước:

- Tiểu Mạn, trước đây anh chưa từng thấy em trên màn ảnh, vai diễn trong phim Nữ Sát Thủ này là vai diễn đầu tiên của em hả?

Trần Mạn Dao không giấu diếm trả lời:

- Dạ.

-Ồ, anh không ngờ đấy, tác phong của em khá chuyên nghiệp, xem ra em rất có thiên phú của nghề diễn viên.

Đối với Lạc Nghiênnhư khen ngợi, Trần Mạn Dao không quan tâm lắm chỉ cười cười:

- Tiền bối Lạc quá khen.

Hai lần bị gọi “tiền bối”, Lạc Nghiênnhư hơi không vui, những cô gái khác được hân tiếp cận đã một câu anh Lạc hai câu anh Lạc rồi a, không, nói đúng hơn hẳn đã quen với cảnh những cô gái khác thường xuyên chủ động tiếp cận hẳn chứ đâu giống bây giờ hạ mình đi vào quán ăn nhỏ.

Nhưng cái gì càng mới lạ càng kích thích, Lạc Nghiênnhư không hổ là diễn viên nổi tiếng che giấu rất kỹ tâm tình không vui tươi cười nói:

- Tiền bối cái gì chứ, nếu em không chê cứ gọi anh Lạc là được rồi.

Vũ Thiển Thiển bỗng xen vào:

- Lạc Nghiênnhư, cậu đừng làm khó Tiểu Mạn chứ, Tiểu Mạn đã chịu đủ công kích từ người khác rồi.

Ý là, gọi cậu bằng danh xưng “anh Lạc” sẽ khiến người khác càng ghen hơn, cuộc sống trong đoàn phim của Tiểu Mạn sẽ khó khăn hơn.

Lạc Nghiênnhư thâm mắng “nể mặt cô lớn tuổi mới gọi một tiếng chị còn không biết điều giữ im lặng, ai mượn cô đóng góp ý kiến hả”, bất quá câu này đương nhiên không thể nói ra, hẳn vẫn rất phong độ nói:

- Chị Thiển Thiển yên tâm đi, nếu Tiểu Mạn không thích thì thôi, còn nếu em ấy muốn gọi thì tôi sẽ không để em ấy chịu thiệt thòi.

Lời nói rất hay, rất có tình cảm, có điều Trần Mạn Dao chẳng tin Lạc Nghiênnhư sẽ thật lòng với cô, người khác không nhìn ra Lạc Nghiênnhư diễn chứ cô nhìn ra đấy, có lẽ tên này không xấu nhưng cô mới không thềm tin cái gọi là “nhất kiến chung tình”.

Đến Lâm Phá Thần cô còn cho ra rìa, Lạc Nghiênnhư ngon hơn Lâm Phá Thần sao?

Cô trung ra vẻ mặt không hiểu ý của Lạc Nghiênnhư nói:

- Tiền bối Lạc vào nghề sớm hơn em tới mấy năm đương nhiên em phải gọi tiền bối là tiền bối rồi.

Một phát bị đập ba cái “tiền bối” vào tai, Lạc Nghiênnhư buồn bực không thôi, cô bé này là không hiểu hay cố tình không hiểu đây? Trong giới giải trí lại có người ngại được che chở sao?

Được lắm, cô càng như vậy tôi càng muốn chinh phục.

- Tiền bối thì tiền bối, cảm giác làm tiền bối dẫn dắt hậu bối cũng không tệ.

Lạc Nghiênnhư dính như keo, Trần Mạn Dao thâm thờ dài “không tránh được cái đuôi này rồi, thôi thì tới đâu hay tới đó vậy”.

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Quả Nhiên Là Bị Chơi Xấu

Hai người phụ nữ có thể ngồi ăn một bữa cơm mấy tiếng đồng hồ, nhưng có thêm một cái “nam tiền bối” xen vào nên bữa trưa chỉ mất khoảng nửa tiếng.

Xong xuôi đầu vào đấy, Lạc Nghiênnhư búng tay gọi tính tiền:

- Anh làm tiền bối, bữa này anh trả, được chứ?

Trần Mạn Dao nhún vai:

- Tùy tiền bối.

Bữa ăn hết sáu mươi đô, Lạc Nghiênnhư thanh toán xong boia luôn cho nhân viên phục vụ bốn mươi đô khỏi thối mồm cười:

- Anh làm tiền bối, để anh đưa em về trường quay, em đỡ phải bắt taxi.

Gặp qua tám đuôi, rất hiếm khi gặp được tám đuôi khó dứt như Lạc Nghiê, cô đã thẳng thắn tỏ thái độ “giả ngu không hiểu phong tình” rồi cái tên này còn mượn danh tiền bối để chơi? Trả tiền không nói còn muốn đưa cô về chung?

Da mặt quá dày a.

Tốt, muốn làm gì thì làm, tôi bỏ anh là được.

- Vậy làm phiền tiền bối rồi.

Xe của Lạc Nghiê là dòng Tesla Model S bản limited, giá trị không thấp rơi vào khoảng hai trăm nghìn đô, chiếc xe đỏ thẫm sáng bóng chạy ra từ gara nhà hàng khiến không ít người hâm mộ, tuy không phải siêu xe nhưng không phải ai cũng mua được đâu a.

Lạc Nghiê phong độ xuống xe mở cửa phụ:

- Chị Thiên Thiên, Tiểu Mạn, mời.

Đã đồng ý thì hai cô gái cũng không khách khí, hai người lên xe ngồi ở băng ghế sau.

Hơi bất ngờ một chút, Lạc Nghiê thấy phản ứng của Tiểu Mạn rất bình thường như thể cái xe của hắn không có gì đặc biệt cả, đây là cô không hiểu xe hay đã từng ngồi qua nhiều loại xe mắc tiền như thế?

Không có đáp án chính xác, Lạc Nghiê chỉ đoán cô không hiểu xe, một diễn viên mới vào nghề làm sao có cơ hội ngồi xe sang được a.

Trên xe Lạc Nghiê vẫn cố ý bắt chuyện, nhưng hai cô gái phía sau chỉ trả lời qua loa nên Lạc Nghiê biết điều không nói nữa tập trung lái xe, đạo lí ăn là phải ăn từng miếng không thể quá vô vậ, hắn vẫn hiểu.

Nhà hàng Hồng Yến cách trường quay không xa, lái xe mười phút là tới, tính toán vẫn còn gần ba mươi phút nữa mới hết giờ nghỉ trưa nhưng giờ này đoàn phim đã có mặt đông đủ, dù sao đồ ăn do đoàn phim cung cấp rất tốt, chỉ có vài người đi ra ngoài ăn riêng thôi.

Nhìn thấy Lạc Nghiê đích thân mở cửa cho Tiểu Mạn, ánh mắt không ít người lóe lên vẻ ghen tị, con nhỏ này ngoài xinh đẹp ra có gì tốt chứ, ban đạo diễn đối xử đặc cách thì thôi, vì cái gì mới ngày đầu con nhỏ này đã được Lạc Nghiê để ý rồi?

- Hồ ly tinh, chỉ giỏi câu dẫn đàn ông.

- Ghê tởm.

Nghe những lời rất chói tai, Lạc Nghiê quay người lại trừng mắt nói:

- Com có thể ăn lung tung, lời nói không thể nói bậy, các cô nói năng cho cẩn thận. Tôi là tiền bối mời hậu bối ăn một bữa com không được sao?

Hừ, các cô cũng là hậu bối vậy, sao từ trước tới giờ không thấy anh mời com?

Lời này đương nhiên không thể nói, mấy cô gái kia bị cảnh cáo chỉ biết cười gượng:

- Tiền bối Lạc nói phải, tiền bối mời hậu bối ăn com là chuyện nên làm.

Lạc Nghiê hài lòng cười nói với Trần Mạn Dao:

- Em thấy không, tiền bối nói được làm được, không mang cho em rắc rối.

Ặc, rắc rối là do anh mang lại, không phải anh khẳng khẳng bám theo tôi sẽ gặp rắc rối sao? Chưa kể những ngày sau đó mới là rắc rối a, đáng ghét.

Những lời này đương nhiên cũng không tiện nói thẳng, Trần Mạn Dao cố gắng nặn ra một nụ cười để nhìn nói:

- Tiền bối bản lĩnh. Sắp tới giờ diễn rồi, em cần chuẩn bị một chút, tiền bối đi thông thả.

Không có cảnh diễn chuẩn bị cái gì chứ? Lấy cớ cũng phải hợp lí cho nhau chút mặt mũi a.

Lạc Nghiê bị đuôi khéo cười gượng:

- Vậy anh cũng đi chuẩn bị, lát gặp em sau.

Cắt đuôi được Lạc Nghiê, Trần Mạn Dao day day trán đầy uể oải:

- Chị có ý kiến gì không?

Vũ Thiển Thiển cũng đầu đầu nói:

- Tuy chị không thích cái cảnh này nhưng Lạc Nghiêm chưa làm gì thái quá, anh ta lại là diễn viên nổi tiếng, đắc tội quá thì không tốt. Bất quá để chị thử nói chuyện với quản lí của anh ta xem, bên đó so với chúng ta càng không hy vọng scandal bùng nổ đâu.

Trần Mạn Dao gật gù đầu, đành vậy chứ biết làm sao giờ, vạn sự khởi đầu nan a.

Sau đó cô không có cảnh quay, đứng xem hết buổi chiều cô và Vũ Thiển Thiển xin về sớm mười phút bắt taxi về dãy nhà trọ do đoàn phim hỗ trợ đăng kí thuê giữm, hai người ở chung một phòng, dù sao trường quay cách khu Ngưu Xá rất xa không thể ngày nào cũng đi đi về về được, rất bất tiện.

Trong lúc Vũ Thiển Thiển đi tắm, điện thoại Trần Mạn Dao sáng lên.

- [Ngày đầu tiên tốt?]

Tin nhắn này, là của Đại Phiền Toái, thời gian gần đây Trần Mạn Dao không mấy mặn mà trong mối quan hệ với Lâm Phá Thần nhưng cũng không tuyệt giao, coi như là một người bạn qua tin nhắn, lúc rảnh rỗi hai người vẫn gửi cho đối phương một hai câu hỏi thăm.

Trần Mạn Dao đáp trả:

- [Coi như tốt đi.]

Vẫn như thường lệ, tin nhắn trả lời của Đại Phiền Toái đến nhanh cực kì.

- [Có ngày rảnh không? Tôi mời cô một bữa chúc mừng.]

Trần Mạn Dao nghĩ nghĩ, vai của cô tổng cộng chỉ xuất hiện hai mươi phút trên màn ảnh, số cảnh diễn không nhiều, lịch diễn rất thoải mái, một tuần chỉ bận ba ngày, đi ăn một bữa nhân tiện thăm dò cái tên “Hiệu Thiên” kia một phen cũng tốt a.

- [Thứ bảy tới đi.]

- [Ừ, bây giờ tối, Thiên Hương Dạ Đàm.]

.....

Ngày quay thứ hai, trong phòng trang điểm.

Vũ Thiển Thiển hết lời khen ngợi:

- Chắc chắn, nhìn em như biến thành người khác vậy, rất có khí chất của nhà nghiên cứu a.

Thật, đây là lần đầu tiên Vũ Thiển Thiển được diện kiến một Vân Tiểu Mạn trong bộ trang phục blu trắng, trang điểm vài đường thay đổi số tuổi thành hai mươi sáu hai mươi bảy liền phù hợp với tiêu chuẩn nhân vật Liễu Hạ - nhà nghiên cứu gen sinh học.

Trần Mạn Dao mỉm cười:

- Chị Thiển Thiển nói đùa, em đâu có giỏi vậy.

Vũ Thiển Thiển phản bác ngay:

- Không, chị nói thật, không phải ai khoác lên người bộ áo blu trắng đều đem tới cảm giác giống như em đâu, mặc blu trắng cũng có thể là bác sĩ hay được sĩ thì sao, nhưng nhìn qua là biết ngay em đóng vai một nhà nghiên cứu, chị cảm nhận được sự nghiêm túc và đam mê nghiên cứu từ em.

Đương nhiên rồi, xuất thân của cô là nhà nghiên cứu mà, nhưng cô không thể nói được a.

Trần Mạn Dao tỏ vẻ vui sướng nói:

- Hi hi, em không ngờ đó, xem ra mấy bộ phim khoa học em coi để học tập không uổng phí rồi.

Vũ Thiển Thiển tin tưởng Trần Mạn Dao, nhưng càng tin tưởng càng không có gì để nói, coi mấy bộ phim liền diễn được hoàn hảo? Thiển tài a.

Chuẩn bị xong xuôi, cảnh quay bắt đầu.

Cảnh đầu tiên Trần Mạn Dao diễn là cảnh lần đầu tiếp xúc với Đàm Liên Hương trong một quán cà phê, mốc thời gian trong phim là một tháng sau ngày trường học bị khủng bố, Đàm Liên Hương được cứu và được điều trị tâm lý đã trở về với cuộc sống bình thường.

Tuy hôm đó Đàm Liên Hương không bị xâm hại nhưng đối với một nữ sinh mười sáu tuổi thì kí ức bị bọn khủng bố bắt đi sẽ để lại dấu ấn rất sâu sắc khó vượt qua, chính bởi Đàm Liên Hương trong một tháng đã xóa được bóng ma đó mới bị Liễu Hạ chú ý tới.

Liễu Hạ cố ý đi ngang qua Đàm Liên Hương đang cầm một khay đồ ăn và cà phê mới mua, cô canh thời gian rất chuẩn đi vào điểm mù của Đàm Liên Hương, người bình thường chắc chắn không phản ứng né được.

- Bụp.... Phốc....

Đàm Liên Hương không thấy Liễu Hạ nhưng ngay khoảnh khắc va chạm vẫn kịp làm ra một động tác né tránh nhỏ đến ngay cả cô ta cũng không hiểu vì sao làm được, có điều Liễu Hạ với tư thái cố ý nên không tránh nổi, đồ ăn và cà phê đổ hết lên người Liễu Hạ, có vài giọt dính vào tay của Đàm Liên Hương.

- Xèo... xèo...

Quả nhiên, cà phê là cà phê nóng, nhưng Trần Mạn Dao chưa kịp la thì Tô Tiểu Vy đã nhảy cẫng lên:

- Nóng, nóng...

- Cắt.

Đoàn Thiệu không quan tâm nóng hay nguội vội vàng hét lên:

- Đội y tế đâu, mau ra xem

Không thể không nói tác phong của đoàn làm phim Hứa Nghiệp rất chuyên nghiệp, rất nhanh hai nạn nhân đã được sơ cứu, Tô Tiểu Vy chỉ bị phỏng nhẹ ở mức độ da còn Trần Mạn Dao sớm có đề phòng mặc thêm một lớp áo cách nhiệt nên không sao.

Nhận được kết luận này, Đoàn Thiệu quát ầm lên:

- Đội chuẩn bị đạo cụ làm ăn kiểu gì, không phải cà phê nguội sao, thế nào lại có cà phê nóng ở đây hả?

Một nam nhân viên mặt mày xanh lét lắp bắp khai báo:

- Đạo... đạo diễn, lúc đầu tôi đã thử rõ ràng là cà phê nguội, không hiểu vì sao lại thành cà phê nóng.

Đoàn Thiệu là người trong nghề lâu năm biết có người khác nửa đường giờ trò, nhưng ông ta không vạch trần sợ danh tiếng đoàn làm phim bị bêu xấu chỉ có thể oan ức nam nhân viên:

- Cậu đi lãnh tiền lương đi, sau này khỏi phải tới.

- Đạo... đạo diễn...

- Tôi nói đi, không nghe thấy sao?

Đoàn Thiệu rất quyết đoán không nghe nam nhân viên cầu xin, thế giới này là như vậy, tuy không đến mức tàn nhẫn kẻ mạnh trắng trợn quyết định sinh mạng kẻ yếu nhưng nói chung vẫn tuân theo quy tắc mạnh được yếu thua, nam nhân viên không có khả năng lật bàn dù anh ta không sai, bởi anh ta là kẻ yếu.

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Đe Dọa Hung Thủ

Nam nhân viên bị đuổi việc nhưng mọi chuyện vẫn chưa chấm dứt ở đây, Tô Tiểu Vy không phải kẻ ngu cũng nhìn ra được nam nhân viên chẳng qua là vật thể thân mà thôi.

Tô Tiểu Vy tức tối nói:

- Đạo diễn, tôi cần một lời giải thích hợp lý.

Đây không phải Tô Tiểu Vy hẹp hòi chuyện bé xé ra to mà là một diễn viên cực kì chú trọng khuôn mặt và cơ thể, lần này cô ta may mắn chỉ bị phỏng nhẹ không để lại dấu vết nhưng lần sau thì sao? Ai biết lần sau sẽ là chuyện gì xảy ra.

Kẻ làm việc xấu vẫn ẩn mình trong bóng tối, thử hỏi ai có thể an tâm diễn xuất?

Kì thực Đoàn Thiệu cũng rất đau đầu, đây không phải lần đầu tiên ông ta trải qua sự kiện diễn viên tranh đấu nhưng người bị thương lại là Tô Tiểu Vy

mới chết, ông ta biết Tô Tiểu Vy có hậu trường rất cứng không thể đắc tội được đành phải nói:

- Tiểu Vy, cô yên tâm, tôi sẽ điều tra rõ ràng.

Lời nói trấn an là thế, còn điều tra hay không chưa biết được a, Đoàn Thiệu ngay từ đầu đã có ý tứ dìm vụ này xuống rồi.

Một cô gái đóng vai nữ phụ sáu bông xen vào phá vỡ kế hoạch của Đoàn Thiệu:

- Đạo diễn, tôi thấy đâu cần điều tra nữa, sự thật bày ra quá rõ ràng rồi, Vân Tiểu Mạn nhất định có vấn đề. Vì cái gì cô ta bị đổ nhiều cả phê hơn lại không bị thương chút nào đâu? Đừng nói với tôi là cô ta luôn mặc một lớp áo bảo hộ nhé, có quỷ mới tin.

- Phải đó, đang yên đang lành mặc đồ bảo hộ cách nhiệt làm gì a, đây rõ ràng là đã biết trước mà.

- Vân Tiểu Mạn chắc chắn ganh tỵ với Tiểu Vy mới muốn hại Tiểu Vy, may mắn Tiểu Vy phước lớn mạng lớn tai qua nạn khỏi, nếu không cả đoàn chúng ta gặp rắc rối lớn rồi, không có Tiểu Vy thì Nữ Sát Thủ quay tiếp thế nào được nữa.

- Quả nhiên không thể nhìn mặt mà bắt hình dong, ngoài mặt thánh thiện bao nhiêu trong lòng độc ác bấy nhiêu.

Một người mở đầu công kích, những người khác cũng nhao nhao tỏ thái độ.

Đứng là từ bên ngoài nhìn vào Vân Tiểu Mạn rất có vấn đề, nhưng cô không phải người khả nghi nhất, có ai ngu đến nỗi làm việc xấu còn lạy ông tôi ở bụi này như thế bao giờ, mọi người đều biết đây đơn giản chỉ là một cách đổ tội mà thôi.

Bất quá có đôi khi sự thật không thắng được miệng thiên hạ, muốn không bị thiên hạ đổ oan phải dùng cái miệng để phản biện ngay lập tức.

Không cần Trần Mạn Dao lên tiếng, Vũ Thiên Thiên đã chứng tỏ năng lực của một người quản lý giỏi đứng ra nói:

- Các cô đừng ngậm máu phun người, không nói Tiểu Mạn không có thời gian đánh tráo ly cà phê thì việc Tiểu Mạn mặc đồ bảo hộ là do tôi đề xuất, tâm hại người không có nhưng tâm phòng người phải có, ai chẳng biết các cô không vừa mắt Tiểu Mạn.

- Tiểu Vy may mắn chẳng lẽ Tiểu Mạn không may mắn, sinh mạng của một người có phân sang nghèo không? Lui một bước mà nói nếu Tiểu Mạn cố ý thì Tiểu Vy chỉ bị phỏng nhẹ thôi sao, đôi lại là tôi đã làm thì phải làm đến cùng, dù sao cũng không tránh được hiểm nguy.

Không hổ là người từng làm trong ngành phóng viên, lời lẽ sắc bén vô cùng, Vũ Thiên Thiên lấy sức một người quát cả mấy người cũng không yếu thế chút nào, thậm chí khí thế còn nhìn hơn bởi đây thật không phải chuyện bọn họ làm, hai bên bốc lửa đấu mắt với nhau.

Giữa bầu không khí cực kì căng thẳng, Đoàn Thiệu bỗng lên tiếng:

- Các cô lớn tiếng như thế còn ra thể thống gì, chuyện này tạm thời kết thúc ở đây, mọi người điều chỉnh trạng thái chuẩn bị quay tiếp. Tiểu Vy, coi như nể mặt tôi dĩ hòa vi quý, tôi cam đoan sự việc này sẽ không diễn ra nữa, cô thấy có được không?

Lúc cần mềm có mềm, lúc cần cứng phải cứng, hai lần nói chuyện là hai ý đối lập nhau nhưng về tình về lý lại không miễn cưỡng chút nào, chỉ có thể nói Đoàn Thiệu rất có kinh nghiệm giải quyết những vấn đề thế này.

Đổi lại là người khác Tô Tiểu Vy có thể không cho mặt mũi nhưng Đoàn Thiệu trong giới giải trí rất có danh tiếng, Tô Tiểu Vy nói:

- Được rồi, đạo diễn đã nói thế nào thì cứ làm thế đó đi, tôi không truy cứu nữa.

Thế là, mọi chuyện coi như được lắng xuống, mỗi người một việc chuẩn bị quay lại cảnh vừa rồi.

Trong phòng phục trang, Vũ Thiên Thiên cẩn thận xem xét Trần Mạn Dao một vòng thờ phào:

- May là em không sao, thật không ngờ lại có kẻ độc ác đến như vậy một lúc muốn hại cả em lẫn Tiểu Vy, chị phải điều tra rõ ràng chuyện này mới được.

Trần Mạn Dao lắc đầu:

- Chị Thiên Thiên đừng làm vậy, oan oan tương báo bao giờ mới dứt, chúng ta cứ mặc kệ họ đi.

- Aizz, thế giới này không như em nghĩ đâu, chúng ta không tính toán bọn họ còn nghĩ chúng ta sợ càng lúc càng lấn tới, em phải nhớ rằng nhân từ với địch nhân là tàn nhẫn với bản thân. Mà thôi, em đã nói thế chị sẽ nhắm mắt cho qua, nhưng nếu có lần sau chị nhất định sẽ làm cho ra lẽ đấy.

Trần Mạn Dao gật gù tỏ vẻ tiếp thu, nhưng trong lòng thầm cười nhạo.

Nhân từ? Không có cửa đâu, chẳng qua cô không muốn làm âm lên ảnh hưởng tới việc tra hỏi tin tức thôi, mục đích cô tham gia vào làng giải trí là để tìm bằng chứng giải oan cho cha mẹ, không phải nổi tiếng.

Sau khi thay đổi phục trang mới, Trần Mạn Dao đi ra sớm hơn Vũ Thiên Thiên, tranh thủ không có ai để ý cô cố tình đi ngang qua chỗ Úng Sam Sam

đang đứng, cô dùng âm lượng chỉ có hai người nghe thấy nói:

- Làm người thành thật một chút, đừng để tôi phải ra tay.

Một câu nói thâm, thái độ hờ hững tới tột cùng, nhưng đã đủ dọa Úng Sam Sam chết đứng.

Úng Sam Sam hoảng hốt quay người lại nhìn bóng lưng mảnh khảnh của Trần Mạn Dao, không hiểu sao cô ta cảm thấy Vân Tiểu Mạn lúc này rất đáng sợ, cô ta không phân biệt nổi cô gái kia là diễn viên Vân Tiểu Mạn vô hại hay Liễu Hạ vô tình.

Cô gái này... có thể tùy thời nhập “cảnh” sao?

Hơn nữa trên lý thuyết Vân Tiểu Mạn phải tìm đến Lương Minh Nguyệt nói chuyện mới đúng, dù sao hai ngày này Lương Minh Nguyệt đối chọi với Vân Tiểu Mạn rất nhiều, vì sao Vân Tiểu Mạn lại trực tiếp đẩy hiềm nghi sang cô ta?

Nếu chỉ là đoán mò thì thôi, đằng này Úng Sam Sam biết chính cô ta là người ra tay đấy, nhưng rõ ràng cô ta đã làm rất kín đáo cơ mà, rốt cuộc là đã sơ hở ở điểm nào?

Úng Sam Sam nghĩ không ra, bất quá Úng Sam Sam chỉ hoảng hốt một lúc ánh mắt đã lóe lên một vệt sắc lạnh, hừ, biết dùng “cảnh” đe dọa giỏi thật đấy, đáng sợ thật đấy nhưng cô làm gì được tôi, để rồi xem, ai mới là người thắng cuối cùng.

Một bên khác, Lạc Nghiêm gặp Trần Mạn Dao đi ra liền chạy đến hỏi han:

- Em không sao chứ? Có cần đến bệnh viện xem xét không?

Trần Mạn Dao thầm khinh bỉ, cái tên này lúc cần thì không thấy đứng ra nói hộ cô, lúc mọi chuyện xong xuôi mới giả vờ quan tâm, gặp qua mặt dày, chưa từng thấy ai mặt dày như Lạc Nghiêm.

Nhưng lời này không hợp nói thẳng, Trần Mạn Dao đáp qua loa cho có lệ:

- Cảm ơn tiền bối quan tâm, tôi không có việc gì.

Nói xong Trần Mạn Dao cũng không thèm quan tâm Lạc Nghiêm phản ứng ra sao một mạch đi thẳng.

Lạc Nghiêm sắc mặt tối sầm:

- Hừ, một diễn viên mới vào nghề mà thôi, không có hậu trường vững chắc xem cô sinh tồn ở giới giải trí như thế nào, rồi cô sẽ phải tìm đến tôi thôi.

Sau Lạc Nghiêm, là Đoàn Thiệu đến gặp Trần Mạn Dao áy náy nói:

- Vì danh tiếng đoàn phim tôi không thể điều tra công bố ai làm, Tiểu Mạn, cô không trách tôi chứ.

Một đạo diễn lớn nhận sai với một diễn viên phụ là rất hiếm thấy, Trần Mạn Dao cũng không làm khó Đoàn Thiệu nói:

- Đạo diễn Đoàn quá lời, đây chỉ là sự cố ngoài ý muốn thôi.

Cô nói rất uyển chuyển, Đoàn Thiệu thờ phào:

- Tiểu Mạn, cô thật rộng lượng. Như này đi, bộ phim tiếp theo tôi sẽ đặc cách cho cô một suất thử vai chính, cô thấy sao?

Trần Mạn Dao cười cười:

- Như thế thì còn gì bằng, tôi rất mong chờ tin vui của đạo diễn Đoàn nha.

- Tốt, một lời đã định, đến lúc đó cô không được từ chối đâu đấy, ha ha.

Tuy Đoàn Thiệu nói giống như là bồi thường cho Trần Mạn Dao, nhưng nghe cô đồng ý Đoàn Thiệu lại thực tình vui vẻ, chỉ hai ngày ông ta đã thấy được bản lĩnh của cô rồi, cô là một viên minh châu a, tiền đồ bất khả hạn lượng, ông ta không nhân cơ hội nắm lấy chính là đồ ngu.

Sau đó cảnh quay “vô tình đụng nhau” được diễn lại, có lẽ tâm tình Tô Tiểu Vy không tốt nên diễn không đạt NG tới mấy lần, cuối cùng Trần Mạn Dao đành phải bắt đầu dĩ “dân dốt” Tô Tiểu Vy nhập “cảnh” mới xong được, chỉ một cảnh đã tốn hết cả buổi sáng.

Tính ra Trần Mạn Dao vẫn còn một cảnh nữa vào buổi chiều, nhưng do buổi sáng không quay được gì nhiều nên cảnh đó bị hoãn lại, cô được Đoàn Thiệu cho phép về sớm nghỉ ngơi, mà cô cũng không khách khí lấy cớ không khỏe đi về luôn.

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Từ Chối

Theo lịch trình cũ Trần Mạn Dao được nghỉ thứ bảy, nhưng do sự cố “đỏ cà phê” nên hôm nay (thứ bảy) Trần Mạn Dao phải đến trường quay vào buổi sáng quay thêm một cảnh, đó là cảnh tẩy não Đàm Liên Hương trước khi biến Đàm Liên Hương thành sát thủ.

Cảnh này được tính là cực kì khó bởi nhất thiết phải bộc lộ được hết nội tâm mâu thuẫn của Liễu Hạ, một mặt Liễu Hạ cần công cụ để trả thù mặt khác lại không nhẫn tâm ra tay với Đàm Liên Hương, cô nhìn thấy chính mình trong Đàm Liên Hương.

Cô cũng từng là một thiếu nữ ngây thơ trong sáng, cũng từng có những ngày tháng tươi đẹp, nhưng số phận trớ trêu đã biến cô thành một con người tràn đầy thù hận, cái cô sắp làm với Đàm Liên Hương có khác nào việc người kia đã làm với cô đâu?

Thậm chí còn tàn khốc hơn vô số lần.

Cô chịu dày vò là do cô xui xẻo, cô có tư cách gì lôi kéo Đàm Liên Hương vào chuyện này?

Chẳng lẽ cứ trải qua đau khổ là có quyền làm cho người khác đau khổ ư?

Không, trên thế giới này mọi người đều bình đẳng, không có ai có quyền quyết định số mệnh hay phán xét người khác, có chăng qua chi là người ta tự cho mình cái quyền như thế.

Trong quá khứ, Liễu Hạ đã không ít lần giúp tổ chức cải thiện khả năng của sát thủ, nhưng đây là lần đầu tiên cô biến một người bình thường thành một cỗ máy giết người vô tình, phần nhân tính còn lại trong cô hò hét “cô không nên làm, nếu không cô sẽ hối hận”.

Đứng trước cỗ máy tẩy não, Liễu Hạ phân vân tốt độ, nhưng cuối cùng thù hận cũng chiến thắng lương tâm, ánh mắt cô bỗng đục ngầu như một con dã thú điên cuồng, chỉ có điên cuồng cô mới có thể làm ngơ tất cả, chỉ có điên cuồng cô mới có thể tự nhủ rằng bản thân không sai.

Buông xuống nhân tính, bỏ qua lí trí, Liễu Hạ cho người khác cảm giác cô không còn là người nữa, cô chỉ như một con robot theo đúng quy trình nhập dữ liệu vào máy tính, quá trình tẩy não... bắt đầu.

- Thành thật... thành thật...

Tẩy não là một quá trình rất thống khổ, Đàm Liên Hương mặc dù bị hôn mê vẫn theo bản năng chống cự lại, Đàm Liên Hương nằm trên bàn tẩy não co giật liên hồi, nhịp tim tăng chóng mặt, từng đường gân xanh nổi lên rõ ràng, ai nhìn vào cũng cảm thấy chua xót.

Chưa cần chỉnh sửa lên hình, cả đoàn phim đã đau nhói trong tim, không ít người không đành lòng nhìn nữa nhắm mắt lại.

Chỉ có một mình Liễu Hạ lộ ra vẻ bình thản.

Mặc kệ Đàm Liên Hương như thế nào, Liễu Hạ chỉ một mặt hồ hững hờ chứng kiến hết thảy, cô không hề trốn tránh như thể muốn ghi nhớ khoảnh khắc này vào sâu trong tiềm thức, cô muốn dùng Đàm Liên Hương để nhắc nhở lí do cô trở nên máu lạnh vô tình.

Hoặc có thể hiểu Liễu Hạ đang tự cho bản thân một lí do “cô không sai”.

Tẩy não kết thúc, Đàm Liên Hương mở mắt ra, trong mắt không còn bất kì cái gọi là tình cảm, đờ đẫn vô hồn.

- Cắt. Hai người diễn tốt lắm.

Đoàn Thiệu hớn hờ ra hiệu lệnh, tuy cảnh này không dài, không có thoại, lại phải quay đi quay lại tới mười lần hết cả buổi sáng nhưng kết quả cuối cùng quá hoàn mỹ, cả hai diễn viên đều làm tốt hơn mong đợi quá nhiều, nhất là Tô Tiểu Vy phản ứng rất đạt không khác gì bị tẩy não thực sự.

Còn Vân Tiểu Mạn thì khỏi phải nói, mười lần quay đều tốt cả mười, sỡ dĩ bọn họ quay tới lần thứ mười là chờ Tô Tiểu Vy diễn xuất hoàn mỹ từ cử động thống khổ đến ánh mắt vô hồn chứ không phải do Vân Tiểu Mạn diễn sai lắm.

Một người diễn nội tâm, một người diễn ngoại ảnh, cả hai đều nhập “cảnh”, hai người kết hợp với nhau chỉ có thể nói là tuyệt phối, một cảnh ngắn ngủi này nhất định sẽ đánh được vào trái tim của khán giả a.

Tô Tiểu Vy được người tháo ra mớ dây dợ khắp người ngồi dậy thở phì phò, động tác co giật vừa rồi quá tốn sức, chưa kể thoát ra khỏi “cảnh” cũng phí sức không kém, đợi ánh mắt trong sáng trở lại cô khó khăn nở nụ cười xã giao nói:

- Đạo diễn quá khen.

Trần Mạn Dao đã quen với nhập thoát tùy tâm thoải mái hơn, cô đỡ Tô Tiểu Vy xuống bàn cười cười:

- Đừng khiêm tốn, em diễn còn hơn cả tốt nữa ấy chứ.

Tô Tiểu Vy nương theo Trần Mạn Dao đỡ xuống bữu môi:

- Chị mới là người lợi hại, tuy vừa rồi em không được xem nhưng em biết mấy cảnh nội tâm diễn rất khó, đợi ra phim em phải đi xem mới được.

Tô Tiểu Vy khác với phần lớn diễn viên trong ngành, gia thế của cô không thấp không cần phải sử dụng quy tắc ngầm, cô theo diễn xuất là vì đam mê nên càng tiếp xúc với Trần Mạn Dao càng thích, có ai lại không thích một người tài năng đâu?

Trừ phi ghen tị.

Nhưng Tô Tiểu Vy không đi ghen tị, trái lại rất ra sức học hỏi vì chỉ có diễn chung với Vân Tiểu Mạn thì cô mới nhập “cảnh” được, đối với diễn viên đây là cảnh giới hằng mong ước, thái độ từ “khó chịu” đã biến thành “chị chị em em”.

Hai người thân thiết với nhau khiến những người khác tức tối không thôi, trong lòng thầm chửi cái gì tốt con nhỏ này đều chiếm hết, từ ban đạo diễn đến Lạc Nghiêm, bây giờ cả Tô Tiểu Vy đều theo phe Vân Tiểu Mạn, rốt cuộc nó có gì hay cơ chứ.

Kì thực, đáp án bày ra rất rõ ràng ngay trước mắt, Vân Tiểu Mạn có rất nhiều cái hay, nhưng thói đời là thế, ăn không được phá cho hôi.

Trong bộ phim này bọn họ căn bản không tạo ra được điểm gì nổi bật, bây giờ ngay cả cơ hội tạo dựng mối quan hệ cũng bị cướp nốt, ức chế muốn chết, không chửi thầm vài câu sẽ ghen a.

Bất quá ức chế thì ức chế, mấy ngày này không ai dám công khai chống đối Vân Tiểu Mạn nữa, công việc tính ra tương đối suôn sẻ.

Xã giao một phen, lại thêm mấy phân cảnh nhỏ lẻ, công việc của thứ bảy rốt cuộc hoàn thành.

Trước khi đoàn phim chuẩn bị giải tán, Lạc Nghiêm bỗng nói lớn:

- Mọi người, hôm nay nhân ngày một tuần bấm máy thuận lợi, tối nay tôi mời.

- Oa, tiền bối Lạc tốt nhất.

- Hi hi, tiền bối Lạc đã mời chúng ta cùng kính không bằng tuân mệnh a.

Mấy cô gái nữ phụ hào hứng tung hô, nói là ăn một bữa còn không bằng nói là cơ hội tạo dựng quan hệ đã đến a, không vui mới là lạ.

Tuy rất nhiều người để ý đến ánh mắt của Lạc Nghiêm chú ý đến Vân Tiểu Mạn là chính nhưng không sao, sống là phải biết tranh thủ, kẻ cả có phải đoạt đi nữa, cơ hội đến không đưa tay bắt lấy chính là kẻ ngu.

Trong khi đó, Trần Mạn Dao nói một câu dập tắt ý đồ của Lạc Nghiêm:

- Thật ngại quá, tối nay tôi có hẹn khác rồi, có lẽ không đi được cùng mọi người.

Mục đích của Lạc Nghiêm là mời Vân Tiểu Mạn, bây giờ chính chủ không đi đương nhiên không vui rồi, Lạc Nghiêm sắc mặt hơi trầm xuống hỏi:

- Tiểu Mạn, em đây là không nể mặt anh sao?

Trần Mạn Dao ăn ngay nói thật trả lời:

- Tiền bối Lạc, cái này không liên quan đến nể mặt hay không nể mặt. Tôi coi tiền bối là bạn, người kia cũng là bạn của tôi, chúng tôi thật sự đã hẹn từ trước, tôi không có thói quen trọng bên này khinh bên kia.

Thấy Trần Mạn Dao không giống nói dối, Lạc Nghiêm nói:

- Em mời người bạn kia đi chung cũng được mà, càng đông càng vui.

Trần Mạn Dao lần nữa từ chối:

- Người bạn này của tôi không thích chốn đông người, mọi người cứ tự nhiên, tôi xin phép về trước.

Hai lần bị từ chối, Lạc Nghiêm cực kì buồn bực muốn dẹp luôn lời mời, nhưng đã nói ra rồi không tiện rút lại, ít nhất ở đây cũng có mấy người không tệ.

- Thôi, thiếu một người vẫn vui vẻ, để tôi gọi xe chở mọi người đến spa chuẩn bị một chút rồi chúng ta sẽ ăn ở Thiên Hương Dạ Đàm, không say không về a.

Không ngờ là Thiên Hương Dạ Đàm, lại còn có phúc lợi đi spa, những người khác tất nhiên không có ý kiến gì cả nhiệt liệt ủng hộ.

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22: Lại Thăm Dò

Thiên Hương Dạ Đàm có năm tầng, tầng một tầng hai là phòng ăn tập trung, tầng ba bắt đầu chia không gian riêng bằng những vách ngăn, chỉ có tầng bốn và tầng năm là có những phòng riêng biệt, tầng bốn mười phòng, tầng năm duy nhất một phòng, người có tiền cũng chưa chắc đặt được một phòng riêng.

Hôm nay, Trần Mạn Dao hẹn ăn với Lâm Phá Thần ở phòng số một tầng bốn.

Nguyên bản Trần Mạn Dao không thích tiêu xài xa hoa như thế, bởi chi tính riêng phí thuê phòng đã lên đến chục ngàn đô, nhưng Lâm Phá Thần nói hần là thành viên V.I.P của Thiên Hương Dạ Đàm không mất phí thuê phòng cô mới nghe lời Lâm Phá Thần an bài ở tầng bốn.

Dù sao không mất phí thuê phòng mà còn tránh được bao nhiêu ánh mắt rắc rối, lúc ăn gọi vài món cơ bản là được rồi, đó là dự định của Trần Mạn Dao.

Sáu giờ bốn mươi lăm phút tối, Trần Mạn Dao theo hẹn có mặt, và vẫn như mọi khi cô bắt taxi tới, quần áo cô mặc cũng chỉ là một bộ váy bình thường.

Bất quá lần này cô “điệu đà” hơn một chút có đeo vài món trang sức nhỏ trắng tinh khôi gồm một đôi bông tai và một sợi dây chuyền cùng bộ, thoát nhìn khá tinh xảo nhưng chỉ cần là người sành đá quý sẽ biết ngay giá trị bộ trang sức cô đeo không cao.

Mà những nhân viên của Thiên Hương Dạ Đàm đa phần đều có khả năng dùng ánh mắt tính tiền vô cùng chuẩn xác, một đội ngũ mấy người nam nữ nhân viên có nhiệm vụ chào đón tại cửa vừa nhìn qua đã gắn ngay cho cô bốn chữ “người đẹp bình dân”.

Cô rất xinh đẹp, nhưng bọn họ quan tâm đến hai chữ “bình dân” hơn, người đẹp chỉ để nhìn cho đã mắt chứ không làm bọn họ no cái bụng được a.

Một nam nhân viên đến lượt cười cho lấy lệ tiếp đón:

- Tiểu thư buổi tối tốt lành, không biết tiểu thư có đặt bàn trước chưa?

Trần Mạn Dao nhẹ nhàng đáp:

- Bạn tôi đặt phòng số một tầng bốn, thời gian là bây giờ tối.

Nam nhân viên hơi khựng lại, phòng tốt nhất tầng bốn? Có nghe lầm hay không? Một cô gái bình dân lấy tư cách gì để lên tầng bốn a.

Thắc mắc thì thắc mắc, tác phong nghề nghiệp vẫn phải có, nam nhân viên hỏi lại lần nữa:

- Tiểu thư chắc chắn chứ?

Bị hỏi tới hai lần, Trần Mạn Dao hiểu ngay lí do, đây là xem cô thành người không có tiền không có địa vị nha.

Nhưng Trần Mạn Dao không tức giận, cô hiểu những người này chỉ đang làm tròn bổn phận, cô kiên nhẫn trả lời:

- Anh không nghe lầm đâu, nếu không anh có thể hỏi quản lí mà.

Người đẹp nói chuyện dễ nghe, không chỉ nam nhân viên “đến lượt” mà cả những người phía sau đều ngẩn ngơ mất mấy giây, làm việc mấy năm đây là lần đầu tiên bọn họ được nghe khách nói kiểu này, ngày thường ai cũng chê bọn họ làm bồi bàn không có tiền đồ, có ai nể mặt bọn họ như cô gái này đâu?

Nói thật, đôi lại là người khác bị gặng hỏi sợ rằng đã khó chịu quá mất mặt bọn họ một trận rồi.

Nghĩ cái gì cái đó liền tới, một giọng nữ có chút bức mình từ phía sau Trần Mạn Dao vang lên:

- Đây, các người còn không mau làm việc, chần hết đường rồi đây này.

Thiên Hương Dạ Đàm lúc nào cũng đông khách, đội ngũ nhân viên bị bốn vị khách mới tới đánh thức khỏi mộng đẹp, cả bốn đều là nữ, phong cách ăn mặc sang hơn Trần Mạn Dao nhiều, nhưng trong mắt bọn họ bốn người này cộng lại vẫn thua Trần Mạn Dao tít tắp.

Ăn mặc sang trọng thì giỏi lắm sao? Có lên được tầng bốn tầng năm không? Người đẹp bình dân đây ngồi tận tầng bốn còn không hống hách như các cô nữa nè.

Nghĩ thế thôi, một nam nhân viên khác vẫn làm đúng nhiệm vụ tách đội dẫn đường.

- Bốn vị, mời.

Bốn người khách nữ đi ngang qua Trần Mạn Dao héch mặt lên trời lộ rõ vẻ khinh thường, bốn người cho rằng Trần Mạn Dao không có tiền đặt bàn không hiểu quy củ bị ngăn ở cổng, xinh hơn họ thì thế nào, một kẻ bình dân mà thôi.

Trần Mạn Dao không chấp nhặt tiểu nhân nói với nam nhân viên:

- Anh hỏi quản lý đi, sắp đến bảy giờ rồi.

- Vâng vâng, tiểu thư chờ chút.

Lời nói của Trần Mạn Dao rất nhẹ nhàng không mang theo ý tứ bắt buộc sai bảo, nhưng nam viên lại cảm giác được một cỗ khí chất quý phái sang trọng từ cô, nếu diễn tả thành lời thì anh ta đang giống như thần tử đối mặt với nữ hoàng vậy, không dám cãi lời.

Nam nhân viên không dám chậm trễ nữa mở bộ đàm nói nhỏ mấy câu, sau đó anh ta nở nụ cười tươi rói khom người đưa tay làm ra tư thế mời:

- Tiểu thư, mời.

Trần Mạn Dao khẽ gật đầu:

- Cảm ơn.

Cô đi rồi, những người khác được dịp vài giây rảnh rồi bàn tán:

- Trời ơi, cô gái kia vừa đẹp người tính tình lại tốt, nếu có bạn gái như cô ấy thì tồn thọ mười năm tôi cũng chịu.

- Hừ hừ, mười năm quá ít, phải hai chục năm mới xứng.

- Các anh thôi đi, cô ấy đúng là đẹp thật nhưng làm gì tới mức đó chứ.

Nữ nhân là thế, thấy người đẹp hơn mình tuy thương thức vẫn có chút khó chịu.

- Hi hi, anh nói thế thôi chứ đâu có ý lấy tuổi thọ ra đổi đâu, cả đời này anh dành cho tiểu Khinh Vũ của anh hết rồi mà, lát nữa em muốn gì anh tặng cho em.

- Anh chỉ được cái đeo miệng. Bất quá hương nước hoa cô ấy xài rất đặc biệt, đợi cô ấy đi ra anh thử hỏi xem, nếu dò được em sẽ tha cho anh.

Một cô gái khác nói chen vào:

- Tiểu Vũ nói tôi mới để ý, mọi người có cảm giác mệt mỏi sáng giờ bay đi không ít rồi không? Tôi nghe đồn có vài loại nước hoa có tác dụng đặc biệt khiến đầu óc thoải mái hơn, mà loại này không rẻ đâu, chẳng trách cô ấy có thể lên tầng bốn.

- Nga, quả thật, tôi cứ tưởng chỉ mỗi mình tôi bị ảo giác đó chứ.

- Đã thế nhất định phải hỏi mới được, có tốn tiền tôi cũng muốn mua cho Khinh Vũ một lọ.

Thang máy ở Thiên Hương chia thành hai loại, một loại bình thường được sử dụng đại chúng còn một loại chuyên dụng chỉ dành cho khách quý ở tầng bốn tầng năm, nam nhân viên dẫn Trần Mạn Dao tới thang máy chuyên dụng nói:

- Tôi chỉ dẫn tiểu thư được tới đây, mời tiểu thư.

Trần Mạn Dao hiểu ý, trước khi vào thang máy cô đưa cho nam nhân viên một lọ nước hoa cao cấp dành cho nam giới nói:

- Đây là quà tặng anh.

Nam nhân viên sững sờ, theo quy tắc của các nhà hàng thì nếu khách hài lòng sẽ boa cho nhân viên, nhưng chẳng có ai dùng từ “tặng” cả, bởi vì tặng mang theo hàm nghĩa địa vị ngang nhau, cô là khách quý ở tầng bốn còn anh ta chỉ là nhân viên phục vụ, ngang nhau sao?

Không nhận được tiền, nhưng nam nhân viên lại cẩn thận tiếp nhận lọ nước hoa, đây đã không còn là vấn đề tiền bạc nữa mà là vấn đề về giá trị con người, lại nói nước hoa sẽ rẻ tiền sao?

Không, một lọ nước hoa bèo lăm cũng phải năm chục đô, dẫn đi mấy bước có năm chục đô là rất nhiều rồi.

- Cảm ơn tiểu thư.

Trần Mạn Dao cười cười:

- Đừng khách sáo, kì thực tôi có một người bạn chuẩn bị mở công ty bán nước hoa, một tháng nữa sẽ ra mắt sản phẩm này, hy vọng anh sẽ thích. Đến

lúc đó nhớ ủng hộ bạn tôi nha.

Nam nhân viên thầm nghĩ “hóa ra là quảng cáo”, nhưng hào cảm về cô không giảm bớt chút nào, ngược lại càng thấy cô là một người biết giúp bạn bè rất đáng kết giao.

Đi lên tầng bốn, Trần Mạn Dao bước ra cửa thang máng liền choáng, phong cách ở tầng bốn này khác hẳn với ba tầng dưới, không gian đầy ánh hoàng kim quý phái và sang trọng, dù mà không lóa, chẳng trách phí thuê phòng cao nhất ngưỡng.

Một nam nhân viên khác đã đứng sẵn bên cạnh thang máy chờ cô nói:

- Tiểu thư, mời đi theo tôi.

- Cảm ơn.

Đến trước phòng số một, Trần Mạn Dao lại tiện tay tặng cho nam nhân viên một lọ nước hoa nam giới cao cấp, trong thời gian này cô làm quảng cáo rất nhiệt tình gặp người là tặng, dù sao công ty sắp khai trương rồi, mặt dày một chút mới kiếm com được a.

Không gian trong phòng số một rất tươi mới, đèn chùm tỏa ra ánh sáng trắng, chính giữa phòng là một bàn ăn dành cho hai người cũng được trải khăn trắng, đối lập với màu trắng là phong cảnh đêm tối với những ánh đèn của thành phố bên cửa sổ, rất đẹp mắt.

Mà đẹp mắt nhất, hiển nhiên là chàng trai mặc vest đen đã sớm có mặt trong phòng, Lâm Phá Thần.

Thấy cô bước vào, Lâm Phá Thần đứng lên kéo ghế cho cô ngồi xuống, đủ lịch lãm.

Hành động đó khiến tim Trần Mạn Dao đập thình thịch, không phải cô dễ xúc động đâu mà là hẳn quá đẹp trai, con gái ai chẳng thích trai đẹp, đã đẹp trai còn ga lăng ai chịu cho nổi chứ, hu hu.

- Cảm ơn anh.

Lâm Phá Thần chỉ nhẹ gạt đầu tỏ vẻ không có gì, ngay sau đó đồ ăn rất nhanh đã được mang lên xếp thành từng đĩa có nắp úp vào, tổng cộng có bốn đĩa và một nồi lẩu.

Đội nhân viên đi rồi, Trần Mạn Dao hơi thắc mắc hỏi:

- Kì quái, nhà hàng cao cấp sẽ không phục vụ thế này a.

Thật, thông thường phong cách phục vụ của nhà hàng cao cấp là từng món lên một để hương vị món ăn đạt đến ngưỡng hoàn mỹ nhất, còn để lên hết một lượt dù có nắp úp giữ nhiệt nhưng chắc chắn sẽ không ngon bằng nấu xong ăn ngay.

Lâm Phá Thần bình thản giải thích:

- Tôi quen ăn như thế này, tiết kiệm thời gian.

Vừa nói, Lâm Phá Thần vừa thay cô mở ra nắp úp.

- Oa, làm sao anh biết tôi thích ăn tokbokki với kimbap?

Trần Mạn Dao tròn mắt, cô vẫn tưởng hần chủ trương gọi mấy món đắt tiền cơ, ai ngờ lại là hai món Hàn đơn giản mà cô rất thích, còn cả lẩu chua cay kèm bánh bao quen thuộc cũng có, tên này theo dõi thói quen ăn uống của cô hả?

Thấy cô như vậy, Lâm Phá Thần rất vui vẻ, xem ra cô đúng là cô bé ấy thật rồi, mấy cái thói quen ăn uống ngày xưa đều được giữ lại.

Hắn tiếp tục không lộ cảm xúc nói:

- Tôi cũng thích ăn hai món này.

Trần Mạn Dao nhìn Lâm Phá Thần đầy nghi ngờ, cái này quá trùng hợp a, nhưng ngẫm lại trường hợp theo dõi là không thể nào, từ ngày về nước cô không có nhiều tâm trạng làm đồ ăn vặt, trừ phi hẳn quen cô từ trước mới biết thôi.

Nhưng trí nhớ của cô rất tốt, cô không có ấn tượng gì về Lâm Phá Thần cả, hẳn đẹp trai như thế nếu gặp qua cô hẳn phải nhớ mới đúng.

Thế là, cô không nghĩ nhiều nữa nhập tiệc, đứng trước mỹ thực tất cả đều là phù du a.

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Không Phải Cô Bé Ấy

Tokbokki và kimbap không phải cái gì son hào hải vị, nói hai món này là món ăn vặt cũng không sai, nhưng qua tay nghệ của những đầu bếp hàng đầu Thiên Hương Dạ Đàm thì mùi vị khác hẳn bình thường, ăn một miếng liền cực kì khó kiềm chế muốn gấp thêm miếng nữa.

Gấp tới gấp lui, chỉ trong chốc lát Trần Mạn Dao quơ tay gấp hột một cái mới biết đĩa kimbap mười mấy khuôn xinh xắn đã bị cô càn quét sạch sẽ, tốc độ ăn này... phải nói là quá dọa người không có chút ý tứ nào của con gái hết.

Đến lúc nhận ra càng đáng lòng hơn là cô thấy Lâm Phá Thần đang nhìn mình chăm chăm, hình tượng đoan trang thực nữ chắc chắn đã mất sạch rồi, hu hu.

Bất quá đây không phải lần đầu tiên mất hình tượng, Trần Mạn Dao mặt dày nói:

- Anh không ăn nhanh đi, đồ ăn nguội hết bây giờ.

Lâm Phá Thần choáng ngu người, kimbap vốn là đồ ăn nguội a, đồ nguội còn sợ nguội? Cô bé, lấy cớ cũng phải hợp lí một chút chứ.

Về mặt đồ ra của Lâm Phá Thần làm Trần Mạn Dao biết mình nói sai rồi cúi gằm mặt xuống ăn tokbokki, cô hận bộ não luôn luôn chậm hơn cái miệng một nhịp, cứ mỗi lần ở bên hần là cái tật miệng nhanh hơn não lại được dịp bộc phát, híc.

Cô không cam tâm

Nhìn cô gái đôi diện biểu hiện giống hết một con mèo nhỏ đang ỉu xiu, Lâm Phá Thần rất muốn vươn tay ra xoa đầu cô, nhưng cuối cùng hần vẫn kiềm chế được xúc động, hần che giấu cảm xúc rất giỏi mở miệng hỏi:

- Muốn ăn nữa không?

Kì thực câu hỏi này hỏi cho có lệ thôi, Lâm Phá Thần không đợi cô trả lời đã chủ động chia một nửa phần của mình cho cô, hần biết cô ăn chưa đã ghiền đâu, cái phương thức ăn quen thuộc của cô còn chưa kịp bày ra nữa cơ mà.

Nửa phần kimbap còn lại, Lâm Phá Thần dùng muỗng rưới nước sốt cay cay của tokbokki lên rồi ăn.

Lần này tới lượt Trần Mạn Dao ngây người, trời ạ, cô vẫn tưởng chỉ có mình cô ăn kiểu này chứ, ai ngờ Lâm tổng cao cao tại thượng cũng có phong cách ăn giống cô hả?

Nói thật, nếu không phải cô không có ấn tượng về Lâm Phá Thần thì cô còn cho rằng hần với cô đã từng sống chung nhà cơ đấy, đời nào đệ nhất doanh nhân lại đi ăn tokbokki ở Thiên Hương Dạ Đàm chứ, lại nói cái thói quen ăn uống này giống đến không thể giống hơn được nữa a.

Nghĩ vậy, cô hơi giật mình một chút, có lẽ nào...

Ai nha, không thể nào đâu, tuy trong kí ức của cô có một đoạn thời gian khá mơ hồ do bị tai nạn nhưng không hẳn là mất trí nhớ, nếu đã sống cùng một người đàn ông làm sao cô có thể quên hết tất cả được, ít nhất cũng phải nhớ mang máng.

Xác định không quen hần, tất cả đơn giản là trùng hợp, cô không nghĩ nữa lại tập trung vào thưởng thức mỹ vị, lâu lâu mới được ăn ngon nha, bỏ qua rất đáng tiếc.

Ăn xong combo hai món Hàn, Trần Mạn Dao cười hi hi đầy thỏa mãn:

- Cảm ơn anh, đây là món tokbokki và kimbap ngon nhất tôi từng ăn đấy.

Để cô không xấu hổ, Lâm Phá Thần cũng đã xử lí xong phần của mình nói:

- Nếu thích sau này tôi mời cô ăn nhiều hơn.

Thật lòng Trần Mạn Dao rất muốn như thế, nhưng cô vẫn từ chối:

- Thôi không cần đâu, anh cũng biết tôi đang theo đuổi nghiệp diễn viên, hẹn ăn riêng với người khác giới sẽ đem tới nhiều phiền phức lắm.

Lâm Phá Thần vốn không muốn hỏi chuyện cá nhân của cô, nhưng hần rất hiếu kì tại sao cô lại tham gia vào vòng xoáy giải trí, lúc này không thể nghi ngờ là thời cơ tốt nhất để hỏi hần liền hỏi ngay:

- Cô đã mở công ty còn chạy đi làm diễn viên, không thấy mệt sao?

Trần Mạn Dao nhìn Lâm Phá Thần, ánh mắt của hần không giống dò xét mà giống một người bạn hỏi thăm hơn, trong lòng cô thầm nói “mệt chứ”, trong ba năm thì chỉ có mấy ngày đổ lại đây cô mới đỡ bận rộn, còn trước đó cô luôn phải hoạt động với tần suất cao, đầu óc căng thẳng chết đi được.

Nhưng đây là bí mật cô không thể nói ra được, cô đổi thành:

- Diễn viên là ước mơ của tôi, theo đuổi ước mơ đương nhiên không mệt. À, nhắc mới nhớ, anh có biết ai tên Hiểu Thiên không?

Không muốn tiếp tục chủ đề này nữa, cô đánh trống lảng sang hỏi về Hiểu Thiên, dù sao cô không thích mắc nợ người khác.

Cái tên “Hiểu Thiên” đánh thẳng vào phòng tuyến cuối cùng của Lâm Phá Thần, nếu Trần Mạn Dao ngồi bên cạnh chắc chắn sẽ nghe được trái tim Lâm Phá Thần đang gấp rút đập “bang bang bang”, hần chờ cô hỏi câu này lâu lắm rồi.

Bất quá mặt ngoài Lâm Phá Thần trương đối bình tĩnh nói:

- Tôi có một người bạn tên Hiểu Thiên, nhưng hần không thích bị dò hỏi. Bất quá nếu là cô thì tôi có thể thay mặt chuyển lời, cô có gì muốn nói với hần sao?

Trần Mạn Dao gật gù:

- Kì thực không có chuyện gì to tát cả, tôi chưa gặp Hiểu Thiên bao giờ mà anh ta lại hào phóng đến mức cho công ty tôi mượn trăm triệu nên tôi còn tưởng đó là anh giả danh. Bất quá nếu là bạn của anh thì cũng tốt, anh cho tôi gửi lời cảm ơn tới Hiểu Thiên nhé, tôi sẽ trong thời gian ngắn nhất trả lại số tiền đó.

Chưa gặp bao giờ! Chưa gặp bao giờ! Chưa gặp bao giờ!

Bốn chữ này cứ vang vọng trong đầu Lâm Phá Thần, ánh mắt của cô không giống nói dối, cô thật quên hần rồi sao?

Hần vẫn còn nhớ như in một buổi tối đầy sao, hần và một cô bé ngồi trên sân thượng của trường, cô nói với hần rằng cô tên Trần Mạn Dao, hần tên Lâm Hiểu Thiên, tên hai người ghép lại sẽ thành Mạn Thiên trong Mạn Thiên Hoa Vũ, đẹp biết bao.

Cô còn nói nếu được gả cho hần cô sẽ sinh hai tiểu bảo bối, một tên Hoa một tên Vũ, cả nhà Mạn Thiên Hoa Vũ.

Hơn mười năm, Lâm Phá Thần trải qua bao nhiêu sóng gió cũng chưa bao giờ hoảng hốt một lần, bây giờ hần lại vì bốn chữ “chưa gặp bao giờ” mà cảm thấy hoảng sợ đến tột cùng, hần không tin, hần không tin đây là sự thật.

Cô làm sao có thể quên được cái tên Hiểu Thiên chứ.

Trừ phi... cô, không phải cô bé ấy.

Cái ý nghĩ đáng sợ này nổi lên thổi bay lí trí của Lâm Phá Thần, khí tràng quanh hần trở nên lạnh lẽo vô cùng, hần đứng bật dậy lạnh lùng nói:

- Tôi có việc, đi trước, hóa đơn tôi thanh toán rồi.

Nói xong, hần cất bước rời khỏi phòng không liếc nhìn cô lấy một lần, trong lòng hần chỉ có một cô gái, cô đã không phải cô bé ấy thì cô không là gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Thân Thủ Bất Phàm Là Cái Quái Gì

Đối với Lâm Phá Thần đột ngột thay đổi thái độ thành lạnh lùng, Trần Mạn Dao bỗng cảm thấy trái tim nhói lên một cái, cả người cứng đờ vô lực tựa vào ghế, đến lúc cô lấy lại được khả năng cử động quay người lại thì bóng lưng Lâm Phá Thần đã biến mất rồi.

Khoảnh khắc này, tâm tình cô hụt hẫng không thôi, đang yên đang lành vì sao lại thành cái dạng này, rốt cuộc cô đã nói sai cái gì chứ? Cô chỉ hỏi chuyện về Hiểu Thiên thôi mà.

Thế nhưng hần nói Hiểu Thiên và hần là bạn bè a, cô nhờ hần gửi lời cảm ơn đến Hiểu Thiên có gì không đúng?

Mà khoan đã, tại sao lại nghĩ là mình sai, rõ ràng là hần sai a.

Mời đến cũng là hần, vô duyên vô cớ rời đi cũng là hần, cô có làm gì đâu chứ.

Đáng giận.

Tâm tình xuống dốc, Trần Mạn Dao không còn hứng thú ăn lẩu, cô buồn bực rời khỏi Thiên Hương Dạ Đàm, vừa đi vừa lẩm bẩm “Phá Thần thôi, Phá

Thần đàn”, nhưng trong lòng không thoải mái hơn chút nào, càng lúc càng ức chế.

Bởi vì ánh mắt cuối cùng của hắn đã xem cô thành người xa lạ.

Mặc dù cô đã nhiều lần tự nhủ không nên dính líu với hắn, nhưng cô thật sự không thích bị hắn nhìn bằng ánh mắt đó, nói thật cô cũng không hiểu sao cô lại tức giận nữa, đây chẳng phải bước tiến rất tốt để chấm dứt quan hệ theo ý cô sao?

Aaaaaa, điên cái đầu mất, Phá Thần đáng ghét.

- Xoạt...

- Rầm...

- Hự....

Đang cần có chỗ phát tiết, tự nhiên lại bị một bàn tay nam nhân bắm vào vai từ phía sau, Trần Mạn Dao thuận thế dùng bàn tay thon dài nắm lấy, khom người, gạt chân, động tác vật của judo rất thành thục được cô thi triển, trong nháy mắt người đang cô bị vật ra trước nằm xụi lơ giữa đường.

Nhìn kĩ lại, người bị cô vật đo sắn chính là nam nhân viên bạn trai của Kinh Vũ, anh ta bị cô đẳng đẳng sát khí dọa sợ vội vàng xin tha.

- Tiểu... tiểu thư tha mạng.

Trần Mạn Dao hơi nhú mày, kì thực không phải cứ bức bối là cô lại kiếm người để đánh, ai bảo tên này không nói gì liền đụng chạm cô mới “phòng vệ chính đáng” thôi, bất quá cũng nhờ vậy nộ hỏa tiêu tan không ít, cô tưởng tượng người bị vật là Lâm Phá Thần.

Hừ hừ, Phá Thần thôi, đợi có dịp tôi sẽ cho anh biết tay.

Sẵn tiện vẫn đang nắm lấy cổ tay người ta cô kéo nam nhân viên đứng dậy, cô điều chỉnh cảm xúc lại nói:

- Anh không sao chứ.

Nam nhân viên tựa hồ vẫn hoảng sợ nói chuyện không được trôi chảy:

- Ha... không việc gì.

Ha ha, thân thể không việc gì, nhưng con tim nhỏ bé đau lắm, ai đời một người đàn ông cường tráng lại bị một cô gái nhỏ nhắn một chiêu chế ngự chứ, nhất là còn bị chúng đồng nghiệp nhìn thấy, mọi người đều coi quái nhìn hắn, mặt mũi nam nhân mất hết rồi a.

Sĩ có thể giết, không thể nhục, gối đầu, mau đưa cho ta đập tự sát.

Trần Mạn Dao không để ý nam nhân viên nghĩ ngợi lung tung nói tiếp:

- Thật ngại quá, tôi không thích bị người đụng chạm. Bất quá anh tìm tôi có gì hả?

Không đợi nam nhân viên trả lời, mấy giọng nữ không mấy thiện cảm đã vang lên:

- Uy, đây không phải con bé quê mùa sao? Người ta không cho vào liền ra tay đánh người, có chút quá mức đi.

- Trời ạ, nhìn cô ta cũng không đến nỗi nào, không ngờ lại là kẻ lỗ mãng thế này. Bảo vệ đâu, còn không mau đuổi cô ta đi.

Người lên tiếng là hai cô gái trong bốn cô gái lúc vào cổng gặp phải Trần Mạn Dao, tranh thủ đoạn thời gian chờ đồ ăn lên bàn hai cô rành rỏi đi xung quanh ngắm cảnh thì chứng kiến ngay cảnh Trần Mạn Dao vật nam nhân viên đo sắn, hai cô không hiểu vấn đề còn tưởng Trần Mạn Dao tức tối đánh người.

Sớm đã nhìn cô không thuận mắt, hai người không ngại bỏ đá xuống giếng.

Dù sao nãy đến giờ mới có hơn mười mấy phút, làm gì có ai ăn một bữa nhanh như thế chứ.

Thiên Hương Dạ Đàm không hổ là đệ nhất tử lâu, vừa nghe có người hô ẩu đã rất nhanh đã có bốn nhân viên bảo vệ tới xem xét tình huống, một nhân viên bảo vệ hỏi nam nhân viên:

- Thành, chuyện gì xảy ra?

Thành là tên của nam nhân viên bạn trai Kinh Vũ, tên nguyên văn là Vũ Văn Thành.

Lúc này cảm giác của Vũ Văn Thành so với Trần Mạn Dao cũng không tốt hơn bao nhiêu, anh ta rất giận hai cô gái đã báo bảo vệ, mụ nội nó, cái việc bị nữ nhân đánh cho đo đất này mất mặt lắm có biết hay không hả?

Ai mượn các cô nhiều chuyện? Giờ thì hay rồi, rất nhiều người đều biết anh ta bị đánh sắp mặt.

Bắt quá cấp trên hỏi Vũ Văn Thành đành phải thành thật khai báo:

- Anh Vinh, đây là hiểu lầm, tất cả là do em vô ý kéo tiểu thư đây lại mới bị tiểu thư dạy bảo.

- ????

Bốn nhân viên bảo vệ tròn tròn mắt hết nhìn Vũ Văn Thành rồi lại nhìn Trần Mạn Dao, đây không phải bọn họ khinh thường phái đẹp, mà là Trần Mạn Dao nhìn rất đáng yêu xinh xắn không có chút cơ bắp nào, làm sao có thể đánh ngã một người đàn ông như Vũ Văn Thành được?

Nam bảo vệ được gọi anh Vinh cau mày giọng nghiêm khắc nói:

- Thành, đừng gờn, nếu để quản lí biết em bao che làm loạn sẽ bị quở trách đó.

Móa, lão tử nói thật vì sao không tin a, Vũ Văn Thành phì cười kể từ đầu đến cuối:

- Em nói thật mà, bởi vì Khinh Vũ thích hương nước hoa tiểu thư đây dùng nên đã căn dặn em chú ý đợi tiểu thư ra về sẽ hỏi, lúc nãy thấy tiểu thư ra ngoài em có gọi tiểu thư mấy lần nhưng tiểu thư đây không nghe thấy, em gấp quá liền chạy đến dùng tay kéo tiểu thư quay lại.

- Ai biết tiểu thư đây thân thủ bất phàm vật em ngã mới dẫn tới hiểu lầm.

Nghe vậy Trần Mạn Dao mới ngó ra, hóa ra không phải người ta vô lễ mà là gọi rồi cô không nghe thấy, mục đích cũng rất trong sáng, chẳng qua lúc đó cô còn đang trầm chúí Lâm Phá Thần đâu có rảnh đâu để ý tới người khác gọi a.

Coi như Vũ Văn Thành bị ăn đòn oan.

Bắt quá thân thủ bất phàm là cái quái gì, đây là do anh cùi bắp chứ cô chỉ biết chút võ phòng thân thôi có được hay không, người nào không biết nghe thấy còn tưởng cô là đại cao thủ bước ra từ phim cổ trang không bằng.

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Phiền Phức Liên Tục Tới

Hiểu lầm qua đi, nguyên một nhóm nhân viên cười lớn:

- Ha ha ha, Thành, chú em mày thật là cực phẩm, bị người đẹp quăng rất đẹp mắt nha, ha ha ha.

- Anh đã bảo chú mày chăm chỉ tập thể dục vào mà không nghe, bây giờ thấy hậu quả chưa. Bắt quá được người đẹp nắm tay cũng không tệ nhỉ.

- Anh Thành thật là cùi bắp, thế này làm sao bảo vệ tiểu Vũ được a.

Vũ Văn Thành bị chọc vừa quê vừa tức chỉ hận không có cái lỗ nào chui xuống, còn may Khinh Vũ đã đi làm việc không có thấy cảnh vừa nãy, nếu không tâm tình muốn chết đều có.

Mặt mũi nam nhân quý hơn vàng a.

Mọi người đều là đồng nghiệp trêu quá cũng không tốt, anh Vinh nói lời giải vây:

- Nói đi cũng phải nói lại, tiểu thư đây chắc là người học võ phải không?

Trần Mạn Dao biết ý phối hợp cho Thành một bậc thang leo xuống:

- Thời đại này nữ nhân ra đường nên có chút võ phòng thân, tôi từng học qua Judo một thời gian.

Anh Vinh gật gù:

- Chả trách. Thôi, tôi không làm lỡ thời gian quý báu của tiểu thư nữa, chúc tiểu thư buổi tối tốt lành, bọn tôi trở về làm nhiệm vụ đây.

- Các anh cũng vậy, buổi tối tốt lành.

Để lại một câu xã giao, bốn nam bảo vệ đi mất, Thành mau mắn chuyển sự chú ý của mọi người sang vấn đề khác nói:

- Tiểu thư, câu hỏi này có hơi thất lễ, nhưng liệu tiểu thư có thể cho tôi biết tiểu thư xài hương nước hoa của hãng nào không? Tôi muốn mua tặng bạn gái.

Trần Mạn Dao không có chút nào không thoải mái nói:

- Không thất lễ, kì thực nếu không phải tôi hết nước hoa nữ giới còn muốn lấy ra tặng anh làm quà đây. Nước hoa tôi xài là của công ty bạn tôi, công ty Wing, ngày mừng một tháng sau sẽ ra mắt loạt sản phẩm đầu tiên, nếu anh thích cứ đến mua là được rồi. À, công ty bạn tôi còn bán cả nước hoa nam giới nữa đó.

Công ty Wing? Chưa nghe nói qua a.

Đổi lại người khác thì Thành sẽ cho rằng đây là lừa đảo, nhưng anh ta biết Trần Mạn Dao là khách quý có thể ngồi ăn ở tầng bốn chắc chắn không nói lời bông đùa, lại nói hương nước hoa đã được các nữ đồng nghiệp kiểm chứng, rất đáng mong chờ nha.

Thành nói:

- Cảm ơn tiểu thư đã giải đáp thắc mắc, ngày đó tôi nhất định sẽ đến mua.

Trần Mạn Dao cười cười:

- Chúc anh và bạn gái sẽ hạnh phúc nha.

Xã giao thêm hai câu, Trần Mạn Dao muốn về, bây giờ cô chỉ muốn nhảy lên chăn ấm nệm êm ngủ một giấc để xua tan đi hết bức bối trong lòng.

Vừa quay người lại cô đã nghe vài giọng nói quen thuộc vang lên:

- Uy, đây không phải Tiểu Mạn sao?

- Ôi, đúng là Tiểu Mạn rồi, buổi sáng còn hùng hồn nói không đến, bây giờ lại vác mặt tới, không biết xấu hổ a.

- Cô thì biết cái gì, không nghe người ta nói có hẹn với bạn sao? Đây chỉ là vô tình gặp mặt thôi, cao thủ, cao thủ, cao cao thủ a.

Những người này, không phải người trong đoàn phim thì còn ai vào đây nữa, chỉ là trong đám bọn họ không một ai là “đồng minh” của cô nên có dịp là trào phúng ngay.

Trong mắt bọn họ, Vân Tiểu Mạn là một con hồ ly tinh rất biết câu dẫn đàn ông, cái gì mà đi ăn với bạn không đến được, có quý mới tin, một diễn viên mới vào nghề lấy tiền đâu ra ăn ở Thiên Hương Dạ Đàm?

Cái chiêu lật mềm buộc chặt này bọn họ sài quá quen luôn rồi, như nhau cả thôi.

Lạc Nghiêm cũng nghĩ như thế trong lòng nở hoa nói:

- Đừng nói vậy chứ, mọi người đều là bạn bè, biết đâu Tiểu Mạn vừa ăn xong muốn về thì sao? Đúng không, Tiểu Mạn.

Đó là lời nói ngoài mặt, còn thực tế Lạc Nghiêm đang nghĩ giả vờ thanh cao cái gì nữa, muốn tiếp cận tôi thì nói một tiếng là được rồi.

Đáng tiếc, Trần Mạn Dao hoàn toàn không có cái tư tưởng đó, cô thần nhiên nói:

- Tiền bối Lạc nói không sai, tôi đích xác là vừa ăn với bạn xong, bây giờ tôi đang trên đường về nhà, còn nhờ mọi người tránh đường đây.

Choáng, toàn bộ choáng.

Cái này... lật mềm hơi quá mức rồi a, đánh mặt Lạc Nghiêm “bang bang” thế này căn bản không buộc chặt nổi a.

Sáng bị từ chối hai lần, tối lại bị từ chối thêm một lần, quá tam ba bận, chưa kể thái độ của Trần Mạn Dao tối nay rất phách lối, Lạc Nghiêm cau mày nói:

- Tiểu Mạn, đùa thế không hay đâu.

Sẵn tiện một bụng hỏa khí, Trần Mạn Dao gắt gao nói ra:

- Đùa? Xin lỗi, tôi không rảnh để đùa, chẳng lẽ tiền bối đến Thiên Hương Dạ Đàm được tôi thì không đến được? Tiền bối khinh người quá rồi đấy.

Mấy năm trong nghề Lạc Nghiêm chưa bao giờ cảm thấy bị sỉ nhục thế này, từ ngày bước chân vào ngành điện ảnh hắn đã được chú định là ảnh Đế tương lai, không, phải nói là bằng bộ phim Nữ Sát Thủ này hắn sẽ là ảnh Đế, vậy mà lại bị một diễn viên mới vào nghề không nể mặt?

Nhưng nghĩ đến cảnh cô phải chịu thua nằm dưới thân hắn uốn éo hắn liền hưng phấn, đến hắn cũng phải công nhận cô rất đẹp, sức cuốn hút từ cô rất

hấp dẫn, so với Tô Tiểu Vy chỉ có hơn chứ không có kém.

Cô không phải muốn lạt mềm ư, được thôi, tôi cho cô lạt mềm đến cùng.

Lạc Nghiêm kiểm chế lại nặn ra một nụ cười nói:

- Tiểu Mạn, em hiểu lầm anh rồi, anh không có ý đó. Ý của anh là đã đến rồi sao không vào chơi cùng mọi người một chút, bây giờ vẫn còn sớm mà. Anh đã đặt bàn rồi, còn dư tới mấy chỗ lận.

Trần Mạn Dao mặc kệ Lạc Nghiêm lời hay ý đẹp vẫn kiên quyết nói:

- Tôi ăn no rồi, cần về nghỉ sớm.

Lần này cô không đợi Lạc Nghiêm phản ứng đi luôn, mụ nội nó, đã bực rồi còn gặp một đám phiền phức, bộ sáng nay cô xuống giường bằng chân trái hay sao ấy, quá xui xẻo.

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Tự Biên Tự Diễn

Biết Lạc Nghiêm đang chứa đầy một bụng nộ hỏa, mấy cô gái bên cạnh nói vu vu châm dầu vào lửa:

- Ai nha, hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình a.

- Không phải đâu, cái này phải gọi là căng da bụng trũng da mắt, người ta ăn no rồi thì về ngủ một giấc thôi, sáng khoải biết bao nhiêu.

- Chắc chắn, xem ra Tiểu Mạn của chúng ta đã có người lo chỗ ăn chỗ ở rồi, Thiên Hương Dạ Đàm đều có thể đến được, ước gì cũng có ai đó yêu thương mình như vậy.

- Thật hâm mộ Tiểu Mạn a.

Những lời này... không thể nghi ngờ đã thành công châm lên ngọn lửa ghen tỵ trong lòng Lạc Nghiêm, những cô gái kia nói không phải không có lí, nếu Vân Tiểu Mạn không có người bao nuôi tại sao lại không thêm đếm xia đến hấn đâu?

Nói thật, Lạc Nghiêm rất có lòng tin vào mị lực của bản thân.

Muốn tiền có tiền, muốn dung mạo có dung mạo, muốn hình thể có hình thể, muốn danh tiếng có danh tiếng, hấn có thiếu cái gì đâu.

Thậm chí là muốn phụ nữ có phụ nữ.

Thế nhưng càng như thế Lạc Nghiêm càng tức, cô không chọn hấn chẳng khác nào nói rằng tên kia so với hấn phải ưu tú hơn, không, cũng có thể là tên kia chỉ khá giả thôi, có điều hai người gặp nhau sớm hơn nên hấn mới bị cô cự tuyệt.

Đúng vậy, chắc chắn là khả năng này, hấn không tin một diễn viên mới vào nghề có thể trèo lên được người cao hơn hấn.

Hừ hừ, hóa ra cũng là kỹ nữ, còn giả vờ thanh cao.

Bất quá có người bao nuôi cũng tốt, không phải chỉ là tiền thôi sao?

Tiền, hấn không thiếu, nếu vấn đề là tiền thì thẳng tay đoạt người là được.

Tự suy diễn một hồi, Lạc Nghiêm trở nên kích động cực kì, tối nay, hấn muốn cô rồi.

Lạc Nghiêm không hổ là “Ánh Đế tương lai”, trong hoàn cảnh này vẫn có thể thành thực che giấu ý đồ xấu, hấn nở một nụ cười thân thiện nói:

- Thật có lỗi, tôi chợt nhận ra có chuyện gấp phải làm không ăn tối cùng mọi người được rồi. Để tạ lỗi mọi người cứ ăn uống thoải mái, hóa đơn mọi người lấy thẻ của tôi trả là được.

Nghe vậy những cô gái kia đều biết Lạc Nghiêm muốn làm gì cười cười đáp lại:

- Anh Lạc quá khách sáo, anh dẫn bọn em đi spa là bọn em vui lắm rồi, nếu bây giờ còn dùng thẻ của anh thì chẳng phải không có ý tứ sao. Anh cứ việc đi làm việc của mình, chúc anh Lạc mãi mãi thành công.

Lạc Nghiêm rất hài lòng với thái độ của đám nữ nhân này, rất sáng khoái, rất dễ chịu, hắn thu lại thẻ platinum nói:

- Vậy mọi người ăn vui vẻ.

Sau đó, Lạc Nghiêm quay người đi mất.

Đội bóng dáng Lạc Nghiêm khuất hẳn, mấy cô gái kia nhìn nhau cười đầy khoái trá, tối nay nhất định phải ăn thật đã để chúc mừng “thành công”, trong tư tưởng của bọn họ tổn chút tiền bù lại tuần sau có kịch vui để xem là rất đáng giá, vô cùng đáng giá.

Mụ nội nó, để xem tuần sau gặp lại xem con à hồ ly tinh kia còn dám lên mặt thanh cao nữa hay không, nghĩ đến cảnh “kẻ thù” bị một người chà đạp trên giường thôi đã thấy sung sướng rồi a.

.....

Ngày mai là chủ nhật không phải đi làm, Trần Mạn Dao bắt taxi về thẳng phòng trọ ở khu Nguru Xá, mấy ngày không về cô có chút nhớ nơi đó rồi.

Nói đúng hơn... cô bỗng nhớ về cái ngày Lâm Phá Thần ở lại phòng cô qua đêm, không hiểu sao nãy đến giờ trong đầu cô toàn nghĩ về cái ánh mắt lạnh lùng của hắn rồi đối chiếu với những lần khác, cô rất muốn tìm ra manh mối để hiểu rõ cuộc vấn đề nằm ở chỗ nào.

Một cái là thích, một cái là ghét, không có ai có thể biến chuyển tình cảm nhanh như thế được a.

Cô là diễn viên còn không làm được, hắn là doanh nhân làm sao làm được chứ.

Chẳng lẽ hắn là người đa nhân cách?

Ách, hy vọng là không phải, nếu không cái này rất phiền phức nha.

Nghĩ đến một ngày đang vui vẻ bên nhau, hắn bỗng đổi nhân cách một cái sang ghét cô chẳng phải cô chịu đòn oan ư.

Phi phi, cái quái gì mà vui vẻ bên nhau, cô mới không thèm, hừ hừ, sau này gặp lại cô nhất định hành hắn ra bã cho hả giận.

Trong khi đang nghĩ ngợi lung tung, bác tài xế trung niên bỗng nhắc nhở:

- Cô gái, nãy giờ chú để ý chiếc Tesla màu đỏ phía sau cứ đi theo chúng ta hoài, cháu có quen với người lái nó không?

Trần Mạn Dao hơi nhú mắt nhìn về phía sau, móa, nếu cô nhớ không lầm thì đây là xe của Lạc Nghiêm a, tên này da mặt dày đến mức nào vậy trời, bị cô làm cho mất mặt hết lần này đến lần khác vẫn không chịu từ bỏ còn muốn bám về đến tận nhà?

Đáng giận, nếu không phải không muốn vướng phải rắc rối cô đã một cước đạp bay Lạc Nghiêm mười vạn tám nghìn dặm rồi, con người cô ghét nhất mấy kẻ tự cho mình là đúng.

Không phải sao, lần thứ hai gặp Lâm Phá Thần tự cho là đúng cô còn không lưu luyến phui mông ra đi, Lạc Nghiêm so với Lâm Phá Thần kém quá xa, cô để ý hắn mới là lạ.

Trần Mạn Dao hỏi:

- Chú cắt đuôi được không?

Bác tài xế lắc đầu:

- Bây giờ đường đông lắm, không chạy nhanh được, rất nguy hiểm.

Trên thực tế nếu cố gắng thì vẫn có thể cắt đuôi được nên Trần Mạn Dao mới hỏi câu kia, bắt quá cô không thất vọng, cô thông cảm với tâm lý của bác tài xế, bác không phải người trẻ tuổi không tránh được cái tư tưởng an toàn là trên hết.

Không dùng tốc độ cắt đuôi được thì dùng lời nói, cô không tin Lạc Nghiêm là người không cần mặt mũi, một ngôi sao màn ảnh cần nhất là mặt mũi nha.

- Vậy chú dừng lại đi, cháu nói chuyện với anh ta một chút rồi đi tiếp.

Bác tài xế hỏi:

- Ủ, cháu có cần chú giúp gì không?

- Dạ không cần đâu, anh ta là đồng nghiệp của cháu ấy mà.

Nghe vậy bác tài xế cười đầy ẩn ý nói:

- Chắc chắn, người trẻ tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Mất Mặt

Trong một con hẻm nhỏ vắng người, Trần Mạn Dao đứng nói chuyện với Lạc Nghiênn:

- Tiền bối Lạc, hành vi của anh là xâm phạm quyền riêng tư của tôi rồi đấy.

Về mặt của Trần Mạn Dao rất nghiêm túc không giống nói giỡn, thậm chí trong lời nói còn mang theo ý tứ hù dọa, nhưng Lạc Nghiênn lại không để tâm điều đó, hần chỉ nghĩ rằng cô lựa chọn con hẻm này để cho hần cơ hội chiếm hữu.

Không phải sao, cô nam quả nữ cùng nhau chui vào hẻm tối, không phải để làm chuyện đó thì làm cái gì?

Có điều cái sở thích này cũng hơi bị đặc biệt nha, làm trên chán ảm nệm êm không muốn lại muốn làm ngoài đường, rất đặc sắc, rất kích thích, hần còn chưa bao giờ làm ở bên ngoài đâu.

Dục hỏa bùng lên, lúc này Lạc Nghiênn đã không quan cái gì gọi là hình tượng hay bị phát hiện, hần mạnh bạo tiến tới Trần Mạn Dao, cánh tay phải đặt lên tường, khoảng cách giữa gương mặt hai người chưa tới mười cen-ti-mét nói:

- Tiểu Mạn, bây giờ không còn ai khác, em không cần giả vờ nữa, nói đi, em thích anh phải không?

Trần Mạn Dao:

- ???

Móa tên điên này, trong đầu hần toàn là mực hay sao mà ý nghĩ lệch lạc quá thể, sỡ dĩ cô chọn con hẻm này là để tránh bị phóng viên chụp ảnh đi cùng Lạc Nghiênn, tuy Lạc Nghiênn có đeo kính mắt nhưng đứng cãi nhau giữa đường rất phiền phức a.

Còn cái gì mà cô muốn câu dẫn hần, nằm mơ đi, nói thật dạng người như hần có cho cô cũng không thềm.

Trần Mạn Dao sắc mặt trầm xuống nói:

- Tiền bối Lạc, xin tự trọng, tôi không hề có ý với anh, tôi chỉ muốn nhắc nhở anh tránh xa tôi ra một chút.

Cô càng như vậy, trong lòng Lạc Nghiênn càng rạo rực, ham muốn chiếm hữu cô càng nóng cháy hơn bao giờ hết, hần bắt chấp tất cả cúi đầu xuống ý định hôn lên môi cô.

Làm trước, tính sau, đến lúc đó cái gì cũng đạt được rồi xem cô còn dám chạy hay không.

Bất quá Trần Mạn Dao phản ứng rất kịp thời lách người né khỏi cái hôn, cô còn cẩn thận hơn kéo khoảng cách ra ba mét, ánh mắt cô lóe lên sự tức giận quát:

- Anh muốn làm gì?

Miếng thịt tới miệng bỗng nhiên bay mất, Lạc Nghiênn không những không tức giận mà còn bị kích thích hơn, hần kéo kéo nói lỏng cổ áo cho thoáng khí nói:

- Muốn cái em muốn anh làm thôi.

Nói rồi, Lạc Nghiênn từng bước tiến đến gần cô, trên mặt đầy ý tà dâm như thể một con sói đói đang nhìn một chú cừu bé bỏng, tối nay cô là của hần chắc rồi.

Một người tiến, một người lùi, sau hơn chục bước Trần Mạn Dao rốt cuộc không nhịn nổi cục tức nữa dừng lại, cô bày ra tư thế phòng thủ của karate nói:

- Anh còn tiến thêm một bước đừng trách tôi vô tình.

Thấy vậy Lạc Nghiênn cười đầy thích thú nói:

- Có cá tính, anh thích.

Rất hiển nhiên Lạc Nghiễm không có ý tứ dừng lại, hương thơm trên người cô đã làm hắn đánh mất hết lí trí, hooc-môn nam giới sôi sùng sục, bây giờ đầu óc của hắn chỉ có ý nghĩ bá vương ngành thượng cung.

Đây không phải cô bỏ thuốc hắn, đơn giản chỉ vì tính tự cao của Lạc Nghiễm quá lớn, ngay từ lần đầu gặp mặt hắn đã xem cô thành người của hắn, hôm nay lại nghe tin cô có người khác bao nuôi hắn làm sao nhịn được cơn tức này.

Phụ nữ hắn nhìn trúng phải thuộc về của hắn.

- Xoạt...

Một tiếng xé gió vang lên, Trần Mạn Dao chân trái làm trụ, chân phải tung ra một cú đá tầm cao ngang vai Lạc Nghiễm.

- Bộp... rầm...

Lạc Nghiễm không ngờ cô dám động thủ ăn trọn một cước đập người vào vách tường, thế nhưng dưới tình trạng hooc-môn nam đang trào dâng hắn không cảm thấy đau đớn chưa tới một giây đã bật người đứng vững trở lại, cặp mắt đỏ ngầu nhìn cô một cách dữ tợn nói ra ba chữ:

- Tốt, tốt, tốt.

Trên thế giới này có hai loại người rất đáng sợ, kẻ điên và kẻ ngu, hiện tại Lạc Nghiễm đã bị cô kích thích điên rồi.

Làm một diễn viên đã từng có vài vai diễn hành động, khả năng võ thuật của Lạc Nghiễm tương đối khá, cộng thêm lợi thế thể lực của đàn ông rất hiếm có cô gái nào chống lại được nếu hắn sử dụng bạo lực, hắn tin tưởng cô không thắng nổi hắn.

Lạc Nghiễm đập mạnh một cái xuống đất lấy đà, hai tay dang ra bỏ nhào tới cô, tốc độ cực nhanh.

Thích bạo lực đúng không, tôi bạo lực cho cô xem.

Cô đánh tôi một cái, tôi dẫn vật cô một đêm.

Trần Mạn Dao thấy Lạc Nghiễm nổi điên cũng điên lên luôn, móa, anh đã muốn chết thì đừng trách tôi độc ác.

- Xoạt... xoạt... xoạt...

Điên thì điên, cô vẫn không có ngu đánh giáp lá cà với Lạc Nghiễm, cô rất bài bản nhảy lùi lại một bước kéo dài khoảng cách, chân trái tiếp tục làm trụ, chân phải một lúc tung ra ba cú đá liên hoàn cước, một cú vào mặt, một cú vào ngực, một cú vào bụng.

- Bộp... bộp... bộp...

- Phốc, rầm...

Hứng trọn ba chiêu toàn lực, Lạc Nghiễm có điên cuồng cũng phải gục ngã nằm dưới đất không gượng dậy nổi, may là cô đi giày mềm chứ không phải giày cao gót, nếu không mạng sống của Lạc Nghiễm có lẽ đã gặp nguy hiểm.

Một buổi tối bị làm phiền tới bốn lần, đánh gục Lạc Nghiễm xong Trần Mạn Dao không cảm thấy tội nghiệp gì hết hừ hừ:

- Đáng đời, anh đã không cần mặt mũi tôi liền cho anh “mất mặt” luôn.

Mất mặt ở đây... là cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng, một cước thẳng mặt a, đoán chừng phải bị sưng tới mấy ngày.

Kì thực lúc đầu Trần Mạn Dao không muốn đá thương Lạc Nghiễm mới đá vào vai, dù sao vai diễn của Lạc Nghiễm rất quan trọng, cô không muốn vì cô mà tiến độ bộ phim bị kéo xuống, nếu không cú đá đầu tiên cô đã đá thẳng vào thái dương rồi.

Nhưng Lạc Nghiễm không biết điều đã chạm đến giới hạn chịu đựng của cô nên cô mới đánh gục hắn, một khi lời nói đã bắt lực thì bạo lực sẽ lên ngôi.

Bất quá để Lạc Nghiễm nằm ở đây một đêm không ổn lắm, lỡ may hắn trúng gió chết queo thì tiêu, cô vẫn rất có lương tâm đấy.

Cô lấy ra một cái lọ nhỏ cho Lạc Nghiễm ngửi ba giây, sau đó bấm một cái vào huyệt nhân trung (huyệt ở trên môi dưới mũi) mới rời khỏi hẻm nhỏ leo lên taxi về phòng.

Khoảng ba phút sau khi Trần Mạn Dao bỏ đi, Lạc Nghiễm rớt cuộc tỉnh dậy, mặt ngực bụng đau nhức, nhớ lại những gì xảy ra hắn vừa giận vừa sợ.

Hắn giận là giận cô dám ra tay với hắn, còn sợ là sợ bị người khác nhìn thấy cảnh hắn điên cuồng muốn cưỡng bức cô.

Thân là diễn viên nổi tiếng, là người của công chúng, nếu bị truyền ra bản tin “cưỡng bức” hắn sẽ thân bại danh liệt a.

Có điều Lạc Nghiễm không từ bỏ ý đồ chiếm lấy cô, hắn nắm chặt tay thềm thè:

- Vân Tiểu Mạn, cô đợi đấy, tôi sẽ cho cô biết tay.

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Lòng Dạ Đàn Ông

Hai ngày chủ nhật và thứ hai không có lịch diễn trôi qua nhanh chóng, trong hai ngày này Trần Mạn Dao không nhận được tin nhắn giải thích nào của Lâm Phá Thần khiến cô hơi hụt hẫng, chẳng lẽ hẳn thật dối tính không thêm để ý cô nữa rồi?

Đây là cái người ta hay nói với nhau rằng mất rồi mới biết quý trọng sao?

Không đúng, cô đã bao giờ có được đâu mà mất a, bất quá cái cảm giác này giúp cô xác định trái tim cô đã bị hấn đánh động từ lúc nào không hay, có lẽ chưa tới mức yêu, nhưng ít nhất cô thích cái cách hấn nhìn cô, quan tâm cô đầy chân thành.

Từ được quan tâm đột ngột biến thành bị thờ ơ, cô có chút không chịu được.

Tuy nhiên khó chịu thì khó chịu cô vẫn có cái giá của một người con gái, cô quyết định không chủ động nhắn tin trước, còn chuyện tới đâu hay tới đó đi.

Thứ ba vừa đến, ăn sáng xong là bây giờ Trần Mạn Dao bắt taxi đi làm, tuần này đoàn phim chủ yếu quay cảnh hành động nên chuyển địa điểm sang khu vui chơi giải trí Huân Bình đầy mùi vị quân nhân để thuận tiện cho việc lấy bối cảnh và trau dồi kinh nghiệm bắn súng.

Dù sao sát thủ thời hiện đại là chuyên gia dùng súng, đạo diễn muốn mọi người có cơ hội diễn tập bằng súng giả để đem lại hiệu quả tốt hơn khi lên ảnh.

Ý tưởng này hiển nhiên được tất cả mọi người vui vẻ hưởng ứng, vừa được chơi vừa có kinh nghiệm thực tế không vui mới là lạ, chỉ nghĩ đến đã thấy sáng khoái rồi a.

Riêng Trần Mạn Dao suy nghĩ chín chắn hơn, cô không để ý đến “giải trí”, chỉ đơn thuần là khu giải trí Huân Bình gần khu Ngưu Xá thuận tiện cho việc cô đi đi lại lại chứ vai diễn của cô có đoạn nào bắn súng đâu, không tập sử dụng súng giả cũng chả sao.

Sau bốn mươi phút ngồi taxi Trần Mạn Dao đã tới nơi, buổi sáng ít người đến cô chỉ mất một phút mua vé liền có thể đi vào.

Ngay lối vào, cô thấy Vũ Thiến Thiến đang đứng sẵn chờ cô, nhưng không đợi cô chào hỏi Vũ Thiến Thiến đã vội vã chạy lại kéo cô vào một góc khuất, về mặt Vũ Thiến Thiến tương đối khó coi nói nhỏ:

- Tiểu Mạn, nói thật cho chị biết, em với Lạc Nghiêm có xảy ra chuyện gì không?

Trần Mạn Dao sớm đoán trước tình huống này giả vờ ngu ngơ đáp:

- Chị đang nói cái gì đó, ngay cả người em còn không gặp làm sao có chuyện được.

Đương nhiên, cô có ngu mới đi thừa nhận có liên quan đến mấy vết bầm tím trên mặt Lạc Nghiêm a, trong suy nghĩ của cô thì Vũ Thiến Thiến đang nói về việc “Lạc Nghiêm bị đánh bầm dập”.

Vũ Thiến Thiến trước giờ rất tin tưởng cô, nhưng lần này vẫn đề có chút nghiêm trọng, Vũ Thiến Thiến nghiêm mặt hỏi cô lần thứ hai:

- Thật không có chuyện gì?

Trần Mạn Dao gật đầu đầy chắc chắn:

- Em nói thật đó, em còn muốn hỏi chị rốt cuộc có chuyện gì mà chị hấp tấp vội vàng nữa đây này.

Nghe vậy Vũ Thiến Thiến thở phào nói:

- Sáng giờ chị nghe loáng thoáng đám người kia nói mối quan hệ giữa em với Lạc Nghiêm đã tiến thêm một bước, mà Lạc Nghiêm không phản bác gì cả chỉ giữ thái độ ậm ừ qua loa nên chị rất lo em chịu thiệt thòi. Bất quá chị tin em, đám người kia căn bản là muốn đổ tiếng xấu cho em thôi.

Trần Mạn Dao trong đầu tràn đầy đậu đen rau muống hóa ra “chuyện gì” ở đây không phải việc đánh nhau mà là việc mờ ám?

Móa, người ta thường ví độc như lòng dạ đàn bà, bây giờ cô đã biết lòng dạ đàn ông cũng độc không kém, rõ ràng chẳng có cái quái gì xảy ra cả tên điên kia lại nhân cơ hội dìm cô xuống đấy, đáng giận.

Nếu sự thật là cô vô duyên vô cớ đánh người thì không nói làm gì, đằng này cô là bị ép buộc phải ra tay tự vệ đấy chứ, chưa kể cô rộng lượng cứu tính hần không để hần nằm ngoài đường một đêm, vậy mà hần còn không biết ơn lại đi âm cô?

Đã thế còn âm cô bằng một chiêu quá độc ác.

Bởi vì Lạc Nghiêm đã nổi tiếng sẵn rồi, càng có scandal hần sẽ càng nổi, chỉ cần scandal không phải thật là được, còn cô chưa có danh khí gì cả nếu dính phải scandal sẽ rất khó lẫn lộn trong giới giải trí được nữa, trừ phi cầu hần thanh minh.

Một mũi tên trúng hai con nhạn, cao a.

Trần Mạn Dao sắc mặt tối sầm nói:

- Chị Thiên Thiên, phải làm sao bây giờ?

Vũ Thiên Thiên cười trấn an:

- Em chỉ cần tập trung diễn cho tốt, em không gặp hần thì sẽ chẳng có ảnh chụp nào làm bằng chứng cả, các tòa soạn phải có bằng chứng mới dám đăng bài nên em yên tâm đi, cùng lắm cái tin đồn này chỉ lưu truyền trong đoàn thôi, nhưng trước mắt chị sẽ thương lượng với quản lí của Lạc Nghiêm xem sao.

Kì thực Trần Mạn Dao cũng biết điều Vũ Thiên Thiên nói, cô không lo lắng vụ này bị làm lớn nhưng chỉ cần lưu truyền trong đoàn thôi đã đủ khiến cô chật vật rồi, nhất là nếu Đoàn Thiệu tin vào tin đồn giảm độ hảo cảm với cô xuống liền chết đó, kế hoạch của cô muốn thuận lợi nhất thiết phải bám vào Hứa Nghiệp.

Tức giận, cô cực kì tức giận rồi, cô không cho phép bất kì kẻ nào ngáng chân cô tìm ra chân tướng, dù là vô tình hay cố ý đều không được.

Muốn chơi đúng không, tôi chơi với anh đến cùng, xem ai là người ngã ngựa trước.

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Lạc Nghiêm Không Ngừng Công Kích

Có lẽ tin đồn đã lan khắp đoàn phim, Trần Mạn Dao vừa có mặt bầu không khí trong đoàn bỗng khác hẳn, cô nhìn tới ai người đó liền tránh mặt, mà cô dòm tầm mắt đi thì người đó lại chỉ trỏ vào cô rồi nói nhò cái gì đó.

Cái gì đó ở đây hiển nhiên không phải điều tốt đẹp.

Nhất là Tô Tiểu Vy lộ vẻ chán ghét ra mặt luôn, Tô Tiểu Vy xem thường nhất là những người dùng thân thể đổi lấy lợi ích, cô ta không ngờ người mà cô ta từng ngưỡng mộ lại là kẻ như thế.

Hình tượng đẹp đẽ đột nhiên sụp đổ, không ghét mới là lạ.

Về phần Đoàn Thiệu thì nhìn cô bằng ánh mắt đầy thất vọng.

Đúng, là thất vọng, nói thật Đoàn Thiệu không ghét bỏ gì những diễn viên sử dụng con đường quy tắc ngầm bởi cái giới giải trí này được mấy ai trong sạch đâu, ông ta chỉ thất vọng vì đã nhìn lầm người, một cô gái tài năng như Vân Tiểu Mạn cần gì phải dùng quy tắc ngầm chứ.

Cô quá hấp tấp rồi, hoặc nói cô quá ham tiền tài danh vọng rồi, là suy nghĩ của Đoàn Thiệu.

Còn Lạc Nghiêm không biết dùng loại thuốc tốt nào mà trên mặt không có lấy một điểm vết tích, hần giống như đã quên việc bị cô đánh bầm dập nhìn cô đầy triu mến, cảnh này càng làm mọi thứ trở nên tồi tệ hơn, móa nó, cô muốn đập tên này thêm một trận quá.

Nếu thời gian có thể quay lại, cô chắc chắn sẽ đánh hần đến độ ba má nhận không ra luôn.

Thật là làm ơn mắc oán mà, ức chế muốn chết.

Nhưng trên đời không có nếu, Trần Mạn Dao bức bối đi vào phòng trang điểm, cô biết thời điểm này cô nói gì cũng vô dụng, sẽ chẳng có ai tin lời thanh minh của một con bé diễn viên mới vào nghề.

Hừ hừ, đợi đấy, ai ăn ai còn chưa biết đâu.

Vũ Thiên Thiên sợ cô không khống chế được tâm tình khuyên nhủ:

- Tiểu Mạn, em nhất định phải bình tĩnh, mọi chuyện đâu sẽ vào đấy thôi.

Trần Mạn Dao vừa nghĩ cách giải quyết vừa gật đầu cho có lệ:

- Dạ, em biết rồi.

Để tránh đi cái chủ đề khó chịu này, Vũ Thiến Thiến cười nói:

- Buổi chiều em không có cảnh quay, nhân tiện chúng ta đang ở khu vui chơi em đi xả stress với chị nha, ở đây nhiều trò vui lắm, bắn súng này, lướt sóng giả lập này, leo núi trong nhà này,...

Ban đầu là tác phong nghề nghiệp rất nghiêm chỉnh, càng nói Vũ Thiến Thiến càng kích động thao thao bất tuyệt khiến Trần Mạn Dao có chút buồn cười, về mặt của chị rõ ràng là rất muốn chơi a, sợ rằng cùng cô xả stress chỉ là mục đích phụ.

Bất quá cô không có đi lộ tẩy, sẵn một bụng khó chịu đi xả stress cũng tốt, cô đồng ý luôn:

- Ừm, mấy trò đấy em chưa chơi bao giờ, không biết có chơi tốt không nữa.

Vũ Thiến Thiến đưa tay gõ nhẹ cái trán Trần Mạn Dao một cái nói:

- Trời ạ, cô bé ngọc này, chơi là để vui thôi, tốt hay không tốt cái gì chứ. Lại nói cái gì lạ mới kích thích, đúng không.

Trần Mạn Dao le lưỡi cười cười:

- Hi hi, chị Thiến Thiến nói chí phải.

Sau đó mọi thứ diễn ra khá thuận lợi, đương nhiên rồi, cô bị đim hàng mấy cô gái khác đều hưng phấn nên khả năng diễn xuất tốt hơn bình thường không ít, đối với đoàn phim mà nói đây là chuyện vui a, ngoại trừ một người Vân Tiểu Mạn đầy khó chịu.

Cười trên nổi đau của người khác không hơn gì cái này đi.

Còn may là bản lĩnh của Trần Mạn Dao rất tốt, tuy khó chịu cô vẫn hoàn thành hết nhiệm vụ của mình, chẳng qua không quá xuất sắc như mọi lần thôi.

Hết buổi sáng, đến giờ nghỉ trưa, Lạc Nghiêm tranh thủ thời cơ Vũ Thiến Thiến không có mặt đến tìm Trần Mạn Dao cười cười nói nói như thể hai người quen biết lắm vậy.

- Tiểu Mạn, anh đưa em đi ăn cơm.

Không thể không nói Lạc Nghiêm diễn xuất tốt vô cùng, không hổ là ứng cử viên sáng giá cho vị trí Ảnh Đế, đi ám toán người khác mà mặt không đổi sắc chút nào.

Trần Mạn Dao đương nhiên không đáp ứng, cô khó chịu ra mặt nói:

- Tiền bối Lạc, anh hại tôi chưa đủ sao?

Lạc Nghiêm thu lại vẻ hưng phấn ỉu xìu nói:

- Đều tại anh tôi đó không kiềm chế được, xin lỗi em.

Móa, tên diễn này quá thâm độc rồi, lời nói của hắn không phải giả nhưng người ngoài nghe vào sẽ hiểu theo hàm nghĩa khác a, đáng giận.

Quả nhiên, chỉ bằng một câu nói Lạc Nghiêm đã kéo cả đoàn nhìn về phía hai người, tất cả đều nhìn Trần Mạn Dao đầy trào phúng và khinh bỉ, giả vờ nữa đi, thanh cao nữa đi, còn không phải bị đàn ông chơi nát.

Trần Mạn Dao hít vào một hơi thật sâu kiềm chế “bản năng muốn đánh người”, đã vạch mặt với nhau rồi cô không kiêng nể gì nữa nói thẳng:

- Tiền bối Lạc, tốt nhất anh nên tránh xa tôi một chút, bằng không anh sẽ phải hối hận.

Câu nói này, Trần Mạn Dao không chế âm lượng vừa đủ chỉ có hai người nghe thấy.

Bị hăm dọa, những kí ức thương đau ngay lập tức ủa về khiến Lạc Nghiêm hơi rùng mình, nhưng rất nhanh hắn đã lấy lại được tinh thần, hắn không tin cô có thể làm gì được hắn, chẳng qua là biết chút võ thuật mà thôi, tôi sợ cô chắc.

Để rồi xem, sớm muộn gì cô cũng phải quỳ dưới chân tôi cầu xin.

Lạc Nghiêm tiếp tục ra ám chiêu nói:

- Tiểu Mạn, giới giải trí đâu có luật nào cấm yêu đương, tin tưởng anh, anh sẽ bảo vệ em đến cùng.

- A, Tiểu Mạn, chị dọn đồ xong rồi, chúng ta đi về thôi.

Đúng lúc này, không đợi Trần Mạn Dao nói gì Vũ Thiển Thiển đã quay trở lại kéo cô đi giúp cô giải vây, trong tiềm thức của Vũ Thiển Thiển thì Vân Tiểu Mạn là một cô bé không rành thế sự, đấu với Lạc Nghiêm chỉ có nước chịu thiệt thòi.

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Bắn Súng Giả Lập

Ngoài mặt Vũ Thiển Thiển không đối chọi với Lạc Nghiêm nhưng trong đầu Vũ Thiển Thiển thầm chửi rủa Lạc Nghiêm là đồ chết tiệt, độ thiện cảm với Lạc Nghiêm đã giảm xuống tới âm vô cùng, nếu có cơ hội đá Lạc Nghiêm khỏi giới giải trí Vũ Thiển Thiển nhất định sẽ không nương tay.

Bất quá Vũ Thiển Thiển biết cơ hội đó rất khó xảy ra, tầm ảnh hưởng của Lạc Nghiêm rất lớn, hậu trường lại tương đối vững chắc, một quản lí nhỏ nhoi cộng thêm một diễn viên mới vào nghề làm sao cứng đầu cứng với Lạc Nghiêm được.

Chỉ thương cho Tiểu Mạn, một tài năng xuất chúng chưa được công nhận đã bị bão tố vùi dập.

Aizzz, càng nghĩ càng thấy bức mình, Vũ Thiển Thiển không còn tâm tình nào vui chơi giải trí nữa, ăn xong một bữa trưa đơn giản Vũ Thiển Thiển ỉu xiu nói:

- Hay là chúng ta về đi, ở lại đây chỉ thêm bức thôi.

Trái ngược với Vũ Thiển Thiển, một khi đã xác định “không chết không thôi” thì mọi phiền muộn trong lòng Trần Mạn Dao đã được xóa sạch hết, quan điểm của cô là cứ khó chịu làm sao nghĩ ra được đối sách thông minh chơi chết kẻ thù đây?

Mà chơi chết được Lạc Nghiêm thì tự nhiên mọi oan ức của cô sẽ được giải quyết, cần gì bức bối cho một người.

Cô cười cười:

- Chị Thiển Thiển nói em đừng bức thì chị phải làm gương cho em chứ. Thôi, tạm gác lại mấy chuyện đó đi, em nôn nóng muốn thử cảm giác quân nhân lắm rồi.

Đây hoàn toàn là lời thật lòng, theo dòng lịch sử một đất nước muốn bình yên đã phải đánh đổi bằng biết bao nhiêu mồ hôi và máu của những người lính, cho nên cái không khí quân nhân luôn làm người ta sục sôi ý chí, Trần Mạn Dao cũng không ngoại lệ.

Hỏi thật một câu, từ nam đến nữ, từ già đến trẻ có mấy ai cưỡng được cám dỗ của súng đạn?

Cầm súng trên tay, sáng khoái biết bao nhiêu, uy vũ biết bao nhiêu, không mê mới là lạ.

Không tới thì thôi, đã tới phải thử một phen, mặc kệ ở đây chỉ là trò chơi nhưng vẫn rất kích thích.

Thế là dưới sự lôi kéo của Trần Mạn Dao, hai người đi vào khu bắn súng đầu tiên.

Ở khu bắn súng có tới mấy loại trò chơi, như là bắn súng giả lập giết quái, bắn súng cao su nhận quà, bắn vào mục tiêu di động tính điểm đổi phần thưởng...

Mỗi trò lại chia ra hai trường phái súng trường và súng lục, ai thích dùng cái gì có thể tùy ý lựa chọn.

Trong đó trò khiến Trần Mạn Dao chú ý nhất là dùng súng thật bắn ra đạn giả vào bia ngắm xem ai được điểm cao hơn.

Súng thật a, đồ thật có hơn hơn đồ giả nhiều lắm.

Vũ Thiển Thiển đưa ra gợi ý:

- Chúng ta chưa dùng súng bao giờ, trước mắt nên chơi thử trò bắn súng giả lập, đợi quen rồi thì đi bắn súng cao su sau.

Trần Mạn Dao hơi thắc mắc hỏi:

- Vậy còn so tài súng thật thì sao? Em thích nhất cái đó á.

Vũ Thiến Thiến cười cười giải thích:

- Cô bé à, tuy nói trò đó bắn ra đạn giả nhưng cảm giác rất thật, độ phản chấn tương đối mạnh dễ bị thương, con gái không thích hợp để chơi. Hơn nữa vé của trò đó mắc lắm, mười đô chỉ bắn được có mười phát thôi, so với mua đạn thật còn mắc hơn.

Không thể không nói Vũ Thiến Thiến khá có hiểu biết giải thích rất chính xác, nhưng nghe xong Trần Mạn Dao vẫn khẳng khái đòi chơi:

- Chị Thiến Thiến, lát nữa phải thử cái đó nha, nha.

Về mặt cầu xin bằng đôi mắt to tròn đầy sát thương của Trần Mạn Dao dễ dàng phá tan phòng tuyến cuối cùng của Vũ Thiến Thiến, mà thực ra Vũ Thiến Thiến cũng rất muốn thử cảm giác xài súng thật nên gật đầu đáp ứng luôn:

- Được rồi được rồi, bất quá chỉ dùng súng lục thôi, súng trường giật mạnh lắm.

- Hi hi, chị Thiến Thiến là nhất.

Mua xu, trả tiền, Trần Mạn Dao hào hứng cầm khẩu súng lục đồ chơi lên rồi nhét hai đồng xu vào máy giả lập giết quái khởi động cuộc chiến.

- 3... 2... 1... Start.

Màn hình chuyển đổi sang tông màu u ám, âm thanh hơi ghê rợn một chút, thỉnh thoảng lại có vài con quái vật nhảy ra, mục tiêu của trò này là phải giết hết quái nhóc rồi giết boss, thành công sẽ qua màn, nhân vật chết muốn hồi sinh chơi tiếp sẽ tốn thêm xu.

- Pằng... pằng... pằng...

- Uy, chị, bên trái có zombie, giết nó giết nó.

- Aaaa, cứu em, nó cắn em kia.

- Xu xu, cho em thêm xu, em muốn báo thù.

Trần Mạn Dao chơi đến mãi mê hết quá trời hấp dẫn rất nhiều người vây lại xem, bọn họ nhìn cô chơi mà phải bật cười, bởi vì cô quá dễ thương, quá tăng động cứ như một đứa trẻ, đến mức bọn họ nhìn cô còn nhiều hơn là nhìn màn hình nữa.

Lâu lâu mới có một nữ thần ban phúc lợi, ngu gì không ngắm, đúng không?

Nửa tiếng trôi qua...

Trình độ khởi điểm của cô thuộc tầm khá, càng về sau càng xử lý tốt hơn thỉnh thoảng bắn một được hai luôn, nhưng quái vật quá nhiều giết mãi không hết, tốn hơn chục xu mới qua được màn một, lại thêm mấy chục xu nữa để hoàn thành màn hai và ba.

Thế nhưng trò này không có màn cuối, hoặc nói hành động liên tục nhét xu hồi sinh của cô là đốt tiền cũng không sai.

Còn Vũ Thiến Thiến thì không nhập tâm như Trần Mạn Dao, trái lại Vũ Thiến Thiến giống người khác rất thích nhìn Trần Mạn Dao chơi, trong lòng thầm nghĩ cô bé này thật vô tư, phải mau tìm ra cách bảo vệ cô bé mới được.

Thấy Vũ Thiến Thiến không bắn gì hết, Trần Mạn Dao thúc vai một cái nói:

- Chị ngăn ngor cái gì đó, chết rồi kia. Aaaa, em cũng chết luôn, hic, hết xu mất rồi. Ách, sao nhiều người thế?

Hết xu, gameover, Trần Mạn Dao hơi giật mình khi có quá nhiều người vây quanh, được cái bọn họ biết giữ ý thấy cô chơi xong liền tản ra, người đẹp dễ ngắm là đủ rồi, cố tình lôi kéo sẽ trở thành kẻ xấu a.

Vũ Thiến Thiến không khỏi cười một cái nói nhỏ:

- Tại em chứ sao, Tiểu Mạn của chị quá dễ thương mà. Thôi, nghỉ một chút rồi chơi trò bắn mục tiêu di động, chị thấy phần thưởng có mấy con gấu bông đẹp lắm.

Trần Mạn Dao đang sung nói luôn:

- Em không mệt, em còn muốn chiến thêm ba trăm hiệp đây.

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Mắng Người Cũng Rất Đáng Yêu

Tương tự với lúc chơi bắn súng giả lập, Trần Mạn Dao chơi bắn mục tiêu di động bằng súng cao su rất hăng say, nhất là tài bắn súng của cô rất khá bắn mười phát đã trúng sáu bảy kéo theo một đám người hâm mộ đứng phía sau quan sát.

Đương nhiên, bọn họ chủ yếu vẫn là ngắm nhìn cô, dù sao người đến khu bắn súng hầu hết là nam giới nên đây là chuyện không tránh khỏi, ai bảo cô xinh đẹp dễ nhìn đâu.

Người đẹp ban phúc lợi, hà cớ gì không hưởng, đúng không.

Bất quá dân chuyên chơi súng thường có khả năng giữ bình tĩnh rất mạnh không đến nỗi ngắm nhìn người đẹp mà chảy nước miếng, thậm chí ánh mắt bọn họ nhiều hơn là tán dương cô, tư thế bắn của cô không chuẩn vẫn bắn trúng trên sáu mươi phần trăm đã nói lên cô rất có thiên phú.

Bắn súng giả lập là một chuyện, bắn súng cao su lại là một chuyện khác đấy.

Người tài, đáng được tôn trọng.

Thế nhưng cánh này đập vào mắt một số người lại biến thành xấu xa dễ tiện.

- Uy, có người chơi đàn ông chưa đủ hay sao mà còn đi nghịch súng, thật khó chiều a.

- Chắc chắn, anh Lạc cũng thật là, thích ai không thích lại thích ngay một con hồ ly tinh, suốt ngày chỉ biết câu dẫn đàn ông ra thì còn làm được cái gì đâu.

- Ài, anh Lạc thật đáng thương, trong khi anh ấy ủ rũ thì người ta lại hưởng thụ vui vẻ bên người khác, không biết con nhỏ này đã cho anh Lạc ăn bùa mê thuốc lú gì nữa.

Người đến, không phải mấy nữ quần chúng hết vai diễn thì là ai.

Đám nữ nhân này rất hiển nhiên đang suy bụng ta ra bụng người, mục đích bọn họ đến đây là để tìm "đối tượng hợp tác" ở khu tập bắn súng thật, dân chơi súng rất có tiền a, ai biết giữa đường đụng phải Trần Mạn Dao liền rảnh rồi đâm chọt vài câu.

Lời nói ra rất chua ngoa, nhiều người không nhịn được cau mày, bọn họ không quản giữa các cô gái có xích mích gì nhưng nói xấu công khai người ta như vậy là không hay.

Người có học thức, không bao giờ làm như thế.

Nhất là Vũ Thiên Thiên rất có xung động muốn đánh người, cô không xử được Lạc Nghiêm chứ mấy đứa diễn viên quần chúng này là cái thá gì.

Riêng Trần Mạn Dao là chính chủ bị nói xấu lại giống như không nghe không thấy gì hết một mực tập trung vào hạ mục tiêu kiếm điểm đổi gấu bông, quan niệm của cô là chó sủa cứ sủa, người đi vẫn cứ đi.

Chẳng lẽ chó sủa người một tiếng, người phải tốn thời gian đứng lại chửi nhau tay đôi với nó sao?

Không đáng.

Nạp đạn, bắn, lại nạp đạn, lại bắn, cái kiểu xem người khác là không khí thế này khiến đám nữ quần chúng tức đến nổ phổi mà chẳng thể làm gì được, còn những người quan sát này giờ thì gật gù đồng tình với cách xử lý tình huống của cô.

Nhìn qua một cái, ai cao ai thấp, ai tốt ai xấu liền biết ngay.

- Tạch... tạch... tạch...

Bảy mươi điểm, bảy mươi hai điểm, bảy mươi tư điểm, còn kém hai mươi sáu điểm nữa là đủ đổi gấu bông lớn.

- Keng, keng.

Chuông báo vang lên, chủ tiệm mỉm cười thân thiện nói:

- Hết giờ, thật xin lỗi, cô bé không đủ điểm đổi gấu bông lớn rồi, bất quá cô bé đạt được bảy mươi điểm đủ mang gấu bông nhỏ về rồi.

Mặc dù Trần Mạn Dao biết trong ba phút bắn được một trăm điểm rất khó, này giờ thử mấy lần rồi chỉ có lần này là cao điểm nhất nhưng cô vẫn muốn thử thêm, tính cách của cô tương đối cố chấp, đã đặt ra mục tiêu phải cố gắng đạt được.

Bất quá tiền mặt trên người không còn nhiều lắm, cô hơi ngưng ngừng nói:

- Ông chủ, tôi có thể đổi gấu bông nhỏ lấy một lượt chơi nữa không.

Vừa nãy bị cho ăn bơ, bây giờ đột nhiên bắt được sơ hờ đám nữ quần chúng thuận thể xen vào trào phúng:

- Ôi a, không có tiền cũng dám học đòi chơi súng, không thể hiểu nổi.

- Chắc, chẳng trách phải đi câu dẫn đàn ông, cũng không biết một lần có giá bao nhiêu nữa, cái bộ dáng nghèo kiết xác của cô ta thật mất mặt đoàn phim chúng ta.

Lần này Trần Mạn Dao không nhịn nữa, sẵn tiện đang cầm súng cô vác cây súng gỗ lên vai như thể tôn ngộ không vác gậy như ý quay người lại đẩy bá khí nói:

- Yêu quái phương nào, còn không mau hiện nguyên hình.

- Phốc.

Một tràng tiếng cười vang lên, không hổ là nữ thần súng đồ chơi, chửi người cũng đáng yêu như vậy, một câu liền gắn cho người ta cái mác “yêu quái”, mà nguyên hình yêu quái trong tây du kí thường rất xấu, ý nói bỏ đi lớp trang điểm đám nữ quần chúng sẽ biến thành mặt xấu miệng xấu ngay.

Mặt xấu hay không thì chưa biết, miệng xấu đã được kiểm chứng rồi.

Mắng hay, lại không dung tục chút nào.

Bất tri bất giác, đoàn người quay sang nhìn đám nữ quần chúng đầy thương hại và trào phúng, tự tạo nghiệt, không thể sống a.

Bị nhiều người nhìn như vậy đám nữ quần chúng nào dám ở lại, cả đám sắc mặt đen xì không nói được một câu tức giận bỏ đi.

Trở về với cuộc vui, một ông chú trung niên bỗng nói:

- Cô bé, một trăm điểm khó lắm, cô bé không thắng nổi đâu.

- Phải đó, chú thường xuyên đến đây, tính ra đã mấy năm rồi vẫn chưa thấy ai thắng được trăm điểm cả, cái con gấu bông lớn kia chỉ là chiêu trò câu khách thôi.

Nằm không cũng trúng đạn, ông chủ tiệm tặng hảng một cái:

- Này lão Ngu, ông đừng nói xấu tiệm của tôi như thế chứ, ba phút một trăm điểm khó nhưng không phải không thể, không tin ông mời đến một tuyển thủ chuyên nghiệp xem người ta có thắng hay không.

Ông chú được gọi lão Ngu bĩu môi:

- Nói thế ông cũng nói được, da mặt quá dày. Hay là tôi mời ông một bữa, ông giảm xuống chín mươi điểm cho cô bé thử nhé, dù sao cô bé đâu phải tuyển thủ chuyên nghiệp gì.

- Chơi thì chơi, nhớ đấy, lão Ngu ông nợ tôi một châu, cô bé, chú tặng cháu một lượt chơi miễn phí, nếu được chín mươi điểm cháu sẽ có cả gấu bông lớn gấu bông nhỏ.

Không thể không nói chủ tiệm rất ưu ái Trần Mạn Dao, chín mươi điểm so với một trăm điểm thoát nhìn chỉ chênh nhau mười điểm nhưng bị giới hạn thời gian thì mười điểm này chính là một cái khe rãnh khó vượt qua được, chín mươi điểm dễ hơn trăm điểm nhiều lắm lắm.

Bất quá ông chú là người làm ăn, một con gấu bông lớn một mét rưỡi rất đáng tiền, Trần Mạn Dao không tiện tiếp nhận lòng tốt uyển chuyển từ chối:

- Chú không cần giảm mức điểm đâu, cháu chơi cho vui ấy mà, giải thưởng chỉ là phụ thôi. Lại nói nếu không đạt được trăm điểm thì cháu đâu xứng nhận gấu lớn về làm bạn chứ, phần thưởng là giành cho người có thực tài.

Một lần nữa Trần Mạn Dao nhận được rất nhiều tán dương, thậm chí có vài người trẻ tuổi nổi lên xúc động muốn đứng ra làm anh hùng giúp mỹ nhân giành gấu lớn nhưng lực bất tòng tâm a, võ ngực xưng tên xong lại không bắn được trăm điểm sẽ rất lúng túng.

Chủ tiệm giờ ngón tay cái nói:

- Cô bé nói hay lắm, bằng câu nói phần thưởng giành cho người có thực tài chú sẽ tặng cháu một lượt chơi miễn phí, tuy nhiên lượt này nếu không đủ trăm điểm chỉ nhận được gấu bông nhỏ của lượt trước thôi.

- Hi hi, cảm ơn chú.

Ba phút nữa trôi qua, Trần Mạn Dao tiến bộ hơn một chút bắn được tám mươi điểm chỉ lấy được gấu bông nhỏ, tuy nhiên cô vẫn chưa hết hy vọng với gấu bông lớn, trong tuần này cô còn hai ngày quay phim ở đây cơ mà, gấu bông lớn, hãy đợi đấy.

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 32: Lại Thêm Một Cái Đuôi

Khu bắn súng thật không đơn thuần là một địa điểm giải trí mà còn là một nơi của cơ hội, bởi những huấn luyện viên hướng dẫn sử dụng súng thật đều là người từng trong quân đội, một khi gặp được người tài giỏi bọn họ có quyền đưa ra tiền cử gia nhập quân đặc chủng.

Cho nên người đến khu bắn súng thật hầu hết là những người trẻ tuổi nhiệt huyết sôi trào muốn chứng tỏ bản thân, hoặc những người trong quân đội nhưng đã về hưu muốn ôn lại kỉ niệm cũ.

Ngoài ra ở đây còn có một thành phần khác nữa là kẻ có tiền thích thể hiện ta đây biết chơi súng.

Rất hiển nhiên, nhìn từ bề ngoài Trần Mạn Dao và Vũ Thiển Thiển không giống những kiểu người trên, sự xuất hiện của hai cô gái chân yếu tay mềm ngay lập tức hấp dẫn nhiều ánh nhìn.

Trong đó có cả người quen của hai cô, đám nữ quân chúng, bất quá bọn họ đến sớm hơn hai cô đã nhắm được vài “đối tượng hợp tác” không tiện đấu võ nôm, dù sao đâu có ai thích một người phụ nữ chanh chua điều ngoa đúng không.

Đàn ông, thường sẽ thích một cô gái nhu mì yếu đuối để bọn họ chở che.

Và trong mắt đàn ông, Trần Mạn Dao là một cô gái như thế, dung mạo của cô so với tuổi thật trẻ hơn nhiều chỉ như một cô bé mười tám đôi mươi mới lớn, cộng thêm khí chất thanh thuần không nhiễm bụi trần càng khiến cô trở nên hấp dẫn hơn nhiều.

Một tên thiếu gia phong trần đang hưởng thụ phúc lợi từ một nữ quân chúng nhìn thấy Trần Mạn Dao liền tròn to đôi mắt, hơi thở dồn dập, bên khoe miệng kém chút chảy nước miếng, tên này... động tình rồi.

Thậm chí không chỉ một mình thiếu gia phong trần, tất cả những kẻ thuộc thành phần thứ ba có mặt ở khu bắn súng thật đều là như thế, bọn họ đến đây căn bản để tìm khoái lạc chứ không phải để luyện tay nghề, bắt gặp hàng cực phẩm nhìn được mới lạ.

Tên thiếu gia phong trần là manh động nhất đứng phát dậy, chỉnh sửa quần áo, không chế hành vi một phen hấn mặc kệ nữ quân chúng nhìn hấn đầy ai oán tiến về phía Trần Mạn Dao, hấn đưa tay ra giới thiệu:

- Xin chào, tôi là Khương Hưng, không biết tôi có được may mắn biết tên của tiểu thư hay không.

Lời nói rất hay rất lịch sự, nhưng ánh mắt suông sã của Khương Hưng đã bán đứng hấn, tên này không phải loại người tốt đẹp.

Đối với người như thế, Trần Mạn Dao đến cả khách khí cũng chẳng thêm làm, cô xem như không nghe không thấy gì hết đi ngang qua Khương Hưng đến quầy làm thủ tục bắn súng.

Khương Hưng ăn một quả bơ to tởm, sắc mặt hấn biến thành khó coi đến cực điểm, đường đường là tam thiếu gia của tập đoàn Khương thị chủ động chào hỏi lại bị người khác xem thành không khí, rất mất mặt a.

Một thiếu gia khác trạc tuổi Khương Hưng ở gần đó cười khích tướng:

- Hắc hắc, xem ra hôm nay Khương thiếu đá phải thiết bản rồi.

Khương Hưng quay lại lườm người kia một cái nói:

- Hừ, để rồi xem, người phụ nữ mà Khương Hưng này không chinh phục được còn chưa sinh ra đâu. Cô ta là của tôi, không cho phép ai động thủ.

Người kia nhún vai:

- Ô, vậy thì tại hạ sẽ chống mắt lên xem, Khương thiếu thượng lộ bình an a.

Ở quầy thủ tục, Vũ Thiển Thiển hơi cau mày nói:

- Tiểu Mạn, hay là về đi, ở đây... rất nguy hiểm.

Trần Mạn Dao nghe là hiểu ngay nguy hiểm Vũ Thiển Thiển đề cập tới không phải súng đạn mà là người, bất quá cô không sợ, có lẽ trong mắt đám người kia cô là con mèo nhỏ nhưng bọn chúng đâu biết cô chính là một đầu sư tử, cái đám thiếu gia là lượt này không phải đối thủ của cô.

Nói đến nguy hiểm, không biết ai mới là kẻ gặp nguy hiểm đâu.

Bây giờ trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ duy nhất, bắn, bắn, và bắn, không hiểu sao cô rất thích cái cảm giác thi đấu thắng thua này.

Có lẽ do chưa bao giờ dùng súng thật nên hưng phấn đi.

Đã kí xong thủ tục, mặc vào một bộ áo bảo hộ của quân đội, đeo lên một cái mắt kính bảo vệ mắt chuyên dụng và một cái bịt tai giảm tiếng súng, Trần Mạn Dao cười hì hì:

- Chị thấy em có uy phong không.

Vũ Thiển Thiển một bụng lo lắng chỉ trả lời qua loa:

- Uy phong lắm.

Trần Mạn Dao không để ý nhiều giục giải:

- Chị mau mặc đồ bảo hộ vào đi, rồi chúng ta chụp một tấm ảnh làm kỉ niệm.

Biết khuyên nhủ không nổi, Vũ Thiển Thiển đành phải theo ý Trần Mạn Dao thuê một set đồ bảo hộ mặc vào, xong xuôi đầu vào đây Vũ Thiển Thiển mới hiểu tại sao Tiểu Mạn thích thú đến thế, cảm giác đủ mới lạ, đủ kích thích, hoàn toàn khác với bắn súng đồ chơi.

Tuy nhiên Vũ Thiển Thiển vẫn khá lí trí nói:

- Mỗi người chúng ta chỉ bắn tối đa mười viên, nếu không chị sẽ giận đấy.

Trần Mạn Dao gật đầu cam đoan đầy chắc chắn:

- Yes, ma'am.

- Tách tách...

Chọn xong hai khẩu súng lục, lại chụp mấy tấm ảnh, hai cô gái vui vẻ đi vào trường bắn, ở đây có tới hai mươi cửa sổ tập bắn nên hai người không cần chờ xếp hàng, tới là có chỗ, vừa hay là hai cửa sổ kế bên nhau.

Tầm bắn của súng lúc thường là năm mươi mét, nhưng đạn nơi này dùng không phải đạn thật đã bị giảm tầm bắn xuống nên người ta chỉ đặt bia ngắm ở khoảng cách bốn mươi mét, cũng là khoảng cách tối đa trên lí thuyết.

Thông thường trước khi cho phép một người bắn súng sẽ có huấn luyện viên tới hướng dẫn cách lắp đạn, mở chốt an toàn, tư thế bắn, vân vân và vân vân, hai cô gái cũng không ngoại lệ.

Chỉ là... người đến đã bị một thế lực bí ẩn nào đó thay bằng Khương Hưng.

Trần Mạn Dao mất hứng trầm ngâm:

- Lại thêm một cái đuôi, đáng ghét.

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Đánh Cuộc

Hiển nhiên, thế lực thần bí nào đó ở đây là tiền, Khương Hưng không có tài nhưng hắn có rất nhiều tiền, cha hắn lại là chủ tịch tập đoàn Khương thị xếp thứ năm toàn quốc, vừa có tiền vừa có tiếng thì mua một vé làm “huấn luyện viên ngắn hạn” không thành vấn đề.

Khương Hưng giả vờ bất ngờ nói:

- Ô, thật trùng hợp, chúng ta lại gặp nhau rồi.

Trần Mạn Dao bĩu môi nói thẳng:

- Trò này xưa rồi, mời anh đi cho.

Một lần nữa bị không nể mặt, nhưng điều đầu tiên trong cảm nang của gái của Khương Hưng là da mặt phải dày, càng dày càng tốt, hắn mỉm cười phong độ lấy ra một tấm thẻ trong bóp tiền, trên thẻ có ghi một dòng chữ “Huấn luyện viên sử dụng súng bắn tập: Khương Hưng”.

- Tiểu thư thấy đấy, tôi chỉ đang làm nhiệm vụ, không phải cố tình.

Bằng chứng rất hùng hồn, bất quá có quý mới tin Khương Hưng, đòi nào một thiếu gia giàu có lại đi làm hướng dẫn viên bao giờ, cái thẻ này tám chín phần mười là dùng tiền mua lấy, nó là một công cụ rất tốt hỗ trợ cho công cuộc của gái a.

Lại nói khoe thẻ là phụ, khoe một xấp tiền giấy trong bóp mới là chính sự, với độ dày của nó thì số tiền mặt trong bóp Khương Hưng ít cũng phải lên tới con số chục nghìn đô.

Đổi lại một cô gái ham tiền chắc chắn sẽ sáng hết cả mắt để mặc Khương Hưng muốn làm gì thì làm, đáng tiếc là Trần Mạn Dao không thuộc loại phụ nữ đó, cô nhún vai chỉ vào cái bìa nói:

- Nếu anh bắn được mười điểm tôi mới tin.

Nghe vậy nụ cười trên môi Khương Hưng hơi ngừng lại, mẹ nó, tuy hắn thường xuyên lui tới đây nhưng mục đích là để trở thành đối tượng hợp tác của phụ nữ chứ tài bắn súng có lại ai đâu, bắn trúng bìa còn khó chứ đừng nghĩ đến bắn mười điểm.

Huấn luyện viên hướng dẫn sử dụng súng bắn không trúng bìa?

Trò đùa gì vậy, bị lộ ra sẽ rất mất mặt a.

Cũng may là hắn đã có chuẩn bị trước, Khương Huy đưa bàn tay ra nói:

- Cho tôi mượn súng, tôi bắn cho cô xem.

Trần Mạn Dao gật gù:

- Tốt.

Cầm lấy khẩu súng lục, về mặt Khương Huy biến thành nghiêm túc bày ra tư thế bắn chính diện cực kì chuẩn, hai tay và ngực tạo thành một hình tam giác cân đối, hắn bắn không giỏi chứ làm màu là nghề của hắn, mấy năm có mặt ở trường bắn không phải chỉ để trung.

- Pằng.

- Đing.

Tiếng súng vang lên, sau đó phía trên màn hình thành tích bỗng hiện ra con số mười tròn trình đại biểu Khương Huy đã bắn trúng hồng tâm.

Khương Huy tự tin cười cười:

- Tiểu thư tin tôi rồi chứ.

Trần Mạn Dao cạn lời, tên này xem thường khả năng thị giác của cô hả?

Tư thế bắn chuẩn đấy, nhưng lúc bắn nhịp thở của Khương Huy không ổn định, cộng thêm độ giật vốn có của súng dẫn tới góc bắn hơi chệch một chút, với khoảng cách bốn mươi mét thì một chút đó đã đủ viên đạn bay ra khỏi phạm vi bìa rồi, làm sao bắn trúng hồng tâm được.

Đấy rõ ràng là có tay trong a.

Nói có sách, mách có chứng, Trần Mạn Dao thân nhiên bấm một cái nút kéo tấm vải về bìa lại gần, đợi thấy rõ ràng tấm vải vẫn y nguyên rồi cô mới tặc lưỡi nói:

- Chắc, tài bắn súng của anh thật lợi hại, bắn trúng hồng tâm mà không làm vải lung lay, chẳng lẽ anh bắn được đạn vòng giống trong phim sao? Dạy tôi được không.

Trong lời nói tràn đầy ý vị trào phúng chẳng khác nào một đòn bạo kích vào thẳng mặt Khương Hưng.

Bắn đạn vòng? Ha ha, thế giới này làm quái gì có cái gọi là bắn đạn vòng, mà nếu có đi nữa cũng không đến lượt Khương Hưng nắm giữ a.

Lúc này dù da mặt có dày tới đâu Khương Hưng cũng không nhìn nổi xấu hổ không thôi, bắn không trúng thì đã đành còn bày trò gian lận làm cái gì, bây giờ bị lật tẩy thì hay rồi, mặt mũi nam nhân mất sạch, thậm chí còn bị người ta coi thành tiểu nhân.

Quá đau.

Thẹn quá hóa giận, Khương Hưng nói:

- Tôi bắn không tốt thì thế nào, cô cũng hơn gì tôi chứ.

Tự nhiên bị “hạ đẳng cấp” xuống ngang bằng một tên gà mờ, Trần Mạn Dao cười như không cười nói:

- Ô, vậy anh có dám chơi với tôi một ván không.

Khương Hưng không nghĩ nhiều hỏi lại:

- Chơi cái gì?

Trần Mạn Dao giờ giọng khiêu khích nói:

- Chơi so tổng điểm của ba phát bắn, ai cao điểm hơn người đó thắng, kẻ thắng có quyền ra lệnh cho kẻ thua làm bất kì việc gì, dám không?

Nghe được câu “kẻ thắng có quyền ra lệnh cho kẻ thua làm bất kì việc gì” Khương Hưng nào giữ được bình tĩnh nữa, chỉ nghĩ đến cảnh bắt được cô ném lên giường hắn đã không nhịn nổi rồi, hắn quên luôn điểm mấu chốt là hắn rất cùi bắp đáp ứng luôn:

- Chơi thì chơi, tôi sợ cô chắc.

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Chơi Xấu Vs Chơi Đạn Thật

Ở ô cửa sổ tập bắn bên cạnh, Vũ Thiến Thiến nghe nội dung vụ đánh cược thăm thán “không ổn”, trong ấn tượng của Vũ Thiến Thiến thì Văn Tiểu Mạn là một cô bé luôn hoạt bát không đủ tính trầm ổn nhưng không đến nỗi xốc nổi dễ bị khiêu khích, hôm nay Tiểu Mạn rất lạ.

Nói thật, nếu sớm biết hết chuyện này đến chuyện khác liên tiếp xảy đến Vũ Thiến Thiến đã không rủ Trần Mạn Dao đi xả stress, vui vẻ không được bao nhiêu mà phiền phức càng lúc càng lớn.

Vũ Thiến Thiến đi qua bấm eo Trần Mạn Dao một cái nói nhỏ:

- Sao em lại tự ý đánh cược, có phải em không cần người chị quản lí này nữa đúng không.

Tuy trong lời nói có mang theo ý tứ trách cứ, nhưng Trần Mạn Dao vẫn nghe ra được Vũ Thiến Thiến đang rất lo lắng, cô nắm lấy bàn tay Vũ Thiến Thiến đưa ra về làm nũng nói:

- Chị Thiến Thiến đừng giận mà, em cũng bị hấn bức bách quá mới phải làm như thế để cắt đuôi chứ em đâu có muốn đâu. Bất quá chị yên tâm đi, em sẽ không thua, chị cũng thấy tài bắn súng của em rồi còn gì.

Đương nhiên... yên tâm được mới là lạ, Vũ Thiến Thiến nói:

- Chuyện này không đùa được, bắn súng thật và súng cao su rất khác nhau, hơn nữa khoảng cách bốn mươi mét đối với người mới khó khăn vô cùng, nếu em không bắn trúng viên nào mà Khương Hưng trúng được một viên là em thua rồi. Em quá lỗ mãng, hay là chị cầu xin hấn bỏ qua nhé.

Đúng vậy, Vũ Thiến Thiến lo lắng không phải không có cơ sở, có lẽ Khương Hưng không giỏi nhưng ít ra hấn đã từng bắn súng thật nhiều lần còn Trần Mạn Dao chỉ là một tân binh, lão binh gà mờ đầu tân binh, tính ra phần thắng của Khương Hưng rất khả quan.

Trần Mạn Dao cũng biết rõ điều đó, nhưng không hiểu vì sao hôm nay cô nóng máu đến lạ thường chỉ muốn một lần giải quyết xong vấn đề, dù cho có phải mạo hiểm tham gia đánh cược, nó giống như một loại bản năng của cô vậy.

Hoặc nhìn theo hướng của Vũ Thiến Thiến nói cô lỗ mãng cũng không oan chút nào.

Tuy nhiên đã phóng lao thì phải theo lao, Trần Mạn Dao lắc đầu nói:

- Chị đừng nghĩ đến cầu xin, loại người như hấn không xứng để chị phải hạ mình. Và lại em rất có lòng tin, hồi đi học em có tham gia hoạt động bắn súng mấy lần rồi, thành tích rất tốt, bây giờ em chỉ cần làm quen một chút là được.

Câu sau, là giả, cô chưa bao giờ dùng súng thật để bắn, có điều ngày hôm nay càng chơi bắn súng cô càng thấy thuận tay như thể rất quen thuộc với súng ống, lòng tin chiến thắng vẫn phải có.

Nếu không cô đâu có bị xúc động đến nỗi hung hăng đánh cược.

Trong lúc hai cô gái nói chuyện, Khương Hưng đã trang bị xong một set đồ bảo hộ trở ra, trên tay hấn cầm theo một khẩu súng ngắm cá nhân nhìn qua đã biết cực chất lượng.

Rất rõ ràng, hẳn lại muốn chơi xấu, mà còn là chơi xấu đầy lộ liễu.

Súng ngắm đầu súng lục, súng ngắm rất có lợi.

Một lần chơi xấu còn thấy xấu hổ, hai lần chơi xấu liền quen không cảm thấy gì nữa, trái lại Khương Hưng mặt đầy đắc ý nói:

- Tôi chuẩn bị xong rồi, bắt đầu đi.

Không đợi Trần Mạn Dao nói chuyện Vũ Thiên Thiên đã tức tối quát lên:

- Cậu làm vậy mà coi được hả, không công bằng, chúng tôi không chấp nhận.

Khương Hưng cười khẩy nói:

- Tôi làm vậy là làm cái gì, trước đó các người không nói chỉ được thi bắn súng lục thì tôi chọn súng ngắm để thi không có phạm quy chứ, nếu thích các người cũng có thể đổi một loại súng khác a. Bất quá thời gian của tôi có hạn, mười phút nữa không bắt đầu coi như các người thua.

- Cậu...

Vũ Thiên Thiên tức đến nổi phổi nói không ra lời, ở đây ngoài súng lục ra cũng chỉ có loại súng trường bình thường, trong thời gian ngắn căn bản không tìm được cây súng ngắm thứ hai.

Khác với Vũ Thiên Thiên, càng rơi vào tình cảnh khó khăn Trần Mạn Dao càng bình tĩnh, khí chất của cô bất tri bất giác biến đổi thành lạnh lùng cao ngạo, cô khoát tay ngăn Vũ Thiên Thiên lại nói:

- Chị Thiên Thiên không cần tức giận, hẳn có xài vũ khí xịn cũng không gây được sóng gió gì, gà mờ vĩnh viễn là gà mờ mà thôi. Tốt, tôi thi với anh, tôi dùng khẩu súng lục này là được rồi, tuy nhiên tôi muốn dùng đạn thật, không thành vấn đề chứ?

Nói tới từ cuối cùng, Trần Mạn Dao như biến thành một người khác, ánh mắt cô không chút dao động nhìn chăm chăm Khương Hưng, bên trong không có chút gợn sóng nào của sợ hãi, chỉ có tràn đầy tự tin, một sự tự tin tuyệt đối.

Khương Hưng bị một ánh mắt làm cho lạnh cả gáy không tự chủ được lắp bắp nói:

- Được... được thôi.

Đạt được câu trả lời, Trần Mạn Dao không để ý Khương Hưng nữa nói với huấn luyện viên của Vũ Thiên Thiên:

- Anh nghe thấy rồi chứ, chuẩn bị cho tôi một băng đạn thật.

Người huấn luyện viên kia hơi sững sờ nói:

- Chỗ chúng tôi đúng là có đạn thật, nhưng muốn sử dụng phải kí vào văn bản cam đoan tự chịu trách nhiệm, nếu có chuyện không may xảy ra sẽ không quan hệ gì với chúng tôi, tiểu thư chắc chắn chứ?

Trần Mạn Dao gật đầu:

- Vậy làm phiền anh đem văn bản cùng băng đạn đến, tôi sẽ kí.

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Đa Nhân Cách?

Tranh thủ thời gian chờ huấn luyện viên xin giấy cam kết tự chịu trách nhiệm, Trần Mạn Dao ngồi trong phòng thay đồ lấy điện thoại ra xem các video và topic dạy bắn súng, ban nãy là cô dùng tư thái của nhân vật Liễu Hạ để hù dọa Khương Hưng chứ không phải thật sự biến thành người khác.

Nhập cảnh, không nhất thiết phải dùng lúc đóng phim, nếu sử dụng đúng chỗ nó sẽ đem lại những hiệu quả bất ngờ.

Về phần cô có phải người đa nhân cách hay không thì đương nhiên không phải, hoặc ít nhất trong ấn tượng của cô là không phải, cô chưa bao giờ nghe người khác nói cô có biểu hiện gì lạ lùng.

Cái chiêu bắn súng thật đạn thật chẳng qua là cô đang áp dụng đòn tâm lý lên Khương Hưng chứ cô nào đã bắn qua súng thật đạn thật, trong bộ môn bắn

súng áp lực tâm lý đóng vai trò rất quan trọng, một người không có tự tin sẽ rất khó để bắn trúng mục tiêu.

Ngồi bên cạnh cô, Vũ Thiên Thiên cũng phát hiện được điều đó thậm lo lắng, nói thật giờ phút này Vũ Thiên Thiên rất hy vọng Vân Tiểu Mạn là một cô bé đa nhân cách, trong đó có một nhân cách giỏi bắn súng.

Dù là lạnh lùng cũng được, còn đỡ hơn bị Khương Hưng chà đạp.

Bất quá lo lắng quy lo lắng, Vũ Thiên Thiên không thể làm gì khác ngoài chờ đợi kết quả, hiện tại đã quá trễ để rút lui rồi.

Mười phút trôi qua, Trần Mạn Dao tắt điện thoại, đứng dậy, cô hít vào một hơi thật sâu, ánh mắt lại biến đổi thành “Liễu Hạ” bước ra sân bắn, phía sau cô là Vũ Thiên Thiên học theo trung ra bộ mặt tự tin trợ uy.

Nhìn vào hai người sẽ cho người khác cảm giác “ăn chắc rồi”.

Hai cô gái không hổ là người trong giới giải trí, chỉ từ khí thế bên ngoài đã dọa được Khương Hưng, thậm chí ngay cả người huấn luyện viên thực sự cũng không nhìn ra hai cô đang diễn, người huấn luyện viên không khỏi nhìn qua Khương Hưng đầy thương hại.

Thua cuộc là phải làm bất kì điều gì a, khổ thân.

Khương Hưng hơi chột dạ nuốt xuống một nước bọt, phải mất mấy giây tự trấn an mình có súng ngắm không thể thua súng lục hần mới bình tĩnh lại được hừ lạnh:

- Giả thần giả quỷ.

Trần Mạn Dao không để ý đến Khương Hưng kí xoạt xoạt rồi cười nhạt nói:

- Bắt đầu đi.

Phong thái ung dung đầy lãnh đạm, Trần Mạn Dao ngay cả set đồ bảo hộ cũng đã gỡ xuống, cô chọn cầm súng ở tư thế Center Axis Relock bởi tư thế này tương tự với tư thế đứng quyền anh, chân không thuận bước về phía trước, tay phải đưa ra một khoảng nửa cánh tay, họng súng hơi nghiêng.

Lần đầu học theo tư thế Center Axis Relock nhưng Trần Mạn Dao không gặp phải chút gượng gạo nào, dáng đứng tự nhiên vô cùng.

Người huấn luyện viên thấy vậy hơi kinh hãi lắm lắm:

- Cách đứng này...

Nhìn lại Khương Hưng, hần dùng súng ngắm nhưng ở sân bắn không có bộ chuyên dụng cho súng ngắm chỉ có thể dùng tay làm giá đỡ, mà Khương Hưng không thuộc tuýp người khỏe mạnh nên trông khá luống cuống pha chút khôi hài.

- Đoàng.

Không giữ được lâu, Khương Hưng bắt đầu dĩ nễ súng trước.

- Đing.

Chín điểm, khởi đầu không tệ, súng ngắm quả nhiên rất có lợi.

Khương Hưng hạ súng xuống cười hắc hắc:

- Sao hả, chịu thua chưa.

Đáng tiếc, lúc này Trần Mạn Dao dường như đang tiến nhập vào một trạng thái huyền diệu nào đó không nghe không thấy Khương Hưng đắc ý, trong trạng thái này cô nhìn cái bia cách bốn chục mét rất rõ ràng không khác gì một vật đặt ở trước mặt cả.

Trong khoa học người ta gọi đây là cường hóa thị lực.

Không chỉ mắt, lỗ tai của cô cũng được cường hóa thính lực đến đáng sợ, cô có thể không chế để không nghe thấy thứ cô không muốn, đồng thời có thể nghe được những âm thanh rất nhỏ như nhịp tim hay hơi thở.

Cô... chân chính biến thành một người khác.

Chính nhịp thở, chính nhịp tim, chính độ rung cơ thể, bóp cò.

- Đoàng.

- Đing.

Chín điểm, ngang với Khương Hưng.

“Trần Mạn Dao” hơi nhũn mỳ một cái, vậy mà mới chín điểm? Cô còn tưởng là mười điểm đây.

Thế nhưng chín điểm đã đủ khiến ba người khác ngạc nhiên không thôi, nhất là người huấn luyện trong nghề chấn động đến cực hạn, người khác không biết chứ anh ta biết Trần Mạn Dao vừa làm cái gì, cô gái này tuyệt đối không đơn giản.

Không, phải nói cô gái này là dân chuyên mới đúng, anh ta từng là người nhập ngũ còn không điều chỉnh được nhịp tim theo ý muốn a.

Khương Hưng là người trong phạm trù “người khác”, bắn được một phát chín điểm hẳn tự tin hơn hẳn vô tư nói:

- Cô may mắn đấy, bất quá vẫn còn hai phát nữa, chờ làm thú cưng của tôi đi.

Trái lại, bắn xong phát đầu tiên, Trần Mạn Dao trở về chính mình, nội tâm cô nổi lên kinh đảo hải lăng, trong đầu không ngừng hò hét, mụ nội nó, chẳng lẽ cô thật sự là người đa nhân cách?

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Uy Hiếp

Đa nhân cách?

Không phải đâu, cô chưa từng nghe người nào bị rối loạn đa nhân cách vẫn giữ được ý thức của nhân cách này khi nhân cách kia thức tỉnh, vừa nãy cô cảm nhận được rất rõ ràng bản thân của mình a, đây chắc chắn không phải đa nhân cách.

Chẳng lẽ lại là tâm thần phân liệt dẫn tới ảo giác?

Cũng không phải, nếu là ảo giác làm sao cô bắn được chín điểm, cô tuyệt đối không tin đó là may mắn.

Vậy rốt cuộc cô bị cái gì?

Azzzzz, bỏ đi, là phúc thì không phải họa, là họa thì khó tránh khỏi.

Lại nói cái trạng thái ảo diệu kia đem cho cô cảm giác nắm rõ thế giới trong lòng bàn tay, nghĩ kiểu gì đi nữa thì đó cũng là chuyện tốt a, cảm giác cực kì kích thích, nếm thử một lần liền muốn thêm một lần nữa a.

Muốn thêm một lần nữa?

Tốt, bắn thêm một lần.

Lúc này trong đầu Trần Mạn Dao đã quên mất vụ đánh cược với Khương Hưng, nội tâm cô đầy mong chờ, tay nâng súng lên, đôi mắt đẹp ngắm vào mục tiêu.

Đáng tiếc, trạng thái ảo diệu kia không quay lại.

Bất quá dường như vẫn giữ được dư âm, tuy lần thứ hai này không đạt tới “nắm giữ thế giới” giống lần trước nhưng Trần Mạn Dao bỗng vô cùng tự tin, thậm chí so với trước đó cảm giác càng thoải mái hơn, càng tự nhiên hơn, có lẽ sẽ bắn được mười điểm đi.

Bị ý nghĩ này thúc đẩy, Trần Mạn Dao không nhịn được bóp cò.

- Đoàng.

- Đing.

Sự thật kiểm chứng suy đoán, cô thực bắn được mười điểm.

Nhìn điểm số hiện trên bảng điện tử, Vũ Thiển Thiển kinh ngạc không thôi, Khương Hưng thì ngốc trệ không hiểu chuyện gì xảy ra, còn người huấn luyện viên bình tĩnh hơn một chút, anh ta là người trong nghề chú ý vào “trạng thái” nhiều hơn là điểm số.

Mười điểm không phải bất khả thi, anh ta cũng bắn được.

Sớm đã khó chịu, Trần Mạn Dao lạnh nhạt trả lại cho Khương Hưng mấy chữ:

- Thế nào, chịu thua chưa.

Khương Hưng bị một câu nói làm cho bưng tỉnh, sắc mặt đen như đáy nồi, súng ngắm có lợi thế thật đấy nhưng phải xem người bắn là ai, đối với hắn chín điểm thì dễ chứ mười điểm khó như lên trời, cái hồng tâm mười điểm bé hơn vòng tròn chín điểm nhiều lắm.

Nói thật, Khương Hưng đã có ý định chịu thua, nhưng nghĩ đến điều kiện đánh cược hắn cắn răng nói:

- Hừ, đừng tưởng may mắn hai lần là hay, vẫn còn một lần nữa đâu.

Trần Mạn Dao nhún vai:

- Tốt a, bắn lượt thứ hai đi, tôi chờ.

Nói xong, Trần Mạn Dao thông thả kéo một chiếc ghế ngồi xuống, tư thái không khác gì một người xem kịch vui, nói cách khác, cô không để Khương Hưng vào mắt, và đây không phải diễn, cô có tư cách xem thường hắn.

Điều này càng khiến Khương Hưng ức chế, từ nãy đến giờ bất kì cô làm cái gì, nói cái gì, hay thái độ bày ra đều đã kích tự tôn nam nhân của Khương Hưng, thân làm nam nhân, khả sát bất khả nhục, nhưng không có cách nào a, tài năng của hắn có hạn a.

Tâm tình bực bội, Khương Hưng giờ súng lên bắn.

- Đoàng.

- Đing.

Tám điểm, chênh lệch hai điểm rồi.

Trần Mạn Dao lắc đầu nói:

- Chân không vững, tay không chắc, hơi thở gấp, quá cùi bắp.

Bị chỉ ra tới ba lỗi lớn, Khương Hưng rốt cuộc không nhịn nổi cục tức quát lên:

- Im miệng.

Trần Mạn Dao dù hơi giật mình vẫn cười nhạt:

- Tôi nói sai cái gì sao? Hay là anh thua không nổi? Thua không nổi cũng được, tôi cho anh một cơ hội rút lui, chỉ cần từ nay về sau thấy tôi liền đi đường vòng thì tôi sẽ không tính toán vụ đánh cược này, oke?

Hiện tại Khương Hưng đã không suy nghĩ được cái gì giờ súng lên chỉ vào mặt Trần Mạn Dao hò hét hăm dọa:

- Bắn súng giỏi thì như thế nào, cô có tiền bằng tôi chắc, có tiếng bằng tôi chắc, nếu cô biết điều thì phát thứ ba bắn trượt đi, đừng ép tôi phải vui hoa dập liễu.

Ý tứ vô cùng rõ ràng, cô thua là thua, thắng cũng là thua.

Tức giận, Trần Mạn Dao cực kì tức giận, cô không chấp nhận với Khương Hưng không phải vì cô sợ hắn, trong mắt cô thì hắn không hơn gì một đứa trẻ học đòi ngạo mạn, xử lí hắn cần bản là chuyện trong một nốt nhạc, chẳng qua cô không muốn rắc phiền phức thôi.

Cô không muốn vì một cái Khương Hưng mà làm chậm trễ việc điều tra, không đáng, nhưng cô ghét nhất kẻ nào uy hiếp cô.

Nộ hỏa bốc lên, Trần Mạn Dao không hề sợ hãi cầm lấy khẩu súng lục chĩa ngược lại Khương Hưng nói:

- Súng của anh không có đạn, súng của tôi có, muốn thử không?

Thật, súng ngắm của Khương Hưng là loại chỉ nạp được một viên đạn, bắn xong phải nạp tiếp, hắn chưa nạp, còn sức chứa của băng đạn nằm trong khẩu súng trên tay Trần Mạn Dao là mười viên, bắn hai viên vẫn còn tám viên, dư xài.

Khương Hưng không tin Trần Mạn Dao dám nổ súng nói:

- Có giỏi bắn tôi thử xem, đồ đàn bà không tự lượng sức.

Người ta nói tức giận là kẻ thù lớn nhất của lí trí, Trần Mạn Dao cũng không ngoại lệ, cô muốn đục trên người Khương Hưng mấy lỗ rồi.

Đương nhiên, chỉ là đục lỗ, không, là bắn sượt qua hù dọa Khương Hưng chứ không giết người, một chút kiềm chế đó cô vẫn phải có.

Hừ, thi gan với cô? Còn non lắm.

Ngón tay khẽ bóp cò, có điều cô chưa kịp dùng sức người huấn luyện viên bên cạnh đã đứng ra hòa giải:

- Dĩ hòa vi quý, hai cô cậu nể mặt tôi đừng bỏ qua chuyện này được không.

Thực ra câu người huấn luyện viên muốn nói là “nơi đây không cho phép đấu đá, nếu vi phạm đừng trách tôi vô tình”, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì cả hai người này anh ta đều không đắc tội nổi, nhất là Trần Mạn Dao, cái ấn tượng khủng bố mà cô để lại quá mãnh liệt.

Mà lại anh ta cũng không thích Khương Hưng, không cần ra mặt vì Khương Hưng.

Về phần Trần Mạn Dao, có bậc thang đi xuống cô thuận thế nói:

- Tốt, nể mặt anh tôi không tính toán. Chị Thiên Thiên, mình về thôi.

Sau đó cô không đợi ai nói gì đã kéo tay Vũ Thiên Thiên ra về, nếu Khương Hưng khôn ngoan thì đừng đụng đến cô, bằng không kết cục của hần thế nào khó mà nói trước được.

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Sóng Gió Sắp Tới

Đợi Trần Mạn Dao rời khỏi, người huấn luyện viên nói với Khương Hưng:

- Tôi khuyên cậu một câu chân thành, đừng đến tìm cô ta gây khó dễ, cô ta không phải loại người đơn giản đâu.

Nếu lúc đầu người huấn luyện viên còn mang tâm lý nghi ngờ thì bây giờ anh ta đã dám khẳng định Trần Mạn Dao là người trong nghề, thậm chí là kẻ chuyên nghiệp, bởi một người nếu chưa bao giờ sử dụng súng sẽ không dám bóp cò khi chĩa họng súng vào người khác.

Tuy Trần Mạn Dao chưa bóp cò, nhưng anh ta biết cô sẽ bóp cò, trong ánh mắt của cô không hề có lấy một tia do dự, cho nên anh ta mới đứng ra hòa giải.

Nói thật, anh ta có chút sợ hãi “trạng thái nắm giữ thế giới” của Trần Mạn Dao, và cũng sợ cô không kiêng nể gì đục mấy lỗ trên người Khương Hưng thì phiền phức lớn.

Anh ta không đồng tình với Khương Hưng, nhưng anh ta không hy vọng Khương Hưng gặp chuyện bất trắc, dù sao thế lực phía sau Khương Hưng rất lớn không thể đắc tội, khu giải trí không gánh nổi lửa giận a.

Bất quá Khương Hưng nghe không hiểu ý của người huấn luyện viên, không nói hần đang giận quá mất khôn thì hần đã quen thói hồng hách rồi, hần vẫn xem thường Trần Mạn Dao, một ả đàn bà mà thôi, có gì phải khuyên chân thành với không chân thành?

Bắn súng giỏi thì hay lắm chắc, hần còn lâu mới sợ.

Khương Hưng hừ một cái phìi mông đi mất, trong đầu không ngừng nghĩ cách chơi chết Trần Mạn Dao.

Không tiền không thế cũng dám đấu với ông đây, cứ chờ đây.

Thấy vậy người huấn luyện viên khẽ lắc đầu, hòa giải đã hòa giải, khuyên cũng đã khuyên rồi, chức trách của anh ta đến đây là hết, nếu thật sự có chuyện xảy ra không thể trách anh ta được, cùng lắm nghĩ việc tìm một công việc mới thôi.

Ở một diễn biến khác, Vũ Thiên Thiên bị Trần Mạn Dao lôi kéo, sắc mặt Vũ Thiên Thiên biến đổi đầy phức tạp, nhiều lần Vũ Thiên Thiên đã muốn lên tiếng hỏi chuyện lại không biết nên hỏi thế nào cho hợp lý.

Trực giác của phóng viên nói cho Vũ Thiên Thiên biết cô bé Vân Tiểu Mạn này đang che giấu một bí mật rất khủng bố, với tư cách một người từng làm phóng viên hay tư cách người quản lý thì Vũ Thiên Thiên cực kì muốn khai sáng bí mật này, nhưng Vũ Thiên Thiên biết với tư cách một người chị thì không nên hỏi.

Không hỏi, trong lòng rối rắm, hỏi, mối quan hệ sợ rằng sẽ rạn nứt, Vũ Thiên Thiên xoắn xuýt không thôi.

Rốt cuộc hỏi hay không hỏi mới tốt đâu?

Trần Mạn Dao nhận ra sự bối rối của Vũ Thiên Thiên, cô tùy ý nói:

- Nếu chị Thiến Thiến muốn cứ việc hỏi, em sẽ trả lời.

Câu nói này, là một lần thử lòng Vũ Thiến Thiến, nếu đã xem nhau là bạn thì nên thông cảm cho nhau chứ không phải soi mói lẫn nhau.

Hành động tiếp theo của Vũ Thiến Thiến sẽ quyết định khoảng cách giữa hai người.

Đương nhiên, trả lời thì trả lời, còn nói thật hay nói dối là quyền của cô.

Vũ Thiến Thiến không hề hay biết dụng ý của Trần Mạn Dao, nhưng nhìn cô bé bên cạnh mấy lần tình cảm đã chiến thắng lí trí, Vũ Thiến Thiến lắc đầu nói:

- Ai cũng có bí mật riêng, em đã không muốn nói thì chị không nhất thiết phải hỏi.

Trần Mạn Dao cười cười:

- Cảm ơn chị. À, mà em không phải người đa nhân cách đâu, chị đừng lo lắng quá.

Nghe vậy Vũ Thiến Thiến rất nghiêm túc nói:

- Kì thực chị không để ý chuyện đó, cho dù em có là người đa nhân cách thì em cũng có một nhân cách là Văn Tiểu Mạn đáng yêu của chị, đúng không. Bất quá nếu em phát hiện ra có điều gì không ổn nhớ báo cho chị biết, chị biết mấy người bác sĩ tốt lắm, lại rất biết giữ bí mật nữa.

Từ nhỏ đến giờ, do hoàn cảnh nên Trần Mạn Dao rất ít khi cảm nhận được hai chữ tình thân, nhưng bây giờ cô lại dâng lên xúc động trước một người không cùng huyết thống, sự nhiệt tình của Vũ Thiến Thiến đã đã động được lòng tin của cô.

Trần Mạn Dao nói:

- Vâng, em biết rồi.

Lúc này trời đã xế chiều, nhà của Vũ Thiến Thiến tương đối xa nên Trần Mạn Dao nghĩ mời Vũ Thiến Thiến về phòng trọ của mình ngủ chung một đêm, tiện thể gửi thêm cho Vũ Thiến Thiến một lọ nước hoa để làm công việc quảng bá sản phẩm.

Đối với lời đề nghị này Vũ Thiến Thiến đồng ý ngay lập tức, một mặt là Vũ Thiến Thiến rất thích việc quảng bá nước hoa, vừa có thu nhập vừa tạo được thêm mối quan hệ rộng rãi, một mặt là lo cho Trần Mạn Dao, chung quy cái trạng thái “bá đạo” của Trần Mạn Dao khiến Vũ Thiến Thiến không yên tâm.

Ai biết đêm đến cô bé này sẽ làm ra cái chuyện gì điên rồ?

Cứ như thế, hai cô gái ở cùng nhau cả một đêm nói hết chuyện này đến chuyện kia, từ chuyện trong trường đến chuyện trong giới giải trí, mãi đến gần sáng hai cô gái mới mệt quá ngủ mất, cũng may là hôm sau không có cảnh quay.

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Lời Đã Nghe Thấy, Không Biến Nó Thành Sự Thật Thì Không Hay

Thứ năm, Trần Mạn Dao lại đến trường quay ở khu vui chơi làm việc, từ sáng đến chiều công việc khá suôn sẻ không bị ai quấy nhiễu làm gián đoạn, các cảnh quay đều đạt, ngoại trừ cái tin đồn với Lạc Nghiêm vẫn tồn tại khiến cô hơi bị một cô lập một chút.

Bất quá cô không quan tâm đến bị cô lập hay không cô lập, hoặc nói cô cùng những người ở đây căn bản không phải người cùng một thế giới cũng không sai, chí hướng của cô không nằm ở giới giải trí, cô chỉ muốn làm sáng tỏ sự tình của cha mẹ.

Mà kể ra cũng kì, theo tính cách ngổ ngáo của Khương Hưng thì sau khi ăn một bụng khó chịu hẳn là sẽ đến tìm cô gây khó dễ mới đúng, thế mà mấy ngày nay chẳng thấy động tĩnh gì cả, từ nhà trọ đến chỗ làm đều rất yên bình, một người theo dõi cũng không thấy.

Nói thật, cô đã chuẩn bị sẵn tinh thần tiếp đón Khương Hưng, vừa hay “ngầm thông báo” cho người khác biết cô không dễ chọc, từ đó sẽ tránh được biết bao nhiêu phiền phức.

Ai biết chẳng có ma nào tìm đến khiến kế hoạch của cô phá sản, hay là Khương thiếu gia thay tính đổi nết rồi?

Không phải đâu, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời a.

Nghĩ tới cái gì cái đó liền đến, một tiếng quát đầy hung bạo vang lên làm cho cả đoàn phim giật bắn người.

- Vân Tiểu Mạn là ai, mau ra đây.

- ???

Giữa sự giật mình, đoàn phim ngậy người kinh ngạc nhìn về phía một đám thanh niên cao to xăm trổ đầy mình vừa đến.

Khoan đã, chỉ ngậy người kinh ngạc? Không phải quá hoảng sợ?

Không sai, bởi vì đã là diễn viên thì không lạ lẫm gì với chiêu trò làm tiền của đám giang hồ lưu manh, cái gì đại loại như là đường này ta xây, cầu này ta lấp, cây này ta trồng, muốn đi qua hay dừng chân nghỉ lại phải đóng phí khổ cực quá thường thấy rồi.

Mười lần quay phim, ít cũng bảy tám lần bị hỏi thăm.

Thế nhưng đây vẫn là lần đầu tiên có giang hồ lưu manh đến gọi thẳng tên của một người trong đoàn, lại còn là một diễn viên chưa có tiếng tăm gì nữa chứ, đám người này đang tính làm cái quái gì đây?

Đập phá quán?

Có lẽ không phải, tiền bảo kê đã đóng rồi, chẳng lẽ là người mới vào nghề chưa học thuộc lời thoại?

Không có khả năng.

Tuy nhiên, lai giả bất thiện a.

Đoàn Thiệu rất rành giải quyết những vụ tương tự chủ động đứng ra nói:

- Các vị có phải hay không thành viên của Hồng Bang, nếu phải thì chúng tôi đã được cho phép sử dụng khu vực này, hy vọng các vị nể mặt đừng làm khó.

Không nói đã đóng phí, quá tục, chỉ nói đã được cho phép, rất dễ nghe, không hổ là Đoàn Thiệu, đám người vừa đến không lấy ra được lý do để chen ép.

Tuy nhiên đám người đó không đến vì tiền, một tên với thân hình thuộc hàng “nhỏ nhắn” nhất trong đám giang hồ thay mặt cho anh em cất giọng nói:

- Đúng vậy, chúng tôi là thành viên Hồng Bang, bắt quá hôm nay đến không phải vì việc công mà là việc tư, chỉ cần ông giao ra người có tên Vân Tiểu Mạn chúng tôi sẽ rời khỏi ngay. Lời nhảm không nói nhiều nữa, ông gọi Vân Tiểu Mạn ra đây đi.

Nghe vậy Đoàn Thiệu hơi nhú mày, việc tư? Việc tư gì lại liên quan đến Vân Tiểu Mạn?

Có khi nào Vân Tiểu Mạn xuất thân từ giang hồ, hôm nay bị kẻ thù cũ tìm đến thanh toán?

Đừng đùa, dù nhìn từ góc độ nào đi nữa Vân Tiểu Mạn cũng không thể nào có liên quan đến dân anh chị được, đánh chết Đoàn Thiệu cũng không tin Vân Tiểu Mạn là người trong giang hồ, cái này đơn giản là bắt người, trắng trợn bắt người, chỉ không biết cô đã đắc tội gì với chúng.

Mà một cô gái yếu đuối đi cùng một đám đầu gấu kết quả thế nào Đoàn Thiệu không dám nghĩ, tuy vì tin đồn khiến hạo cảm với Vân Tiểu Mạn giảm xuống nhưng đầu sao cô cũng là một thành viên của đoàn phim, một trong những trách nhiệm của người đạo diễn tốt là phải bảo vệ người của mình.

Nếu lần này giao ra Vân Tiểu Mạn, lần sau sẽ giao ra ai nữa đây? Rồi lần sau sau nữa, ai dám đến tìm ông ta hợp tác đóng phim.

Đoàn Thiệu khôn khéo âm thầm lấy ra một cái phong bì lựa lời nói:

- Các vị, trong chuyện này có phải có sự hiểu lầm gì không?

Phong bì là đồ tốt, không nhận là người ngu, tên nhỏ nhắn quen tay dễ làm nhanh như chớp thu lấy phong bì tuồn cho đại ca, nhưng ngoài mặt hẳn lại tỏ ra không kiên nhẫn quát lên:

- Hiểu lầm? Tôi nói cho ông biết, cô ta dùng súng dọa lão đại của chúng tôi mất ăn mất ngủ mấy ngày, bây giờ lão đại chúng tôi còn bị chấn thương tâm lý nằm ngáy ngốc trên giường, thử hỏi không tìm cô ta đòi công đạo thì tìm ai. Ông chọn đi, giao người, hoặc nghỉ diễn.

Đứng ở phía sau, Trần Mạn Dao thầm cười nhạt, không hổ là giang hồ thời hiện đại làm việc xấu vẫn cần phải có lý lẽ, cô phải công nhận nhận cái cớ của tên nhỏ nhắn sắc bén vô cùng, bởi việc cô dùng súng chĩa vào Khương Hưng là sự thật trăm phần trăm.

Còn mất ăn mất ngủ thì thôi nha, cô làm gì đáng sợ tới mức đó chứ.

Nhưng mà, lời đã nghe thấy, không biến nó thành sự thật thì không hay.

Trần Mạn Dao không để Đoàn Thiệu tiến thoái lưỡng nan nữa bước ra nói:

- Tôi là Vân Tiểu Mạn, tôi đi cùng các anh.

P/s: Mới vào học mùa mới, deadline đang dí, hic hic, sẽ cố gắng khắc phục.

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Không Cần Báo Cảnh Sát

Việc Trần Mạn Dao thẳng thắn đứng ra giải quyết rắc rối là việc không ai ngờ đến, từ những người trong đoàn phim đến đám giang hồ đều là như vậy.

Hỏi thật một câu, trong số bọn họ có ai dám như cô một thân một mình đối mặt một đám đầu gấu?

Đừng nói là một cô gái, sợ rằng ngay cả một người đàn ông vạm vỡ cũng không dám, đổi lại một người khác có lẽ đã sớm chuồn mất dạng từ lúc bị gọi tên rồi.

Cho nên, toàn bộ sững sờ, nhất là đám giang hồ, bọn họ không chỉ kinh ngạc về lòng can đảm của cô mà còn bị chính cô mê hoặc, thậm chí nói cô là người phụ nữ đẹp nhất trong mắt bọn họ cũng không quá, so sánh với cô thì những cô gái khác trong đoàn căn bản không đáng giá nhắc tới.

Tại sao lại nói như vậy? Cô xinh đẹp không sai nhưng cũng không đến nỗi miều sát người nhìn a.

Nói trắng ra ở thời đại này người đẹp có nhiều lắm, nhìn hoài cũng quen.

Thật, không tính đầu xa xôi, chỉ tính riêng trong giới giải trí đã có mười mấy nữ minh tinh sở hữu dung mạo không thua kém cô chút nào.

Nhưng ngoài đẹp ra thì khí chất của cô quá khác biệt so với phần còn lại, điềm tĩnh, can đảm, cao ngạo, quý phái, rất nhiều rất nhiều, trong khoảnh khắc cô đứng ra thì tất cả những khí chất đó tập trung hết trên cô biến cô trở nên đặc biệt.

Mà người trong giang hồ chú trọng nhất là khí chất chứ không phải dung mạo.

Đẹp, cũng chỉ để nhìn cho đã mắt, khí chất, mới là căn bản của một người.

Trong lúc nhất thời, một bên kinh sợ, một bên mê mẩn, không khí tĩnh lặng đến lạ thường không ai nói được lời nào.

Trần Mạn Dao bắt đầu đi lại một lần nữa:

- Tôi đi theo các anh, bây giờ các anh có thể rời khỏi được rồi chứ.

Lần này không tới lượt tên nhỏ nhún lên tiếng, một người đàn ông đồ con vôi nửa khuôn mặt trái xăm một hình thù quái dị đầy sức chấn nhiếp người khác trả lời cô, nếu có người có vốn hiểu biết về thế giới ngầm sẽ biết hẳn là một trong năm người phó bang chủ Hồng Bang – La Khiếu.

La Khiếu nói:

- Mời.

Một chữ đơn giản, lại thể hiện sự tôn trọng to lớn đối với Trần Mạn Dao.

Người khác luôn nghĩ người trong giang hồ đều là thành phần xấu xa, nhưng thực tế không phải vậy, ở chỗ nào cũng có người tốt kẻ xấu, thậm chí xét về một khía cạnh nào đó người trong giang hồ có phần còn nghiêm khắc hơn người bình thường nhiều lắm.

Nói thật, nếu không phải La Khiếu đã nhận tiền của Khương Hưng hẳn còn không muốn làm khó dễ Trần Mạn Dao đâu.

Trái lại, người ta tôn trọng mình, Trần Mạn Dao làm sao có thể tỏ vẻ khó chịu hay cay nghiệt, cô khẽ gật đầu hướng về đám giang hồ bước tới.

Thấy vậy Vũ Thiên Thiên bỗng kéo tay cô lại nói nhỏ:

- Tiểu Mạn, có cần chị báo cảnh sát không?

Lo lắng, phải có, nhưng Vũ Thiên Thiên không cho rằng Trần Mạn Dao chết chắc, sau nhiều sự kiện Vũ Thiên Thiên đã biết cô không phải người đơn giản như bề ngoài, một khi cô làm chuyện gì là luôn có nắm chắc, cho nên Vũ Thiên Thiên phải hỏi trước khi hành động.

Trần Mạn Dao nháy mắt nói:

- Chị đừng báo cảnh sát, em tự lo được. Bất quá em cần chị chuẩn bị sẵn sàng để đăng tin tức nóng hổi.

Bỏ lại cho Vũ Thiển Thiển một câu nói khá khó hiểu, Trần Mạn Dao bình tĩnh biến mất cùng đám giang hồ.

Mãi đến lúc này, những người khác mới mạnh dạn bàn tán xôn xao.

- Đúng là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong, trông hiền lành thế kia có ai ngờ cô ta lại đi giao du với một đám đầu trộm đuôi cướp. Còn cái gì mà dùng súng dọa người quá du côn đi, nếu truyền ra danh tiếng đoàn làm phim chúng ta sẽ hỏng hết.

- Phải đấy, tôi thiết nghĩ đạo diễn nên sa thải Vân Tiểu Mạn ngay lập tức, kéo có ngày rước họa vào thân.

- Tôi cũng cho rằng nên như thế.

- Lạc Nghiêm, anh đừng nói đỡ cho cô ta nhé, đây là cô ta tự làm tự chịu.

Cơ hội đến, chính chủ lại không có mặt, đám nữ quần chúng được nước lấn tới nhao nhao muốn phế bỏ Vân Tiểu Mạn.

Tuy ai cũng mặc định rằng Vân Tiểu Mạn chuyện này lành ít dữ nhiều nhưng thói đời là thế, đã ghét ai thì cứ bỏ đá xuống giếng trước cho sướng cái mồm rồi tính sau.

Còn Lạc Nghiêm thì sao?

Kì thực, ngay từ đầu Lạc Nghiêm đã tính bơ chuyện này rồi, tuy giữa hắn và cô đang có tin đồn tình ái nhưng hắn không dám một mình chống mafia a, bây giờ đột nhiên bị lôi vào Lạc Nghiêm chỉ biết gượng cười nói:

- Mọi người đừng nói Tiểu Mạn như thế, những gì tận mắt trông thấy chưa chắc đã là sự thật. Lại nói mọi người đều là đồng nghiệp với nhau, chúng ta nên nghĩ cách giải vây cho Tiểu Mạn a.

Lời nói thiện ý vô cùng, nhưng cũng chỉ là lời nói, nếu Lạc Nghiêm có tâm đã chủ động nghĩ cách rồi đâu cần chờ người khác hiến kế.

Mà thực ra thì trong tình huống này cái gọi là kẻ sách căn bản đã vô dụng, chỉ có “mối quan hệ” mới giải quyết được, nhưng trong số những người ở đây có người nào điều động được thế lực ngang cơ với Hồng Bang sao?

Có, chính là Tô Tiểu Vy, nhưng Tô Tiểu Vy đang chán ghét Vân Tiểu Mạn sẽ không vì một người xa lạ ra mặt, rất phiền phức, dù sao đối phương là Hồng Bang, một trong ba thế lực lớn ở thành phố X.

Suy đi tính lại, Tô Tiểu Vy cho rằng không đáng.

Lạc Nghiêm trầm mặc, Đoàn Thiệu trầm mặc, Tô Tiểu Vy trầm mặc, không ai biết bọn họ đang nghĩ cái gì, hoặc cũng có thể là bọn họ không nghĩ cái gì mới trầm mặc.

Chỉ có một mình Vũ Thiển Thiển không trông mong gì vào những người ở đây, chờ người đến cứu chi bằng tự mình cứu lấy mình, Vũ Thiển Thiển nhân cơ hội không ai để ý lủi đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Lái Mô Tô

Sóng bước cùng mấy người La Khiếu, Trần Mạn Dao không e ngại chút nào vừa đi vừa hỏi:

- Các anh đến đây bằng phương tiện gì?

Giọng điệu của cô rất tự nhiên như đang nói chuyện với một người bạn, La Khiếu không tự chủ được đáp lời:

- Mô tô.

Trần Mạn Dao gật gù, trong lòng thầm nghĩ thế thì tốt, cô không hy vọng ngồi chung ô tô với một đám người lạ.

Cô tự tin sẽ không ăn thiệt thòi là thật, nhưng đó là với điều kiện cô được tự do hoạt động chứ bốn năm người cùng chui vào một cái xe thì làm sao chơi “tê liệt hương” được, cô còn chưa đến mức ngu ngốc đẩy bản thân vào chỗ chết a.

Trời tạo nghiệt có thể sống, tự tạo nghiệt chỉ có một con đường chết, đạo lý này cô hiểu rất rõ.

Bất quá cô cũng không thích ngồi sau xe một người đàn ông không quen không biết, nhìn sáu chiếc mô tô được xếp thành hàng cô chỉ tay vào chiếc mô tô màu đen ở ngoài cùng nói:

- Tôi chạy chiếc này, được chứ?

La Khiếu:

- ?

Đám người còn lại:

- ?

Toàn bộ ngây ngốc, cô gái, cô đang bày trò quỷ gì vậy.

Đây là mô tô, không phải xe máy bình thường, cô chạy được sao?

Tuy chiếc mô tô màu đen này không phải hàng tốt nhất trong sáu chiếc nhưng nó vẫn là một chiếc mô tô với dung tích trên một nghìn sáu trăm phân khối, ngoại trừ người trong nghề đua xe hoặc đã quá quen thuộc với mô tô thì hiếm có người dám cười lên nó.

Hay là cô muốn lấy xe chạy trốn?

Đổi lại người bình thường có lẽ sẽ làm thế, nhưng La Khiếu không cho rằng cô là người bình thường, hần hỏi thăm dò:

- Cô biết mô tô là gì sao?

Trần Mạn Dao nhún vai:

- Định nghĩa về mô tô thì tôi không rõ, tôi chỉ biết nó là Triumph Thunderbird Storm, dung tích trên dưới một nghìn bảy trăm phân khối chạy bằng động cơ parallel twin, max power EC 5200 rpm, không sai chứ hả.

Một lần nữa bị Trần Mạn Dao làm cho kinh ngạc, những điều cô nói đều đúng khiến La Khiếu càng tôn trọng cô hơn, trong thâm tâm của hần đã mặc định rằng cô chắc chắn không chỉ đơn giản là một diễn viên rê tiền.

La Khiếu ra lệnh cho một tên tiểu đệ:

- Lực, đưa chìa khóa xe cho cô ấy.

Người tiểu đệ được gọi Lực là một người tương đối to con, chiếc Triumph Thunderbird Storm mà Trần Mạn Dao muốn chạy là của anh ta, rất hiển nhiên anh ta không thoải mái chút nào khi để người khác đụng đến xe của mình, đã thế nhìn kiểu nào cô cũng không giống người trong giới tốc độ.

Đối với dân đam mê tốc độ, xe còn quan trọng hơn cả bạn gái, ai biết cô có làm hỏng xe hay không đây.

Người gãy tay gãy chân là chuyện nhỏ, xe trầy xước tróc sơn mới là chuyện lớn a.

Nhưng đại ca đã ra lệnh Lực nào dám không nghe theo, Lực bất mãn ném chìa khóa xe cho Trần Mạn Dao, ánh mắt anh ta như muốn nói “nếu làm bị thương em yêu của tôi thì cô đừng mong lành lặn”.

Nhận được chìa khóa xe, Trần Mạn Dao không để ý lắm ánh mắt “hăm dọa” của Lực, bởi nếu cô không biết chạy thì đã không mở lời rồi, cô đâu có điên nghịch đại với mô tô, nhất là trong điều kiện không có đồ bảo hộ, rất dễ chết người.

Đương nhiên, biết chạy là một chuyện, có chuyên hay không lại là một chuyện khác, ngày ở bên mỹ cô từng tham gia một khóa học lái mô tô nhưng không lái nhiều, cô chỉ được coi như là nhập môn thôi.

Bất quá trình độ nhập môn đã đủ xài, chạy sáu mươi tám mươi km/h trong thành phố không thành vấn đề.

Chiều cao cơ bản của Trần Mạn Dao là một mét bảy tư, cộng thêm đôi giày nửa đã xêm xêm một mét bảy sáu giúp cô ngồi lên mô tô khá dễ dàng, cô không vội khởi động xe mà thay vào đó là rất bài bản kiểm tra thắng chân, thắng tay, đồng thời tìm lại cảm giác quen thuộc với mô tô.

Dù sao đã lâu rồi không lái, không quen thuộc một chút sẽ không yên tâm.

Từ đầu đến cuối, những động tác cơ bản như dùng ngón trỏ và ngón giữa bóp thắng hay ép sát đầu gối vào thân xe đều được cô “trình diễn” đẹp mắt vô

cùng, chẳng trách khi quảng cáo xe người ta hay mời người mẫu ngồi lên, người đẹp và mô tô không thể nghi ngờ là tuyệt phối a.

Mất một lúc làm quen, Trần Mạn Dao nói:

- Được rồi, các anh dẫn đường đi.

Nếu cô không nhắc, La Khiếu còn quên luôn nhiệm vụ “áp giải” cô đến chỗ Khương Hưng, cái tư thái của cô không giống người bị áp giải a, La Khiếu không còn gì để nói với cô gái này, ngược lại anh ta đang thầm mặc niệm cho Khương Hưng.

Một người không sợ, chỉ có hai khả năng, hoặc là ngu hoặc là đủ sức giải quyết vấn đề, cô giống người ngu sao?

Không, đã thế nghĩa là cô đủ sức giải quyết vấn đề a.

Thế là, La Khiếu mang theo tâm tình “xem kịch vui” dẫn đường cho Trần Mạn Dao, sáu chiếc mô tô khởi động theo đội hình kẹp Trần Mạn Dao vào giữa, nói gì thì nói bọn họ cũng không muốn nhiệm vụ thất bại, còn kết quả ra sao phải xem tạo hóa của Khương Hưng rồi.

.....

Ở một diễn biến khác, lúc sáu chiếc mô tô phóng đi mất, nam trợ lý của Lâm Phá Thần đang có mặt ở gần đó hơi bất ngờ nhìn về phía một bóng lưng nhỏ nhắn lấm bầm:

- Ô, kia không phải Vân tiểu thư sao? Nhưng Vân tiểu thư sao lại đồng hành với La Khiếu?

Lại nhìn thấy Vũ Thiến Thiến hót hải chạy ra, nam trợ lý lớn tiếng gọi:

- Quản lý Vũ.

Đột ngột bị người gọi đích danh, Vũ Thiến Thiến quay ra nhìn nam trợ lý, đối với người này thì Vũ Thiến Thiến vẫn có chút ấn tượng, nói đúng hơn là Vũ Thiến Thiến có ấn tượng với boss của anh ta, còn anh ta thì được hưởng sái hào quang của Lâm Phá Thần.

Nhưng Vũ Thiến Thiến không biết tên của nam trợ lý chỉ có thể nói:

- Anh là...

Nam trợ lý tự giới thiệu:

- Tôi là Quách Đại, nhân viên của tập đoàn Mạn Thiên, lần trước chúng ta đã có duyên gặp mặt rồi.

Tập đoàn Mạn Thiên? Tập đoàn lớn nhất cả nước? Nói vậy... người đẹp trai hôm nọ chủ động tiếp cận Tiểu Mạn là Lâm Phá Thần?

Nghĩ tới đây, Vũ Thiến Thiến kém chút há hốc mồm kinh hãi, trời ạ, Tiểu Mạn vậy mà có hậu thuẫn lớn như thế, đó là Lâm Phá Thần a, đệ nhất doanh nhân a, chủ trách Cao Tà Phóng vừa nổi điên thì sau một đêm đã biến mất, tập đoàn Cao thị cũng bị xóa tên.

Mà khoan, bây giờ quan trọng nhất là Tiểu Mạn đã bị Khương Hưng bắt đi, có nên nói cho Quách Đại biết để Quách Đại báo cho Lâm Phá Thần hay không?

Không đợi Vũ Thiến Thiến suy tính, Quách Đại đã hỏi:

- Quản lý Vũ, vừa rồi tôi nhìn thấy một cô gái rất giống Vân tiểu thư đi cùng đám người La Khiếu, đó thật là Vân tiểu thư hay tôi nhìn nhầm rồi?

Người ta đã hỏi, Vũ Thiến Thiến cũng không giấu nữa kể đầu đuôi câu chuyện cho Quách Đại nghe, mọi chuyện bắt đầu từ vụ đấu súng...

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Đã lâu không chạy, có chút không quen

Tuy đã có suy đoán về mối quan hệ giữa Vân Tiểu Mạn và Lâm Phá Thần nhưng Vũ Thiến Thiến là người thông minh, trước khi xác nhận chắc chắn sự việc cô sẽ không để lộ “bí mật” của Tiểu Mạn cho người khác, cô lựa lời đổ hết lỗi lên đầu Khương Hưng.

Nào là Khương Hưng chủ động khiêu khích, nào là Khương Hưng lấy thế đề người cường ép bắt đi Tiểu Mạn, thật giả đan xen khiến Quách Đại tin sái cổ, dù sao anh ta chỉ nhìn thấy bóng lưng Trần Mạn Dao chứ không thấy được vẻ mặt ung dung của cô.

Một cô gái bị một đám giang hồ áp giải, kết cục thực không dám nghĩ tới.

Quách Đại không nhận được chửi một câu:

- Mẹ nó, đám Hồng Bang này chán sống rồi mới dám đụng đến Vân tiểu thư.

Rất hiển nhiên, trong lòng Quách Đại đã mặc định Vân Tiểu Mạn là đại boss phụ nhân, trên thực tế hôm nay anh ta có mặt ở đây không phải ngẫu nhiên mà là theo lệnh Lâm Phá Thần đi tìm hiểu về công việc của Vân tiểu thư, điều này đã nói rõ boss quan tâm đến Vân tiểu thư.

Về phần quan tâm theo khía cạnh nào chỉ có Lâm Phá Thần biết, bất quá Quách Đại tự cho rằng là cái “khía cạnh kia”, giữa nam với nữ còn có khía cạnh nào khác đáng để quan tâm sao?

IQ của Quách Đại không thấp, nhưng EQ nát đến thăm thẳm không nghĩ ra nổi khía cạnh khác.

Mà đại boss phụ nhân gặp chuyện thì kẻ làm trợ lý phải ra mặt là lẽ thường tình, mấy năm đồng hành cùng Lâm Phá Thần khiến Quách Đại cũng bị nhiễm cái tính “ác ma”, Quách Đại đã có xúc động muốn lật tung Hồng Bang lên để cứu người.

Vũ Thiên Thiên bắt lấy cơ hội nói:

- Quách tiên sinh đừng nóng, tôi đã liên hệ người giúp Tiểu Mạn rồi.

Lời nói khuyên can đừng nóng, nhưng trong tình huống này đừng nóng được mới là lạ.

Chưa kể “liên hệ người giúp” chẳng phải đang nói bóng nói gió rằng Quách Đại không giải quyết được sao, Quách Đại vốn đang “nộ hóa xung thiên” nghe thế liền khoát tay nói chắc như đinh đóng cột:

- Không cần quá phiền phức, chuyện này cứ để tôi giải quyết, quản lý Vũ chỉ việc chờ tin của tôi đón Vân tiểu thư về là được.

Nói xong Quách Đại quay người leo lên xe đuổi theo La Khiếu, chuyện này không thể chậm trễ được, ngay cả hời ý kiến boss Quách Đại cũng quên luôn.

Ở phía sau, Vũ Thiên Thiên thầm thở phào nhẹ nhõm, Tiểu Mạn nói không báo cảnh sát nhưng không nói không được nhờ người khác a, có Quách Đại ra tay là đã có thể yên tâm phần nào rồi, chỉ hy vọng đừng làm lớn chuyện, bằng không sự nghiệp của Tiểu Mạn sẽ đi tong.

Thôi, sự nghiệp mất có thể dựng lại được, người mất rồi cái gì cũng không còn, Tiểu Mạn, em nhất định phải bình an đấy.

.....

Một bên khác, Trần Mạn Dao đang thả mình vào cảm giác lái mô tô, ban đầu cô chỉ tính chạy sáu mươi nhưng bất tri bất giác vận tốc đã lên tới mức tám mươi km/h, cảnh vật vù vù lao qua, từng cơn gió mát đập vào người, vạt áo tung bay, quá sướng khoái.

So với súng ống, tốc độ càng là một thứ gì đó ẩn chứa ma lực hấp dẫn tất cả mọi người, bất kể nam nữ, cô cũng không ngoại lệ.

Đã thế còn chạy theo một nhóm nữa chứ, cảm giác rất giống tụ tập đua xe cùng chúng bạn, rất kích thích.

Chỉ là chúng bạn này... có chút quá cùi bắp đi? Đã có hai chiếc xe bị bỏ lại rồi.

Thật, trái ngược với sự hưởng thụ của Trần Mạn Dao, mấy người La Khiếu càng lúc càng kinh hãi, đây là đường thành phố không phải đường cao tốc a, chạy tám mươi chẳng khác nào đùa với lửa, sơ sẩy một chút sẽ chết người như chơi.

Lại nói trong bọn họ có ai mặc đồ bảo hộ đâu, giang hồ đi đập phá quán mặc đồ bảo hộ liền không có ý tứ a.

Trong tám người đã có ba tên tiểu đệ nhất gan từ bỏ cuộc chơi, bốn người khác chỉ nhìn thôi cũng hiểu đang “ngắc ngoải” sắp đầu hàng.

La Khiếu bắt đầu đưa tay ra hiệu, ý tứ:

- Tiểu thư, cô giảm tốc độ lại chút đi.

Thấy vậy Trần Mạn Dao hơi nhú mày, cô còn chơi chưa đã đây, nhưng một khắc sau đó cô hơi giật mình, móa nó, vậy mà vừa rồi cô lại rơi vào trạng thái huyền diệu “nắm giữ thế giới” không để ý tới vận tốc chỉ chú tâm vào hưởng thụ niềm hưng phấn, nguy hiểm chết người a.

Trần Mạn Dao hồi hừng giảm tốc độ, bất quá mặt ngoài lại giả vờ ngượng ngùng nói:

- Thật có lỗi, đã lâu không chạy, có chút không quen.

La Khiếu:

- ?

Đám tiểu đệ:

- ???

Móa, không quen mà lái như thật, cô gái này so với giang hồ còn phải giang hồ hơn a.

Đến hôm nay bọn họ mới nghiệm được câu nói, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, giang hồ... ngoại hữu giang hồ.

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.